"EFSANE, SÖYLENDİĞİ KADAR İYİ OLMAKLA KALMIYOR, BUNU KESİNLİKLE HAK EDİYOR."

THE NEW YORK TIMES

MARIE LU

EFSANE

Pegasus Yayınları: 836
Gençlik: 132

Efsane
Marie Lu
Özgün Adı: Legend

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik
Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59
1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014
ISBN: 978-605-343-274-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Group (USA) Inc.'in alt yayıncısı olan Penguin Young Readers Group'un bir dalı olan G. P. Putnam's Sons'tan alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim/İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MARIE LU

EFSANE

İngilizceden Çeviren:
Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

“Hakkında yapılan abartılı reklamları hak ediyor.”
—New York Times

İÇİNDEKİLER

LOS ANGELES, KALİFORNİYA
AMERİKA CUMHURİYETİ

NÜFUS: 20,174,282

BÖLÜM BİR

IŞIKTA YÜRÜYEN ÇOCUK

ANNEM ÖLDÜĞÜMÜ DÜŞÜNÜYORDU.
Tabii ki ölmedim ama böyle düşünmesi onun için daha güvenliydi. Ayda en az iki kere, Los Angeles şehir merkezinin her yerine dağılmış JumboTron ekranlarında "Aranıyor" posterimin yayınlandığını görüyordum. Orada pek yersiz duruyordu. Ekranlarda gösterilenlerin çoğu mutlu resimlerdi: açık mavi bir gökyüzü altında gülümseyen çocuklar, Golden Gate Harabeleri önünde poz veren turistler, neon renklerdeki Cumhuriyet reklamları. Aynı zamanda Koloni karşıtı propagandalar da yer alıyordu. İlanlarda: "Koloniler topraklarımızı istiyor,” yazıyordu. "Ellerinde olmayanı istiyorlar. Evlerinizi zapt etmelerine izin vermeyin! Davayı savunun!”

Ardından benim suç duyurum çıkıp rengârenk ihtişamıyla JumboTron'ları aydınlatıyordu:

> CUMHURİYET TARAFINDAN ARANIYOR DOSYA NO: 462 1 VB - 3233 “DAY”
> ---------------------
> SALDIRI, KUNDAKLAMA, HIRSIZLIK, ORDU MALINA ZARAR VERME VE SAVAŞ ÇABALARINI ENGELLEME SUÇLARINDAN ARANMAKTADIR. TUTUKLANMASINI SAĞLAYACAK BİLGİYİ VEREN KİŞİYE 200,000 CUMHURİYET NOTU ÖDÜL.

Duyurumun yanında her seferinde farklı bir fotoğraf oluyordu. Bir keresinde fotoğraftaki gözlüklü ve kızıl rengi, kıvırcık saçları olan bir çocuktu. Başka birinde siyah gözlü ve dazlak bir çocuktu. Bazen siyahi, bazen beyaz tenli, bazen esmer ya da kahverengi ya da akıllarına her ne geliyorsa o oluyordum.

Başka bir deyişle, Cumhuriyet’in benim neye benzediğim hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Genç olduğum ve parmak izimi taradıklarında veri tabanlarında eşleşen bir sonuç bulamamaları dışında hakkımda hiçbir şey

bilmiyor gibi görünüyorlardı. İşte bu yüzden benden nefret ediyorlardı, işte bu yüzden ben ülkedeki en tehlikeli değil, en çok aranan suçluydum.

Akşamın erken saatleri olmasına rağmen dışarısı zifirî karanlık olmuştu bile. JumboTron'ların saçtığı ışık su birikintilerinden yansıyordu. Üç kat yukarıda, parçalanmış bir pencerenin pervazında oturuyordum, paslanmış çelik çubukların ardında gözlerden uzaktaydım. Burası eskiden bir apartmandı ama artık kaderine terk edilmişti. Odanın zemininde kırılmış lambalar ve cam kırıkları vardı, duvarların boyası soyulmuştu. Bir köşede Seçmen Primo'nun eski bir portresi yüzü yukarı dönük şekilde yerde duruyordu. Burada kimin yaşamış olduğunu merak ettim; kimse seçmenimizin portresini öylece yerde bırakacak kadar çıldırmış olamazdı.

Saçım genelde olduğu gibi, eski bir şapkanın içine tıkılmış haldeydi. Gözlerim yolun karşısındaki tek katlı küçük eve odaklanmıştı. Ellerim boynumdaki kolye üzerinde gidip geldi.

Tess odanın diğer penceresine dayanmış beni izliyordu. Bu akşam huzursuzdum ve o her zamanki gibi bunu hissedebiliyordu.

Veba, Lake bölgesini sert vurmuştu. JumboTron'ların ışığında, Tess'le birlikte sokağın sonunda askerleri her bir evi kontrol ederken görebiliyorduk. Parlak siyah pelerinleri sıcak dolayısıyla gevşetilmişti.

Her biri bir gaz maskesi takmıştı. Bazen bir evden çıktıklarında evin kapısını büyük kırmızı bir X koyarak işaretliyorlardı. Bundan sonra kimse o eve girip çıkamıyordu ya da bunu en azından kimsenin göremeyeceği bir şekilde yapıyorlardı.

“Hâlâ göremiyor musun onları?” diye fısıldadı Tess. Gölgeler yüz ifadesini gizliyordu.

Kafamı dağıtma çabası içinde eski PVC borularından derme çatma bir sapan yapmaya çalışıyordum. "Akşam yemeği yemediler. Saatlerdir masaya oturmadılar.” Duruşumu değiştirip rahatsız olan dizimi esnettim.

"Belki de evde değillerdir?”

Tess'e gıcık olduğumu belli eden bir bakış attım. Beni avutmaya çalışıyordu ama istediğim bu değildi. "Bir ışık yanıyor. Şu mumlara bak. Eğer evde kimse yoksa annem asla mumları boşa harcamaz."

Tess yakınlaştı. "Birkaç haftalığına şehirden gidelim bence, ne dersin?" Sakin konuşmaya çalışıyordu ama sesinde korku vardı. "Yakında veba geçmiş olacak, o zaman geri gelirsin. Paramız iki tren bileti almaya yeter de artar bile."

Başımı salladım. "Haftada bir gece demiştik, hatırladın mı? Haftada bir gece onları kontrol etmeme izin ver."

"Evet. Bu hafta her gece onları kontrol etmeye geldin zaten."

"Sadece iyi olduklarından emin olmak istiyorum."

"Peki ya, hastalanırsan?"

"Şansımı deneyeceğim. Ayrıca benimle gelmek zorunda da değilsin. Alta'da durup gelmemi bekleyebilirdin."

Tess omuz silkti. "Birinin sana göz kulak olması lazım." Benden iki yaş küçük olmasına rağmen bazen bana bakabilecek kadar olgun biri gibi konuşuyordu.

Askerler evimize doğru yaklaşırken sessizlik içinde izledik. Bir evin önünde her durduklarında, bir asker kapıyı vururken diğer bir tanesi de hemen yanında silahı çekilmiş halde beklerdi. Eğer on saniye içinde kapı açılmazsa ilk asker kapıyı tekmeyle açardı.

İçeri aceleyle girmelerinden sonra onları göremedim ama işin raconunu biliyordum: Bir asker ailedeki herkesten kan örneği alır, daha sonra örnekleri elindeki okuyucuya sokarak veba bulunup bulunmadığını kontrol ederdi. Bu işlem on dakika sürerdi.

Askerlerin durduğu yer ile ailemin bulunduğu yer arasındaki evleri saydım. Akıbetlerini görmeden önce bir saat daha beklemem gerekiyordu.

Sokağın diğer ucundan bir çığlık yankılandı. Hemen gözlerimi sesin geldiği yere çevirdim, ellerim ise kınında duran bıçağa yapıştı. Tess nefesini tuttu.

Bir veba kurbanıydı. Durumu aylardır kötüye gidiyor olmalıydı çünkü kadının derisi çatlamış ve her yerinden kanlar akıyordu. Askerlerin bunu önceki taramalarda nasıl gözden kaçırdıklarını merak ediyordum. Bir süre için yönünü bilmeden sendeledi, sonra ileri atıldı ama ayağı takılıp dizlerinin üzerine düştü. Askerlere döndüm. Kadını görmüşlerdi. Silahını çeken asker, kadına yaklaştı, diğer on bir tanesi ise olduğu yerde bekleyerek izlemeye devam etti. Tek bir veba kurbanı pek tehdit sayılmazdı. Asker silahını doğrultup nişan aldı. Bir kıvılcım yağmuru hasta kadını yuttu.

Kadın yere yığıldı ve bir daha da hareket etmedi. Asker, grubunun yanına geri döndü.

Keşke askerlerin silahlarından birini ele geçirebilseydik. Pazarda böyle güzel bir silahın fiyatı çok fazla değildi; 480 Not, bir ocaktan daha ucuz. Bütün silahlar gibi hassas, mıknatıs ve elektrik akımı güdümlü ve üç bina ötedeki bir hedefi tam on ikiden vurabilen bir silah. Babamın dediğine göre, teknolojisi Koloniler’den çalınmıştı ancak tabii ki Cumhuriyet bunu asla size söylemezdi. Tess'le istesek bunlardan beş tane satın alabilirdik... Yıllar geçtikçe çaldığımız paradan arttıkça biriktirmeyi ve acil durumlar için saklamayı öğrendik. Ancak bir silaha sahip olmakla ilgili asıl sorun parası değil, izinin sürülüp sizi bulabilecek olmalarıydı. Her silahta kullanıcının elinin şeklini, başparmağının izini ve bulunduğu yeri rapor eden bir alıcı bulunuyordu. Beni herhalde bundan daha fazla ele verebilecek bir şey olamazdı. Bu yüzden ben de kendi yaptığım silahlarla, PVC sapanlarım ve diğer ıvır zıvırlarla idare ediyordum.

"Bir tane daha buldular," dedi Tess. Daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı.

Aşağıya bakınca askerlerin başka bir evden çıktıklarını gördüm. İçlerinden biri sprey boya kutusunu çalkalayıp kapıya devasa bir X çizdi. O evi bitiyordum. Orada yaşayan ailenin benim yaşımda küçük bir kızları vardı. Küçük bir çocukken erkek kardeşlerim ve ben, onunla ebelemece ve sokak hokeyi oynardık. Buruşturulmuş kâğıtlar ve demir sopalar kullanırdık.

Tess ayağımın dibindeki bez bohçayı başıyla işaret ederek dikkatimi başka yöne çekmeye çalıştı. “Onlara ne getirdin?”

Gülümsedim ve bezi çözmek için aşağıya uzandım. “Bu hafta sakladığımız şeylerin bir kısmı. Tarama geçtikten sonra iyi bir kutlama olacak.’’ Bohçanın içindeki küçük eşya yığınının içine elimi atıp kullanılmış bir koruyucu gözlük çıkardım. Camlarında çatlak olmadığından emin olmak için tekrar kontrol ettim. “John için. Erken bir doğum günü hediyesi." Ağabeyim bu haftanın sonunda 19 yaşına giriyordu. Mahalledeki santralin friksiyon ocaklarında on dört saat mesai yapıyor ve duman yüzünden eve hep gözlerini ovuşturarak geliyordu. Bu gözlükleri ordu erzak sevkiyatından çalabilmem büyük şanstı. Onu yere bırakıp diğerlerini karıştırdım. Çoğunlukla bir hava gemisinin kafeteryasından çaldığım, içinde et ve patates kızartması bulunan tenekeler, bir de tabanları sağlam bir çift eski ayakkabı. Keşke bunları verirken onlarla aynı odada olabilseydim. Ama hayatta olduğumu sadece John biliyordu ve anneme ya da Eden’a söylememe konusunda söz vermişti.

Eden iki ay sonra on yaşına girecekti, bu da iki ay içinde Denemeye girmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Ben on yaşındayken kendi Deneme'mi geçememiştim. Bu yüzden Eden hakkında endişeleniyordum çünkü aramızda en zekimiz o olmasına rağmen, düşünce tarzı benimkine benziyordu. Kendi Deneme’mi bitirdiğimde cevaplarımdan o kadar emindim ki onların not verişini izlemeye bile gerek görmemiştim. Ama daha sonra gözlemciler beni diğer bir avuç çocukla birlikte Deneme stadyumunun köşesine götürmüştü. Test kâğıdıma bir damga vurup beni şehir merkezine giden bir trene tıktılar. Yanıma boynumdaki kolye dışında hiçbir şey alamadım. Hoşça kal bile diyemedim.

Deneme’ye girdikten sonra birkaç farklı şey olabilirdi.

Tam puan aldınız diyelim -1500 puan. Şu ana kadar hiç kimse bu puanı alamadı- yani birkaç yıl önce ordunun acayip yaygara kopardığı bîr çocuk hariç. Bu kadar yüksek puan alan birine ne olacağını kim bilir? Herhalde çok para ve güç sahibi olur, değil mi?

1450 ve 1499 arasında bir puan aldınız diyelim. Kendinizle gurur duyun çünkü bu, altı yıllık lise eğitimi ve sonrasında da Cumhuriyet’teki en iyi üniversitelerden birinde -Drake, Stanford ve Brenan- dört yıllık eğitim almaya hak kazandınız anlamına gelir. Daha sonra Kongre sizi işe alır ve

çok para kazanırsınız. Sevinir, mutlu olursunuz. En azından Cumhuriyet'e göre.

İyi bir puan aldınız diyelim, 1250 ila 1449 arasında. Liseye devam edebilirsiniz, daha sonra da bir üniversiteye atanırsınız. Fena bir şey değil.

1000 ila 1249 arası bir puanla ucu ucuna geçtiniz diyelim. Kongre, liseye gitmenizi yasaklar. Tıpkı ailem gibi yoksulların arasına katılırsınız. Büyük ihtimalle ya su türbinlerinde çalışırken boğulacaksınız ya da enerji santrallerinde buharla haşlanacaksınız.

Başarısız oldunuz diyelim.

Başarısız olanlar neredeyse her zaman gecekondu bölgelerindeki çocuklardır. Eğer bu şanssız kategoride bulunanlardansanız, Cumhuriyet evinize yetkilileri gönderir. Ebeveynlerinize hükümete sizin tam vesayetinizi veren bir kontrat imzalatır. Cumhuriyetin ı alışma kamplarına gönderildiğini ve ailenin seni bir daha görmeyeceği söylenir. Aileniz başını sallayıp bunu kabul etmek zorundadır. Bazıları kutlama bile yapar çünkü Cumhuriyet onlara taziyelerini sunmak için 1000 Not verir. Hem para hem de bir boğazı daha beslemekten kurtulmak mı? Ne kadar düşünceli bir hükümet.

Ancak bunların hepsi yalan. Kötü genlere sahip sıradan bir «ocuğun ülkeye hiçbir faydası olmaz. Eğer şanslıysanız Kongre kusurlarınızın incelenmesi için laboratuvarlara gönderilmeden once ölmenize izin verir.

Beş ev kalmıştı. Tess gözlerimdeki endişeyi görüp elini alnıma kuydu. "Yine baş ağrıların mı tuttu?"

"Hayır. İyiyim." Evimizin açık pencerelerinden birine dikkatine bakıp ilk kez tanıdık bir yüz görür gibi oldum. Eden geçti, pencereden bakıp ona doğru yaklaşmakta olan askerleri gördü ve metalden el yapımı bir cihazı onlara doğrulttu. Sonra içeri doğru

çekilip gözden kayboldu. Kıvırcık saçları lambanın titrek ışığında bir an için parladı. Onu tanıdığım kadarıyla muhtemelen bu cihazı birinin ne kadar uzakta olduğunu ölçmek ya da onun gibi bir şey için yapmıştı.

"Zayıflamış görünüyor,” diye mırıldandım.

"Hayatta ve ayakta," diye cevap verdi Tess, "bence bu iyi bir şey.”

Dakikalar sonra, John’un ve annemin pencerenin yanından geçtiğini gördük, koyu bir sohbete dalmışlardı. John ve ben birbirimize çok benziyorduk ama santralde çalıştığı uzun günler yüzünden o benden biraz daha yapılıydı. Saçları, burada yaşayanların çoğu gibi omuzlarından aşağı dökülüp sade bir şekilde toplanmıştı. Yeleğine kırmızı kil bulaşmıştı. Annemin onu şu ya bu yüzden azarlamakta olduğunu görebiliyordum, büyük ihtimalle Eden’ın pencereden dışarı bakmasına izin verdiği için. Kronik öksürük krizi tutunca John'un uzanan elini savuşturdu. Rahat bir nefes aldım. Neyse ki üçü de yürüyebilecek kadar sağlıklıydı. Eğer içlerinden biri enfeksiyon kapmış olsaydı bile, hâlâ iyileşme şansları olacak kadar zaman vardı.

Askerler evimizin kapısını işaretlerse ne olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ailem, askerler gittikten sonra saatlerce oturma odasında donup kalacaktı. Sonra annem her zamanki cesur yüz ifadesini takınacak, bütün gece uyumadan sessizce gözyaşlarını silecekti. Sabah olunca paylarına düşen az miktarda yiyecek ve su almaya başlayacak ve öylece iyileşmeyi ya da ölmeyi bekleyeceklerdi.

Aklım Tess'le sakladığımız paralara gitti. 2500 Not. Bizi aylarca beslemeye yeterdi... ama aileme veba ilacı şişelerinden almaya yetmezdi.

Dakikalar yavaş ilerliyordu. Sapanımı saklayıp Tess’le birkaç el taş kâğıt makas oynadık. (Neden bilmiyorum ama bu oyunda aşırı iyiydi.) Birkaç kez annemin penceresine baktım fakat kimseyi görmedim. Tahtaya vurulduğunu duyar duymaz açmaya hazır biçimde kapının orada toplanmış olmalılardı.

Ve zamanı geldi. Pencere pervazından öne eğildim, o kadar eğildim ki Tess düşüp yere kapaklanmayayım diye kolumdan tuttu. Askerler kapıyı yumrukladılar. Annem hemen kapıyı açtı, askerleri içeri alıp kapıyı kapattı. Konuşma ve ayak seslerini ya da evden gelebilecek herhangi bir şeyi duyabilmeye çalışıyordum. Bütün bunlar ne kadar erken biterse, John’a hediyelerimi o kadar erkenden verebilecektim.

Sessizlik sürüyordu. Tess fısıldadı: "Hiçbir şey olmaması iyi haber demek, değil mi?”

"Çok komik.”

Saniyeleri aklımdan sayıyordum. Bir dakika geçti. Sonra iki, sonra dört ve sonunda on dakika.

Ve on beş dakika. Yirmi dakika.

Tess’e baktım. Sadece omuz silkti. "Belki okuyucuları bozulmuştur,” dedi.

Otuz dakika geçti. Yerimden kalkmaya cesaret bile edemiyordum. Sanki bir şeyler o kadar hızlı olacaktı ki eğer gözümü kırparsam kaçıracağım diye korkuyordum. Parmaklarım bıçağımın kabzasında ritim tutuyordu.

Kırk dakika. Elli dakika. Bir saat.

"Ters giden bir şeyler var,” diye fısıldadım.

Tess dudaklarını büzdü. "Onu bilemeyiz."

"Ben biliyorum. Neden bu kadar uzun sürsün ki?”

Tess cevap vermek için ağzını açtı ama daha bir şey diyemeden iiskerler tek sıra halinde, ifadesizce evden çıktılar. En son çıkan asker kapıyı ardından kapattı ve belindeki bir şeyi aldı. Başımın döndüğünü hissettim çünkü neyin geleceğini biliyordum.

Asker uzanıp kapımıza kırmızı renkte uzun ve çapraz bir çizgi çekti. Sonra da bir çizgi daha çekerek X çizdi.

Duyulmayacak bir şekilde küfrettim ve arkamı dönmeye yeltendim ama asker o anda beklenmedik, daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı.

Kapıya X’i ikiye bölen üçüncü bir yatay çizgi daha çekti.

JUNE

SAAT: 13:47
DRAKE ÜNİVERSİTESİ, BATALLA BÖLGESİ.
GÖLGEDE SICAKLIK: 22 °C

DEKAN SEKRETERİNİN OFİSİNDE OTURUVORDU. YİNE KAPININ buzlu camından bakınca neler döndüğünü anlamak için bekleyen bazı sınıf arkadaşlarımı görebiliyordum. (Hepsi de son sınıf ve benden en az dört yaş büyüktü.) İçlerinden birkaçı beni askerî eğitim dersi sırasında tehditkâr bir çift nöbetçi tarafından sınıftan yaka paça çıkarılırken gördü. (Bugünkü ders: XM-621 tüfeği nasıl doldurulup boşaltılır.) Her seferinde de haberler kampüse yayılırdı.

Cumhuriyet'in gözde minik dehasının başı yine belada.

Dekanlık sekreterinin bilgisayarından gelen zayıf uğultu dışında ofis sessizdi. Bu odadaki bütün detayları ezbere biliyordum (Dakota'dan ithal özel kesim mermer zemin, 324 plastik karoyla kaplı tavan, ofisin arka duvarında asılı duran ihtişamlı Seçmenin portresinin her iki tarafındaki 6 metrelik gri perdeler, yan duvarda sesi kapatılmış ve "HAİN 'VATANSEVERLER'GRUBU YEREL ORDU ÜSSÜNÜ BOMBALADI, BEŞ ÖLÜ"ve ardından "CUMHURİYET HILLSBORO MUHAREBESİNDE KOLONİLERİ YENDİ" yazan 30 inçlik ekran). Dekan sekreterinin Arisna Whitaker masasınmda oturuyor, |parmakları masanın camında geziniyordu; raporumu yazdığından emindim. Bu dönem içindeki dördüncü raporum olacaktı. Bahse girerim ki bir dönem içinde sekiz rapor alıp da okuldan atılmayan tek Drake öğrencisiydim.

Bir süre sonra, "Dün elinizi mi incittiniz, Bayan Whitaker?" dedim.

Bana bakmak için yazmayı kesti. "Bunu da nereden çıkardınız, Bayan Iparis?"

"Tuşlara düzensiz basıyorsunuz. Sol elinizi daha çok kullanıyorsunuz."

Bayan Whitaker iç geçirip arkasına yaslandı. “Evet, June. Dün *kivaball* oynarken bileğimi burktum.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Bileğiniz yerine kolunuzu sallamalısımz.”

Bunu sadece olayı izah etmek için söylemiştim ama biraz alay edercesine çıktı ve onu pek de mutlu etmiş görünmüyordu. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Bayan Iparis,” dedi. “Çok zeki olduğunuzu düşünüyor olabilirsiniz. Mükemmel notlarınız sayesinde özel muamele gördüğünüzü düşünüyor olabilirsiniz. Hatta bu okulda hayranlarınız olduğunu bile sanıyor olabilirsiniz, bütün bu saçmalıklardan dolayı.” Kapının dışında toplanmış öğrencilere işaret etti. “Ancak ben ofisimdeki bu toplantılarımızdan bir hayli sıkıldım, inanın bana, mezun olup da bu ülkenin sizin için seçeceği göreve atandığınızda, bu maskaralıklar oradaki üstlerinizin hiç de hoşuna gitmeyecek. Anladınız mı?”

Başımla onayladım çünkü benden yapmamı istediği şey tam da buydu. Ancak yanılıyordu. Ben zeki olduğumu sadece düşünmüyordum. Bütün Cumhuriyet içinde Denemesinde 1500 tam puan alan tek kişi bendim. Buraya, ülkenin en iyi üniversitesine on iki yaşında, dört sene erkenden gönderildim, ikinci yılımı atladım, üç yıl boyunca Drake’te hep tam not aldım. Zekiydim. Cumhuriyetin iyi genler dediği şey bende vardı ve profesörlerim her zaman iyi genlere sahip olanlar, daha iyi asker olur ve iyi askerler Koloniler karşısında daha yüksek zafer şansı demektir derdi. Eğer ben öğleden sonraki askerî eğitim derslerinin bana silah taşırken duvara tırmanma hakkında yeterince şey öğretmediğini hissediyorsam, o zaman... yani, on dokuz katlık bir binanın yan duvarını sırtımda bir XM-621’le aşmak zorunda kalmak benim suçum değildi. Yaptığım tek şey ülkem için kendimi geliştirmekti.

Dedikodulara göre, Day bir keresinde beş katı sekiz saniyeden az bir sürede aşmış. Eğer Cumhuriyet’in en çok aranan suçlusu bunu başarabiliyorsa, en az onun kadar hızlı olmadan onu yakalamayı nasıl düşünebilirdik ki? Ayrıca onu yakalayamıyorsak savaşı kazanmayı nasıl düşünebilirdik?

Bayan Whitaker’ın masası üç kere bipledi. Parmağı bir tuşun üstündeydi. “Evet?”

Gelen ses, “Yüzbaşı Metias Iparis girişte bekliyor,” diye yanıtladı. “Kız kardeşi için gelmiş.”

“Pekâlâ, içeri alın.” Düğmeyi bırakıp parmağını bana doğrulttu. “Umarım senin şu ağabeyin seninle doğru düzgün ilgilenmeye başlar çünkü eğer bu dönem bir kez daha bu ofise gelecek olursan...” Sanırım istediğimden daha sert bir şekilde, “Metias benim ölmüş annem ile babamdan daha iyi bir iş çıkarıyor,” diye cevap verdim. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Sonunda, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından, holden bir kargaşa yükseldi. Kapının camına dayanmış olan öğrenciler aniden dağıldı, gölgeleri uzun bir silüete yer açmak için kenara çekildi. Ağabeyime.

Metias kapıyı açıp içeri girerken, holdeki bazı kızların gülüşlerini elleriyle sakladıklarını görebiliyordum. Ama Metias’ın bütün dikkati benim üzerimdeydi. Altın bir pırıltı saçan siyah gözlerimiz âdeta birbirinin aynısıydı, uzun kirpiklerimiz ve koyu saçlarımız da.

Uzun kirpikleri Metias’a çok yakışıyordu. Ardındaki kapı kapalı da olsa, dışarıdan gelen fısıldamaları ve kıkırdamaları duyabiliyordum. Görünüşe göre devriye görevinden sonra doğruca kampüsüme gelmişti. Üniformasıyla çakı gibiydi: çift sıra altın düğmeli siyah subay paltosu, eldivenleri (neopren, spectra astarlı, yüzbaşı rütbesi işlemeli), omuzlarında parlayan apoletler, resmî asker şapkası, siyah pantolon, cilalı çizmeler. Gözlerimiz buluştu.

Çok kızgındı.

Bayan Whitaker, Metias’a göz alıcı bir şekilde gülümsedi. “Ah, yüzbaşı!” diye bağırdı. “Sizi görmek ne büyük zevk!”

Metias şapkasının ucuna dokunarak kibarca selam verdi. “Tekrar bu koşullarda olması üzücü,” diye cevap verdi. “Özürlerimi kabul edin.” “Sorun değil, yüzbaşı.” Dekan sekreteri elini önemsemez bir tavırla salladı. Tam bir yalakaydı; özellikle az önce Metias hakkında dediklerinden sonra. “Hiç de sizin suçunuz değil. Kardeşiniz bugün öğle tatili sırasında yüksek bir binaya tırmanırken yakalandı. Kampüsten iki blok öteye kadar gitmiş.

Bildiğiniz gibi, öğrenciler antrenman için sadece kampüsteki tırmanma duvarlarını kullanabilirler, ve gün içinde kampüsten ayrılmak yasaktır...”

Metias gözünün ucuyla bana bakarak, “Evet, biliyorum,” diye sözünü kesti. “Öğle vakti Drake’in üstünde gezen helikopterleri gördüm ve... June’un bu işe bulaşmış olmasından şüphelendim.”

Üç helikopter vardı. Beni binanın kenarından kendileri tırmanarak alamadıkları için bir ağla çektiler.

Metias, “Yardımınız için teşekkürler,” dedi sekretere. Bana doğru parmaklarını şaklattı, kalkma zamanı gelmişti. “June kampüse döndüğünde çok daha uslu olacak.”

Ağabeyimi hole doğru takip ederken Bayan Whitaker’in sahte gülümsemesini görmezden geldim. Öğrenciler aceleyle yanımıza yaklaştı. Dorian adında bir çocuk bizimle birlikte yürürken, “June,” dedi. İki yıldır Drake Balosuna benimle gitmek istiyor ve benden olumlu yanıt alamıyordu. “Doğru mu? Ne kadar yükseğe tırmandın?”

Metias ona sert bir bakış fırlattı. “June eve gidiyor.” Sonra da elini sıkıca omzuma koyup beni sınıf arkadaşlarımdan uzaklaştırdı. Arkama bir bakış atıp onlara gülümsemeyi başardım.

“On dört kat,” diye yanıtladım. Yine aralarında konuşmaya başladılar. Her nasıl olduysa, benim diğer Drake öğrencileriyle aramdaki en yakın ilişkim bu şekildeydi. Bana saygı duyuyor, hakkımda konuşuyor ve dedikodu yapıyorlardı. Fakat benimle pek konuşmuyorlardı.

On altı yaş ve üstündekilerin gitmesi gereken bir üniversiteye giden on beş yaşında bir son sınıf öğrencisinin hayatı böyleydi işte.

Metias, koridorlardan, merkez avlunun çimleri biçilmiş bahçelerinden, muhteşem Seçmenin heykelinin yanından ve son olarak da kapalı spor salonlarından geçerken tek bir kelime daha etmedi. Katılmam gereken öğleden sonra askerî eğitimin yapıldığı yerden geçtik. Sınıf arkadaşlarımın ıssız bir savaş cephesinin simülasyonunu yapan 360 derecelik bir ekranla çevrili devasa bir parkurda koşmalarını izledim. Tüfeklerini önlerinde tutuyor, koşarken olabilecek en hızlı şekilde silahı doldurup boşaltmaya

çalışıyorlardı. Birçok üniversitede bu kadar çok asker öğrenci bulunmazdı ama Drake'te neredeyse hepimiz Cumhuriyet ordusundaki görevlerimize atanmak için sıradaydık. Diğer birkaç öğrenci politikaya ve Kongreye girecekti, bazıları da geride kalıp öğretmen olacak şekilde seçilmişti. Ama Drake Cumhuriyet'in en iyi üniversitesiydi ve en iyilerin de orduya atandığı göz önüne alınırsa, askerî eğitim sınıfının öğrenci dolu olmasına şaşmamalıydı.

Drake'in daha dış tarafındaki sokaklarından birine varıp bizi bekleyen askerî jipin arka koltuğuna geçerken, Metias artık sinirini kontrol edemiyordu. "Bir hafta uzaklaştırma mı? Bunu bana açıklamak ister misin?" diye sordu. "Sabah boyu Vatansever isyancılarıyla uğraştıktan sonra geliyorum ve bir de ne duyayım? Drake'ten iki blok ötede helikopterler. Kızın biri bir gökdelene tırmanıyor."

Sürücü koltuğundaki asker Thomas'la dostça bakıştık. "Üzgünüm," diye mırıldandım.

Yolcu koltuğuna oturan Metias gözlerini kısarak arkasına döndü. "Aklından ne geçiyordu? Kampüsten çıkacağım biliyor muydun?" "Evet."

"Tabii ki. On beş yaşındasın. Bu yüzden gidip on dört..." Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve kendini teskin etti. "Bir sefer olsun senin neye kalkıştığını düşünerek endişelenmeden günlük görevlerimi yerine getirmeme izin vermeni çok isterdim."

Dikiz aynasında tekrar Thomas'la göz göze gelmeye çalıştım ama o gözlerini yoldan ayırmıyordu. Aslında ondan yardım beklememeliydim. Mükemmel derecede düzgün saçları ve kusursuzca ütülenmiş üniformasıyla her zamanki gibi derli topluydu. Yerinden fırlamış tek bir saç teli veya iplik bile yoktu. Thomas, Metias'tan birkaç yaş küçük ve onun devriyesinde görev alan bir astı da olsa tanıdığım herkesten daha disiplinliydi. Bazen onun kadar disiplinli olmayı dilerdim. Herhalde yaptıklarımı Metias'tan bile daha fazla kınıyordu.

Los Angeles şehir merkezini ardımızda bırakıp dolambaçlı anayoldan sessizce ilerledik. Manzara, Batalla bölgesinin yüz katlık gökdelenlerinden, dip dibe duran her biri yirmi-otuz katlık kışla kuleleri ve sivil tesislere

yerini bıraktı. Çatılarında yol gösteren kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu, çoğunun boyası da geçen sene yaşanan bir dizi firtına yüzünden soyulmuştu. Duvarda çaprazlamasına kesişen metal destek kirişleri bulunuyordu. Yakında bu destekleri yenilemelerini umuyordum. Savaş son zamanlarda iyice yoğunlaşmıştı. Yıllardır altyapı fonları cepheye aktarıldığı için yeniden deprem olması durumunda bu binalar ayakta kalır mı kalmaz mı, bilemiyordum.

Birkaç dakika sonra, Metias daha sakin bir sesle devam etti. “Beni bugün çok korkuttun,” dedi. “Seni Day sanıp ateş edecekler diye korktum.”

Bunu iltifat olarak söylemediğinin farkmdaydım ama gülümsemeden edemedim. One eğilip kollarımı koltuğunun üzerine koydum. Küçükken yaptığım gibi kulağını çekerek, “Hey,” dedim, “seni endişelendirdiğim için üzgünüm.”

Alaycı bir şekilde güldü ama sinirinin yatışmakta olduğunu hissedebiliyordum. “Evet. Her seferinde böyle diyorsun, sevgili June. Drake bile aklını yeterince meşgul edemiyorsa başka ne edebilir, bilmiyorum.” “Aslında... görevlerinden birine beni de götürsen, hem çok şey öğrenmiş olurum hem de başıma iş açmam.”

“İyi denemeydi. Mezun olup kendi devriyene atanmadan hiçbir yere gitmiyorsun.”

Dilimi tuttum. Metias beni geçen sene bir kez -sadece bir kez- bir görev için seçmişti: Drake’in bütün üçüncü sınıf öğrencileri, atandıkları birliği takip etmek zorundaydı. Komutanı, Metias’ı Kolonilerden gelen kaçak bir savaş esirini öldürmesi için gönderdi. O da yanına beni aldı ve birlikte savaş esirini bölgemizin iyice içine, Cumhuriyet ve Kolonileri ayıran tel örgüler ve Dakota’dan Batı Texas’a kadar süren kara parçasından ve hava gemilerinin gökyüzünde nokta gibi durduğu cepheden uzağa kadar kovaladık. Montana, Yellowstone City’deki bir sokağa kadar izini sürdüm ve Metias da onu vurdu.

Bu kovalamaca sırasında üç kaburgamı kırdım, bir de bacağıma bıçak saplandı. O günden sonra Metias beni bir daha hiçbir yere götürmedi.

Metias sonunda tekrar konuşmaya başlayınca, sesi istemeden de olsa meraklı geliyordu. “Söyle bakalım,” diye fısıldadı. “O on dört katı ne kadar sürede tırmandın?”

Thomas gırtlağından durumu onaylamadığını gösteren bir ses çıkarttı ama ben sırıtmaya başladım. Alevler dinmişti. Metias beni yine seviyordu. “Altı dakika,” diye ağabeyime fısıldadım. “Kırk dört saniye. Sence nasıl?”

“Bu bir çeşit rekor olmalı. Ama böyle bir şeyi yapmamalıydın elbette.”

Thomas kırmızı ışıkta jipi tam çizginin önünde durdurup Metias’a bitkin bir bakış attı. “Yapmayın, yüzbaşı,” dedi. “June -ah- Bayan Iparis’i kurallara uymadığı için övmeye devam ederseniz hiçbir şey öğrenemeyecek.”

“Endişelenme, Thomas.” Metias uzanıp sırtına hafifçe vurdu. “Arada bir kurallara uymamak tabii ki tolere edilebilir, özellikle Cumhuriyet için becerilerini geliştirmek amacıyla yapıyorsan. Kolonilere karşı zafer. Değil mi?”

Yeşil ışık yandı. Thomas gözlerini yola çevirdi (görünüşe göre gaza basmadan önce içinden üçe kadar sayıyordu). “Doğru,” diye mırıldandı. “Yine de Bayan Iparis’i ne konuda cesaretlendirdiğinize dikkat etmelisiniz, özellikle de artık anne babanız yanınızda olmadığı için.” Metias’ın ağzı ince bir çizgi halini aldı ve gözlerinde tanıdık, gergin bir bakış belirdi.

Sezgilerim ne kadar keskin olursa olsun, Drake’te ne kadar başarılı olursam olayım ya da savunma, hedef alıştırması ve yakın dövüşte ne kadar mükemmel notlar alırsam alayım, Metias’ın gözlerinde hep bu korku vardı. Başıma bir gün bir şey gelmesinden korkuyordu; anne ve babamızın ölümüne yol açan trafik kazası gibi. Bu korku yüzünden hiç silinmiyordu. Thomas da bunun farkındaydı.

Annem ile babamı, Metias’ın onları tanıdığı kadar tanımadığım için özlemim onunkiyle boy ölçüşemezdi. Onları kaybetmenin üzüntüsüyle ağlamamın sebebi, onlarla ilgili hiçbir anım olmamasıydı. Zihnimde sadece evimizde dolaşan yetişkinlerin uzun bacakları ve beni mama sandalyesinden kaldıran ellerin olduğu bulanık görüntüler vardı. Bu kadar. Çocukluğumun diğer bütün anıları -ödül alırken oditoryuma bakışım ya da hasta olunca

bana çorba yapılması veya azarlanışım ya da yatağa yatırılmam- bunların hepsi Metias'laydı.

Batalla bölgesinin yarısını ve birkaç yoksul bloğun yanından geçtik. (Bu dilenciler jipimizden biraz daha uzakta duramazlar mıydı?) Sonunda Ruby'nin teraslı, pırıl pırıl yüksek apartmanlarına vardık, evimize gelmiştik. Önce Metias indi. Ardından inerken Thomas bana hafifçe gülümsedi. Şapkasının ucuna dokunarak: "Görüşmek üzere, Bayan Iparis," dedi.

Bana June demesine ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiştim, hiç değişmeyecekti. Yine de insanın size düzgün bir şekilde seslenmesi o kadar da fena değildi. Belki büyüyünce, Metias da biriyle çıkmam fikrine dayanabildiğinde...

"Güle güle, Thomas. Getirdiğin için teşekkürler." Jipten dışarı adımımı atmadan önce ben de ona gülümsedim. Metias bana dönüp sesini alçaltmadan önce kapının tamamen kapanmasını bekledi. "Bu gece eve geç geleceğim," dedi. Gözlerinde yine o gergin ifade vardı. "Dışarı yalnız başına çıkma. Cepheden gelen haberlere göre bu gece havaalanı üslerine güç toplayabilmek için evlerin elektriğini keseceklermiş. Bu yüzden olduğun yerde kal, tamam mı? Sokaklar normalden daha da karanlık olacak."

Moralim bozuldu. Keşke Cumhuriyet bir an önce şu savaşı kazansaydı da bir kereliğine elektriğimiz kesilmeden bir ay geçirebilseydik. "Nereye gidiyorsun? Seninle gelebilir miyim?"

"Los Angeles merkezindeki laboratuvara göz kulak olacağım. Mutasyona uğramış bir tür virüsün bulunduğu şişeleri teslim edecekler; bütün gece sürmemesi lazım. Ayrıca sana hayır demiştim. Görev falan yok)?' Metias bir an tereddüt etti. "Eve olabildiğince erken geleceğim. Konuşmamız gereken çok şey var." Ellerini omuzlarıma koydu, şaşkın bakışlarımı görmezden gelerek alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, June," dedi, her zamanki gibi veda ederek. Jipe binmek için geri döndü.

"Seni beklemeden yatarım," diye seslendim ardından, ama çoktan araca binmiş gidiyorlardı. "Dikkatli ol," diye mırıldandım.

Ancak şimdi bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Metias artık beni duyamayacak kadar uzaktaydı.

DAY

YEDİ YAŞIMDAYKEN BABAM BİR HAFTALIK İZİN ALIP cepheden eve gelmişti. İşi Cumhuriyet askerlerinin arkasını toplamaktı, bu yüzden genellikle evde olmazdı ve annem bizi tek başına büyütüyordu. O gün eve geldiğinde, şehir devriyesi evimize rutin kontrol için gelip babamı sorgulamak üzere yerel polis merkezine götürdü. Şüpheli bir şey bulmuşlardı sanırım.

Polisler onu iki kolu kırılmış, suratı kan ve yara içinde geri getirdi.

Birkaç gece sonra, bir top kırılmış buzu benzin bidonuna daldırdım, benzinin buzu kalın bir tabakayla kaplamasını bekledim ve ateşe verdim. Ardından onu yerel polis merkezimizin pencerelinden sapanla fırlattım. Köşeden döndüğümde oraya hızla gelen itfaiye araçlarının ve polis binasının yanıp kül olmuş batı kanadının kalıntılarını gördüm. Kimin yaptığını bulamadılar, ben de ortaya çıkmadım. Sonuçta ortada hiçbir kanıt yoktu. İlk mükemmel suçumu işlemiştim.

Eskiden annem zor şartlara rağmen bir gün başarılı, hatta unlü olacağımı hayal ederdi.

Gayet ünlüydüm ama annemin aklındakinin bu olduğunu sanmıyordum.

Yine akşam oluyordu. Askerlerin evimizin kapısını işaretlemesinin üzerinden kırk sekiz saat geçmişti.

Los Angeles Merkez Hastanesi'nden bir blok ötedeki arka sokaklardan birinin gölgeleri içine gizlenmiş, çalışanlarının ana giriş kapısından girip çıkmalarını izliyordum. Bulutlu bir geceydi gökyüzünde ay görünmüyordu, binanın tepesindeki Bank Tower yazısını bile seçemiyordum. Her kattan elektrik lambalarının ışıkları parlıyordu; sadece hükümet binalarının ve elitlerin evinde bulunabilecek bir lükstü bu. Yer altı park alanlarına giriş için onay bekleyen askerî jipler sokak boyu sıralanmıştı. Kimlik kontrolleri yapılıyordu. Gözlerim girişe kilitlenmiş, hareket etmeden duruyordum.

Bu akşam süper görünüyorum. Koyu renk deriden, giydikçe yumuşamış, kuvvetli bağcıkları ve çelik topukları olan sağlam botlarımı giymiştim. Bunları biriktirdiğimiz paradan ayırdığım 150 Notla satın almıştım. Her bir botun tabanına bir bıçak sakladım. Ayağımı hareket ettirdiğimde, soğuk metalin tenime değdiğini hissedebiliyordum. Siyah pantolonumu botlarımın içine sokmuştum, ceplerimde de bir çift eldiven ve siyah bir mendil taşıyordum. Belimde koyu renk, uzun kollu bir gömlek bağlıydı. Saçlarım açık ve omuzlarıma dökülüyordu. Bu sefer spreyle altın sarısı saçlarımı ham petrole daldırmışçasına koyu bir siyaha boyadım. Tess günün erken saatlerinde bir mutfağın arka sokağından 5 Not karşılığı bir kova domuz kanı almıştı. Kollarım, karnım ve suratım tamamen kana bulanmış haldeydi. Garanti olsun diye de yanaklarıma çamur sürdüm.

Hastane, binanın ilk on iki katını kapsıyordu fakat ben sadece pencereleri bulunmayan katla ilgileniyordum. O da kan örneklerinin ve ilaçların bulunduğu laboratuvarın yer aldığı üçüncü kattı. Burası dışarıdan bakıldığında özenle yapılmış taş oymaların ve yıpranmış Cumhuriyet bayraklarının arkasında tamamen gizlenmişti. Bu aldatıcı görüntünün ardında koridorları ya da kapıları olmayan büyük bir kat vardı; sadece devasa bir oda, beyaz maskeli doktor ve hemşireler, test tüpleri ve akıtaçlar, kuvözler ve sedyeler. Bunların ne olduğunu biliyordum çünkü daha önce orada bulunmuştum. Deneme'de başarısız olduğum, ölmem gereken gün oradaydım.

Gözlerim binanın yan tarafını taradı. Üzerinden atlayabileceğim bir balkon ve dengemi sağlayabileceğim pencere pervazları varsa bazen bir binaya dışarıdan girmeyi başarabiliyordum. Bir defasında dört katlı bir binaya beş saniyeden kısa bir sürede tırmanmıştım. Ama bu bina çok düzdü ve ayağımı koyabileceğim bir yer yoktu. Laboratuvara dışarıdan ulaşmam gerekiyordu. Hava ılık da olsa biraz ürperdim ve keşke Tess'den benimle gelmesini isteseydim diye içimden geçirdim. Ama içeriye izinsiz giren iki kişiyi yakalamak, bir kişiyi yakalamaktan daha kolaydı. Ayrıca ilaca ihtiyacı olan onun ailesi değildi. Kolyemi gömleğimin içine sokup sokmadığımdan emin olmak için kontrol ettim.

Bir hastane aracı askeri jiplerin arkasına yanaştı. Dışarı çıkan askerlerin birkaçı hemşireleri karşılarken diğerleri de kamyondaki kutuları boşalttı.

Grubun lideri, subay ceketinin üzerindeki çift sıra gümüş düğmeler hariç, tamamen siyah giyimli, koyu saçlı, genç bir adamdı. Hemşirelerden birine söylediklerini duyabilmek için kendimi zorladım.

"... gölün kenarından." Adam eldivenlerini sıkılaştırdı. Bir an için kemerindeki silahı fark ettim. "Bu akşam adamlarım giriş kapılarını tutacak."

Hemşire, "Tabii, yüzbaşı," dedi.

Adam ona doğru şapkasına hafifçe dokundu. "Adım Metias. Herhangi bir sorunuz olursa bana gelin."

Askerler hastanenin çevresine yayılıp, Metias isimli bu kişi adamlarından ikisiyle konuşmaya dalana kadar bekledim. Birkaç tane daha hastane aracı gelip askerleri bırakıp gitti. Bazılarının kolu bacağı kırılmış, bazılarının kafasında ya da bacaklarında derin yaralar açılmıştı. Derin bir nefes alıp gölgelerden çıktım ve hastanenin girişine doğru sendeledim.

Bir hemşire beni fark etti, tam da ana girişin önünde. Gözleri hemen kollarımdaki ve yüzümdeki kana odaklandı. "Girmeme izin var mı, kuzen?" dedim. Hayalî bir acıyla yüzümü buruşturdum. "Bu gece için hâlâ yer var mı? Param var."

Not defterinde bir şeyler karalamaya geri dönmeden önce gözlerinde acıma olmaksızın bana baktı. Sanırım bu "kuzen" yakınlığı hoşuna gitmemişti. Boynunda bir kimlik etiketi sallanıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Yanına gidince iki büklüm olup dizlerime dayandım. Nefes nefese, "Kavga ettim," dedim, "sanırım bıçaklandım."

Hemşire bana bir daha dönüp bakmadı. Yazmayı bitirip nöbetçilerden birine başıyla işaret etti. "Üzerini arayın."

İki asker silah var mı diye üzerimi ararken olduğum yerde durdum. Koluma veya karnıma dokunduklarında rolüm gereği inledim. Botlarımdaki bıçakları bulamadılar. Ama kemerime bağlı küçük para kesemi almayı ihmal etmediler. Bu hastaneye giriş bedeliydi bu. Tabii ki.

Eğer ben de bölgede yaşayan o zengin çocuklardan biri olsaydım, herhangi bir ücret ödemeden hastaneye girebilirdim. Ya da yaşadığım yere ücretsiz doktor gönderirlerdi.

Askerler hemşireye onay verince, hemşire girişi gösterdi. "Bekleme odası solda. Lütfen, oturun.”

Ona teşekkür ettim ve kayan kapılara doğru sendeleyerek ilerledim. Ben yürürken Metias isimli adam beni izliyordu. Sabırla askerlerinden birini dinliyordu ama sanki alışkanlık edinmiş gibi yüzümü de incelediğini gördüm.,Ben de onun suratını aklıma kazıdım.

Hastanenin içi hayaletimsi bir beyazdı. Solumda tıpkı hemşirenin söylediği gibi bekleme odasını gördüm, her şekilde ve büyüklükte yaraları olan insanlarla dolu devasa bir alan. Birçoğu acıyla inliyordu; bir kişi yerde hareketsizce yatıyordu. İçlerinden bazılarının burada ne kadar süredir beklediğini ya da içeri girebilmek için ne kadar ödediğini tahmin etmek bile istemiyordum. Bütün askerlerin durdukları yeri iyice zihnime kazıdım; sekreterliğin penceresinin yanında iki, uzakta, doktorun kapısının orada iki, asansörlerin yakınında birkaç tane, her birinde de kimlik kartı vardı, sonra gözlerimi yere indirdim. En yakındaki sandalyeye ayak sürüp oturdum.

İlk kez rahatsız dizimin sahte kılığıma katkısı olmuştu. Daha da inandırıcı olmak için ellerimi yanıma bastırmış halde duruyordum.

On dakikayı kafamdan saydım, bu sürede bekleme odasına yeni hastalar geldi ve askerlerin bana ilgisi azaldı. Sonra ayağa kalkıp en yakındaki askere doğru sendeledim. Eli refleks olarak silahına gitti.

“Otur,” dedi.

Takılıp üzerine düştüm. "Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkmıştı. Dengemi sağlayabilmek için siyah cübbesini kavrarken ellerim titriyordu. Asker bana tiksintiyle baktı, diğerleri de kıs kıs güldü. Parmaklarının silahın tetiğine doğru yaklaştığını gördüm ama diğer askerlerden biri başını salladı. Hastanede ateş etmek yasaktı. Beni itip silahıyla koridorun sonunu işaret etti.

“Orada,” diye tersledi. "Yüzündeki o pisliği biraz temizle.” Ve inan bir daha dokunacak olursan seni kurşun yağmuruna tutarım.”

Onu bırakıp dizlerimin üzerine düşecek gibi oldum. Sonra dönüp tuvalete doğru yalpaladım. Deri botlarım yerdeki fayanslarda gıcırdıyordu. İçeri girip kapıyı kilitlerken askerlerin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Bunun bir önemi yoktu. Birkaç dakika sonra nasılsa beni unutacaklardı. Ve tutunduğum askerin kimlik kartının kaybolduğunu fark etmesi birkaç dakika daha alacaktı.

Tuvalete girdiğimde hasta rolünü bıraktım. Yüzüme su çarpıp domuz kanı ve çamurun çoğu çıkana kadar yüzümü ovdum. Bıçaklarımı almak için botlarımın fermuarını çözüp iç tabanı yırtarak açtım, sonra onları kemerime sıkıştırdım. Ayakkabılarımı tekrar giydim. Belimdeki siyah yakalı gömleği çözüp üzerime geçirdim, boynuma kadar ilikleyip üstüne askılarımı taktım, Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp gömleğimin içine soktum, böylece sıkıca sırtımda duracaktı.

Sonunda eldivenlerimi giyip ağzımı ve burnumu kapatacak bir mendil bağladım. Eğer yakalanırsam hemen kaçmam gerekecekti. Böylelikle en azından yüzümü gizlemiş olurdum.

İşimi tamamladığımda bıçaklarımdan birinin ucunu kullanarak tuvaletin havalandırma boşluğuna açılan kapağın vidalarını söktüm. Sonra askerin kimlik kartını çıkarıp kolyeme taktım ve havalandırma boşluğuna sürünerek girdim.

Tüneldeki havanın kokusu bir garipti, yüzüme bağladığım mendile şükrettim. Milim milim ama olabildiğince hızla ilerliyordum. Tahminime göre alanın genişliği en fazla 60 santimetreydi. Her ilerleyişimde gözlerimi kapayıp kendime nefes almayı ve etrafımdaki metal duvarların üstüme gelmediğini hatırlatmam gerekiyordu. Uzağa gitmek zorunda değildim; bu boşluklardan hiçbiri üçüncü kata çıkmıyordu. Sadece hastanenin merdiven boşluklarından birine ulaşmam, birinci kattaki askerlerden uzaklaşmam gerekiyordu.

İleri atıldım. Eden'ın yüzünü, John’un ve annemin ihtiyaç duyacakları ilacı ve içinden çizgi geçen o garip kırmızı X'î düşündüm.

Birkaç dakika sonra tünelin sonuna vardım. Havalandırmadan bakıp ince çizgilerin arasından kıvrımlı bir merdiven boşluğunun bazı kısımlarını gördüm. Zemin kusursuz bir beyazdı, neredeyse güzel denebilirdi ve -en önemlisi de- boştu. İçimden üçe kadar saydım, kollarımı olabildiği kadar arkaya alıp kapağı güçlü bir şekilde ittim. Kapak düştü. Merdiven boşluğunu görebiliyordum, yüksek alçı duvarları ve küçük pencereleri olan geniş silindir bir boşluktu. Devasa merdivenlerin olduğu bir spiral.

Artık gizlenmeden, maksimum hızda hareket ediyordum. *Koş*. Boşluktan sıkışarak çıktım ve basamaklardan yukarı fırladım. Yarısına geldiğimde, tırabzandan tutarak kendimi bir sonraki kıvrıma fırlattım. Güvenlik kameraları bana odaklanmış olmalıydı. Her an alarmlar ötmeye başlayabilirdi. İkinci kat, üçüncü kat... Zamanım azalıyordu. Üçüncü katın kapısına yaklaşırken kolyemden kimlik kartını koparıp kapıdaki okuyucuya tutacak kadar duraksadım. Güvenlik kameraları merdiven boşluğunu kilitlemeye yetecek kadar sürede alarmı harekete geçirmediler. Kapı kolundan klik sesi geldi, içerideydim. Kapıyı savurup açtım.

Sıra sıra sedyelerin ve metal davlumbazların altında kaynayan kimyasal maddelerle dolu kocaman bir odadaydım. Doktorlar ve askerler irkilmiş suratlarla bana döndüler.

Gördüğüm ilk kişiyi, kapıya yakın duran genç bir doktoru yakaladım. Askerlerden biri bize silahını doğrultamadan, bir bıçağımı çıkarıp adamın boğazına dayadım. Diğer doktorlar ve hemşireler donup kaldı. Bazıları çığlık attı.

Mendilimin arkasından, “Ateş ederseniz onu vurursunuz," diye askerlere bağırdım, Silahları artık benim üzerimdeydi. Doktor titriyordu.

Onu kesmemeye dikkat ederek bıçağı boğazına daha da bastırdım. "Canını yakmayacağım," diye fısıldadım kulağına. "Veba ilaçlarının nerede olduğunu söyle.”

Boğuk bir inleme sesi çıkardı, tutuşumun altında terlediğini hissedebiliyordum. Buzdolaplarına doğru işaret etti. Askerler hâlâ tereddütteydi ama içlerinden biri bana seslendi.

"Doktoru bırak!” diye bağırdı. "Teslim ol.”

Gülmek istedim. Bu asker aralarına yeni katılmış olmalıydı. Odayı doktorla birlikte geçtim, ardından buzdolaplarına gelince durdum. "Göster.” Doktor titrek elini kaldırdı ve dolabı açtı. Soğuk bir hava dalgası yüzümüze vurdu. Acaba doktor da kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor muydu?

"Orada,” diye fısıldadı. Doktorun dolabın en üst rafına işaret ettiğini görebilecek kadar bir süre için askerlere arkamı döndüm. Raftaki şişelerin yarısı üç çizgili X ile etiketlenmişti: X: T. Filovi-ridae Virüs Mutasyonları. Diğer şişeler 11.30 Tedavileri şeklinde etiketliydi. Ancak bütün şişeler boştu. Hepsi tükenmişti. Sessizce küfrettim. Gözlerim diğer raflarda gezindi, sadece vebanın ilerlemesini önleyen ilaçlar ve çeşitli ağrı kesiciler vardı. Tekrar küfrettim. Artık geri dönmek için çok geçti.

"Bırakıyorum,” diye doktora fısıldadım. "Eğil.” Tutmayı bıraktım ve dizleri üzerine düşecek kadar sert bir şekilde ittim.

Askerler ateş açtı. Ama ben buna hazırdım, açık buzdolabı kapısının arkasına saklandım ve kurşunlar kapıdan sekti. Birkaç ilaç şişesini alıp gömleğimin içine tıktım. Fırladım. Serseri kurşunlardan biri kolumu sıyırdı ve keskin bir acı hissettim. Neredeyse çıkışa varmak üzereydim.

Merdiven boşluğu kapısından dışarı fırlarken bir alarm ötmeye başladı. Merdiven boşluğundaki bütün kapılar içeriden kilitlenirken bir dizi klik sesi geldi. Kapana kısılmıştım. Askerler hâlâ kapılardan gelebilirdi ve bu durumda dışarı çıkamazdım. Laboratuvarın içinden bağrışmalar ve ayak sesleri geliyordu. Biri bağırdı: “Vuruldu!”

Gözlerim merdiven boşluğunun alçı duvarlarındaki küçük pencerelere kaydı. Merdivenlerden ulaşabilmem için fazla uzaktalardı. Dişlerimi sıkıp ikinci bıçağımı da çıkardım, şimdi iki elimde de bıçak vardı. Alçının yeterince yumuşak olduğunu umup merdivenlerden duvara doğru atıldım.

Bıçaklarımdan birini doğruca alçıya sapladım. Yaralı kolumdan kan fışkırdı, acıdan haykırdım. Fırlama noktam ile pencere arasında asılı durmuş sallanıyordum. Elimden geldiğince kuvvetli bir şekilde ileri geri hareket ettim.

Alçı açılmaya başladı.

Arkamdan laboratuvar kapısının savrularak açıldığını ve askerlerin dışarı koşuşturduklarını duydum. Kurşunların kıvılcımları her yerimdeydi. Pencereye doğru sallanıp duvara sapladığım bıçağı bıraktım. Cam paramparça oldu, tekrar dışarıdaydım ve zemin kata bir meteor gibi düşüyor, düşüyor ve yine düşüyordum. Uzun kollu gömleğimi yırtarak çıkardım ve aklımda düşünceler vızıldarken arkamda paraşüt gibi şişirdim. Dizlerimi kırdım. Önce ayaklar. Kaslar gevşek. Ayak ucuyla yere çarp. Yuvarlan. Yer üzerime geliyordu. Kendimi buna hazırladım.

Çarpışmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Dört kere yuvarlanıp sokağın öbür ucundaki duvara çarptım. Orada bir an için gözlerim görmez halde, çaresizce yattım. Yukarıdan, üçüncü katın penceresinden gelen kızgın sesleri duyabiliyordum. Askerler alarmı devre dışı bırakmak için tekrar laboratuvara girmek zorunda kalacaklardı. Duyularım tekrar keskinleşmeye başladı, şimdi yan tarafımdaki ve kolumdaki acıyı çok iyi hissedebiliyordum. Doğrulmak için diğer kolumdan destek aldım ve acıyla yüzümü buruşturdum. Ciğerim zonkluyordu. Sanırım kaburgalarımdan bîrini çatlatmıştım. Ayağa kalkmaya çalışınca bileğimi burktuğumu fark ettim. Sanırım diğer etkileri adrenalinin etkisiyle henüz hissedemiyordum.

Binanın köşesinden bağrışmalar geliyordu. Düşünmeye kendimi zorladım. Şu anda binanın arka tarafındaydım ve arkamda karanlık sokaklar kollara ayrılıyordu. Topallayarak gölgelere doğru ilerledim.

Omzumun üstünden baktığımda, bir grup askerin düştüğüm yere koşuşturduğunu, kırık cam parçalarını ve kanı işaret ettiklerini gördüm. İçlerinden biri daha önce gördüğüm, Metias isimli genç yüzbaşıydı. Adamlarına etrafa dağılmalarını söyledi. Adımlarımı hızlandırıp acımı bastırmaya çalıştım. Siyah kıyafetim ve saçlarım karanlığın içinde

kaybolsun dîye omuzlarımı eğdim. Gözlerimi yerden kaldırmadım. Bir kanalizasyon kapağı bulmam gerekiyordu.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Elimi kulağıma koyup kan geliyor mu diye kontrol ettim. Henüz bir şey yoktu, bu iyiye işar etti. Birkaç saniye sonra, caddede bir kanalizasyon kapağı gördüm. Ofladım ve yüzümü kapatan siyah mendili düzeltip kapağı kaldırmak için eğildim.

“'Eller yukarı. Olduğun yerde kal."

Arkamı dönünce karşımda Metias’ı, hastanenin girişindeki genç yüzbaşıyı gördüm. Silahını doğrudan göğsüme doğrultmuştu fakat ateş etmemesine şaşırdım. Elimdeki bıçağı sıkıca tutuyordum. Bakışlarında bir farlılık sezdim, beni, hastanede tökezliyor numarası yapan çocuğu tanıdığını biliyordum. Güldüm, artık gerçekten tedavi edilmesi gereken bir sürü yaram vardı.

Metias gözlerini kıstı. "Ellerini kaldır. Hırsızlık, vandallık ve izinsiz giriş suçlarından tutuklusun.’’

"Beni canlı yakalayamayacaksın.”

"Eğer istersen seni büyük bir mutlulukla ölü yakalayabilirim.” Daha sonra olanlar bulanıktı. Metias’ın ateş etmeden önce gerildiğini gördüm. Bıçağımı bütün gücümle ona doğru fırlattım. Henüz ateş edemeden bıçağım omzuna hızlıca saplandı ve Metias pat diye sırtüstü düştü. Ayağa kalkıp kalkmadığını görmek için beklemedim. Eğilip rögar kapağını kaldırdım, sonra da merdivenden karanlığa indim. Kapağı tekrar yerine çektim.

Artık yaralarım kendini iyice hissettiriyordu. Tökezleyerek kanalizasyonda ilerledim. Görüşüm odağını kaybedip duruyordu, bir elimi sıkıca yanıma bastırdım. Duvarlara değmemeye dikkat ediyordum. Aldığım her nefes canımı yakıyordu. Bir kaburgam kesinlikle çatlamıştı. Hangi yönde gideceğimi düşünebilecek kadar kafam yerindeydi, Lake bölgesine doğru ilerlemeye odaklandım. Tess orada olacak ve beni bulup güvenli bir yere götürecekti. Sanırım ileride ayak sesleri duyuyordum, askerlerin bağrışmalarını. Birinin Metias'ı bulduğundan şüphem yoktu, hatta onlar da kanalizasyona girmiş olabilirlerdi. Belki de köpeklerle peşime düşmüşlerdi.

Birkaç köşeyi döndüm, pis lağım suyunun içinde yürümek zordu. Arkamda su sıçramaları ve yankılanan sesler duydum. Birkaç köşeyi daha döndüm. Sesler git gide yaklaşıyor, sonra tekrar uzaklaşıyordu. İlk başta planladığım yolu aklımdan çıkarmamaya çalışıyordum.

Hastaneden kaçabilip burada, yerin altında, bu lanet olası lağımda ölmek ne de hoş olurdu ama.

Bayılmamak için dakikaları saydım. Beş dakika, on dakika, otuz dakika, bir saat. Arkamdaki ayak sesleri artık çok uzaktan geliyordu, sanki benden farklı bir yoldalarmış gibi. Bazen garip sesler duyuyordum; bir test tüpünün fokurdaması, buhar borularının çıkan hava, bir nefes veriş. Gelip gidiyordu. İki saat. İki buçuk saat. Yüzeye çıkan bir sonraki merdiveni gördüğümde şansımı deneyip kendimi yukarı çektim. Şimdi gerçekten bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Kendimi sokağa sürükleyebilmek bütün enerjimi tükettim. Karanlık bir sokaktaydım. Soluklandığımda gözlerimi kırpıştırıp etrafımı inceledim.

Birkaç blok ötedeki Birlik İstasyonu'nu görebiliyordum. Artık uzakta değildim. Tess orada beni bekliyor olacaktı.

Üç blok daha. İki blok daha.

Bir blok kaldı. Artık dayanamıyordum. Sokakta karanlık bir köşe bulup çöktüm. Görebildiğim son şey uzaktaki bir kızın siluetiydi. Belki de bana doğru yürüyordu. Kıvrılıp kendimden geçmeye başladım.

Bilincimi tamamen kaybetmeden önce, kolyemin artık boynumda olmadığını fark ettim.

AĞABEYİMİN CUMHURİVET ORDUSUNDA GÖREVE BAŞLAMA MERASİMİNİ kaçırdığı günü hâlâ hatırlıyordum.

Pazar öğleden sonrasıydı. Sıcak ve nemliydi. Gökyüzünü sarı bulutlar kaplamıştı. Yedi yaşındaydım, Metias ise on dokuz. Daha yavru olan beyaz çoban köpeğim Ollie evimizin beyaz mermerden zemininde uyuyordu. Ben yatakta ateşler içinde yatarken, Metias da alnı endişeden kırışmış yanımda oturuyordu. Hoparlörlerden gelen andımızı duyabiliyorduk. Başkanımızdan bahsettikleri kısma gelince, Metias ayağa kalkıp başkente doğru selam verdi. Şanlı Seçmen Primo dört senelik bir dönemde daha başkanlık etmeyi kabul etmişti. Bu onun on birinci görev süresi olacaktı.

Andımız bitince, “Benimle burada oturmak zorunda değilsin,” dedim ağabeyime. “Merasime katıl çünkü gitsen de kalsan da ben hasta olmaya devam edeceğim.”

Metias beni duymazdan geldi ve kafama yeni bir soğuk havlu koydu. “Gitsem de kalsam da göreve alınacağım,” dedi ve bana bir dilim portakal yedirdi. Benim için o portakalı soyuşunu hatırlıyorum; meyvenin kabuğunda güzelce tek bir yarık açıp sonra kabuğu tek parça halinde çıkarmıştı.

Şişmiş gözlerimi kırparak, “Ama Komutan Jameson var,” dedim. “Seni cepheye göndermeyerek sana bir iyilik yaptı... Katılmamana bozulacak. Bunu siciline işlemeyecek mi? Bir sokak serserisi gibi kovulmak istemezsin herhalde.”

Metías onaylamaz bir şekilde burnuma hafifçe dokundu. “İnsanlara böyle deme, minik June. Saygısızlık etmiş olursun. Ve beni merasimi kaçırdığım için devriyesinden kovamaz. Ayrıca,” göz kırparak ekledi, “her zaman için veri tabanlarına girip sicilimi temizleyebilirim.” Sırıttım. Bir gün ben de orduda göreve başlamak, Cumhuriyetin siyah cübbesini giymek istiyordum. Belki ben de Metías gibi tanınmış bir komutanın yanına atanacak kadar şanslı olabilirdim. Bir dilim portakal daha yedirebilsin diye ağzımı açtım.

“Batallaya gitmeme olayını daha sık yapmalısın. Belki bir kız arkadaş bulacak kadar vaktin olur.” Metías güldü. “Kız arkadaşlara ihtiyacım yok. İlgilenmem gereken küçük bir kız kardeşim var.”

“Yapma. Elbette bir gün bir kız arkadaşın olacak.”

“Göreceğiz. Sanırım biraz seçiciyim.”

Durup ağabeyimin gözlerinin içine baktım. “Metías, ben hastalanınca annem de bana bakmış mıydı? O da böyle şeyler yapmış mıydı?” Metias uzanıp yüzümdeki ıslak saç tellerini yüzümden çekti. “Saçmalama, June. Tabii ki annem sana bakmıştı. Ve benden çok daha iyi.”

“Hayır, bana en iyi sen bakıyorsun,” diye mırıldandım. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

Ağabeyim gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sen de beni bırakmayacaksın, değil mi? Annem ile babamdan daha uzun süre yanımda olacaksın, değil mi?”

Metias alnımdan öptü. “Sonsuza kadar, çocuk, beni görmekten bıkana kadar.”

SAAT: 00:01
RUBY BÖLGESİ
GÖLGEDE SICAKLIK: 22 °C

Thomas’ı kapıda görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Tıpkı Metias’ın dediği gibi bütün evlerin ışıkları sönmüştü ve apartmanı sadece gaz lambası aydınlatıyordu. Ollie havlayıp duruyordu. Üstümde eğitim üniformam ve siyah-kırmızı bir yelek vardı, botlarımın bağcıkları bağlı ve saçlarım arkada sıkıca toplanmıştı. Bir an için kapıdakinin Metias olmamasına sevindim. Üstümü başımı görecek ve parkura gitmekte olduğumu anlayacaktı. Ona yine karşı gelmekte olduğumu.

Kapıyı açınca Thomas yüzümdeki şaşkın ifadeyi görüp gergin bir şekilde öksürdü ve gülümsemeye çalıştı. (Alnında siyah makine yağı izi vardı, büyük ihtimalle işaret parmağındandı. Bu da akşamın erken saaderinde tüfeğini cilaladığı ve yarın teftişe gireceği anlamına geliyordu.) Kollarımı kavuşturdum. Kibar bir şekilde kasketinin ucuna dokundu.

“Merhaba, Bayan Iparis,” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Parkura gidiyorum. Metias nerede?”

“Komutan Jameson bir an evvel benimle hastaneye gelmenizi rica etti.” Thomas bir an için tereddüt etti. “ Bu, bir ricadan çok emir aslında.”

içimde bir boşluk hissetim. “Peki, neden beni aramadı?” diye sordum.

“Benim size eşlik etmemi tercih etti.”

“Neden?” Sesim yükselmeye başlamıştı. “Ağabeyim nerede?”

Şimdi de Thomas derin bir nefes aldı. Ne diyeceğini biliyordum. “Üzgünüm, Metias öldürüldü.”

İşte o an her şey sessizliğe büründü.

Sanki çok uzaktaymışçasına, Thomas’ın konuşmaya devam ettiğini görüyordum, el kol hareketleri yapıyordu, sarılmak için beni kendisine çekti. Ne yaptığımın farkında olmadan ben de ona sarıldım. Beni doğrultup bir şey yapmamı istedi, başımı salladım. Onu takip etmemi istiyordu. Bir kolu omzumdaydı. Elime bir köpeğin ıslak burnu değdi. Ollie daireden çıkarken bana eşlik etti, ben de ona uzaklaşmamasını söyledim. Kapıyı kilitleyip anahtarı cebime koydum ve Thomas’m bana merdivenlerin karanlığında rehberlik etmesine izin verdim. Durmadan konuşuyordu ama ben onu duyamıyordum. Merdiven boşluğu boyunca devam eden metal süslemelerden, Ollie ve benim çarpık yansımalarımıza bakıyordum.

Yüzümdeki ifadeye anlam veremiyordum. Aslında ifadem olduğundan bile emin değildim.

Metias beni de götürmeliydi. Binanın zemin katına inip bekleyen jipe binerken aklımda oluşturabildiğim tek tutarlı düşünce buydu. Ollie arka

koltuğa zıpladı ve kafasını pencereden dışarı çıkardı. Aracın içi rutubet kokuyordu; kauçuk, metal ve ter. Bir grup insan henüz yeni inmiş olmalıydı. Thomas sürücü koltuğuna geçti ve kemerimin bağlı olduğundan emin oldu. Ne kadar ufak, aptalca bir şeydi.

Metias beni de götürmeliydi.

Bu düşünce kafamda tekrar tekrar döndü. Thomas başka bir şey demedi. Giderken sesini çıkarmadan karanlığa bürünmüş şehre doğru bakmama izin verdi, arada bir kararsız bakışlar atıyordu. Aklımın bir kenarına ondan özür dilemeyi not ettim.

Gözlerim tanıdık binalar üzerinde gezindi, insanlar (genellikle gecekondu mahallelerinden getirilen işçiler) ışıklar olmamasına rağmen zemin kattaki tezgâhları doldurmuş, kafelerde satılan ucuz yemeklere yumulmuşlardı. Uzakta buhar bulutları göğe yükselmekteydi. Elektrik kesintilerine rağmen her zaman açık olan JumboTron lar, seller ve karantinalar hakkındaki son uyarıları görüntülüyordu. Bunlardan birkaçı Vatanseverler hakkındaydı; bu sefer Sacramento'da yarım düzine askerin ölmesine neden olan bir bombalama olmuştu. Elbiselerinin kollarında sarı çizgiler olan on bir yaşlarında birkaç askeri okul öğrencisi, bir akademinin dışındaki merdivenlerde takılıyordu, eski ve yıpranmış Walt Disney Konser Salonu tamamen unutulup gitmişti. Kavşaktan birkaç tane askerî jip geçerken askerlerin ifadesiz suratlarını gördüm. Bazıları siyah koruyucu gözlüklerden taktığı için gözlerini göremedim.

Gökyüzü normalden daha da kapalıydı; bu fırtınanın işaretiydi. Sonunda araçtan inerken unutursam diye kapüşonumu kafama geçirdim.

Dikkatimi yine pencereye verdiğimde Batalla'nın iç kısmında yer alan şehir merkezinin bir kısmını gördüm. Bu askerî bölgede bütün ışıklar yanıyordu. Hastanenin kulesi sadece birkaç blok ötedeydi.

Thomas daha iyi görebilmek için boynumu uzattığımı fark etti. "Neredeyse geldik," dedi.

Yaklaşırken kalenin dibini çevreleyen sarı bandın çapraz çizgilerini görebiliyordum, bir araya toplanmış şehir devriye askerleri (Metias gibi

onların da kollarında kırmızı çizgiler vardı), aynı zamanda bazı fotoğrafçılar ve diğer polisler, siyah kamyonetler ve hastane araçları vardı. Ollie uludu.

Thomas'a, "Sanırım suçluyu yakalamadılar," dedim.

"Nereden anladın?"

Binayı gösterdim. "Gerçekten etkileyici," diye devam ettim. "Bu her kimse ikinci kattan atlayıp yine de kaçabilecek güce sahipmiş."

Thomas binaya doğru bakıp gördüğüm şeyi görmeye çalıştı; üçüncü katın merdiven boşluğundaki kırılmış pencere, hemen altındaki bantlanmış kısım, arka sokakları arayan askerler, ambulansların yokluğu.

Bir an sonra, "Adamı yakalayamadık," diye itiraf etti. Alnındaki yağ izi yüzüne afallamış bir ifade katıyordu. "Ama bu daha sonra cesedini bulamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Henüz bulamadıysanız daha sonra da bulamayacaksınız." Thomas bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçip yola bakmaya devam etti. Sonunda jip durduğunda, Komutan Jameson nöbetçiler grubundan ayrılıp aracımın kapısına doğru yürüdü.

Thomas birdenbire, "Üzgünüm," dedi bana. Soğuk davrandığım için içim acıdı ve böylelikle onaylarcasına başımı salladım. Babası, ölmeden önce apartmanımızın kapıcısıydı. Annesi de ilkokulumdaki yemekhanede aşçı olarak çalışıyordu. Alçakgönüllü geçmişine rağmen prestijli şehir devriyelerine atanması için (Deneme'sinden yüksek bir puan almış olan) Thomas'ı öneren kişi Metias'dı. Bu yüzden o da kendini en az benim kadar uyuşmuş hissediyor olmalıydı.

Komutan Jameson aracımın kapısına gelip dikkatimi çekmek için iki kere cama tıkladı. İnce dudakları kırmızının kızgın bir tonuna boyanmıştı, kestane rengi saçları gecenin karanlığında koyu kahverengi, hatta siyah görünüyordu.

"Kımılda, Iparis. Zaman çok değerli." Gözleri arka koltuktaki Ollie'ye gidip geldi. "Bu bir polis köpeği değil, çocuk." Şimdi bile tavrında bir değişme yoktu.

Jipten çıkıp hızlıca selam verdim. Ollie yanıma atladı. “Beni emretmişsiniz, komutanım,” dedim.

Komutan Jameson hareketime karşılık vermekle uğraşmadı. Yürümeye başladı, ben de ayak uydurmakta zorlanarak aceleyle peşinden gitmek zorunda kaldım. “Ağabeyin Metias öldü,” dedi. Ses tonu değişmedi. “Anladığım kadarıyla ajanlık eğitimini neredeyse tamamlamak üzeresin, doğru mu? İz sürme eğitimi almışsın?”

Nefes almakta zorlanıyordum. Metias’ın öldüğü ikinci kez doğrulanıyordu. “Evet, komutanım,” diyebildim.

Hastaneye girdik. Bekleme odası boştu, hastaları dışarı çıkarılmış, nöbetçiler merdiven boşluğunun girişine kümelenmişti, burası büyük ihtimalle suç mahallinin başladığı yerdi. Komutan Jameson gözleri önde, elleri arkada devam ediyordu. “Deneme puanın kaçtı?”

“Bin beş yüz, komutanım.” Ordudaki herkes puanımı bilirdi. Ama Komutan Jameson bilmiyormuş veya umursamıyormuş gibi yapmayı severdi.

Yürümeye devam etti, sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi, “Ah, doğru,” dedi. “Belki de gerçekten bir işe yarayacaksın. Önceden Drake’i arayıp eğitiminden azledildiğini bildirdim. Nasıl olsa derslerin bitmek üzereydi.”

Kaşlarımı çattım. “Komutanım?”

“Oradaki notlarının tam dökümünü aldım. Mükemmel notlar; derslerinin çoğunu gereken sürenin yarısı kadar senede bitirdin, değil mi? Ayrıca bana sürekli ortalığı karıştırdığını da söylüyorlar. Bu doğru mu?”

Benden ne istediğini anlamıyordum. “Bazen, komutanım. Bir sorun mu var? Okuldan mı atıldım?”

Komutan Jameson gülümsedi. “Hiç de değil. Seni erken mezun ettiler. Beni takip et; görmeni istediğim bir şey var.”

Metias hakkında ve orada ne olduğuyla ilgili sorular sormak istiyordum. Ancak buz gibi tavrı beni engelliyordu.

En sonunda bir acil çıkış kapısına ulaşana kadar birinci kattaki koridorlardan birinde yürüdük. Orada Komutan Jameson nöbet tutan askerleri elini sallayarak uzaklaştırıp beni içeri götürdü. Ollie'nin boğazından boğuk bir inleme döküldü. Açık havaya çıktık, bu sefer binanın arka tarafındaydık. Sarı bandın içinde olduğumuza fark ettim. Etrafımızda onlarca asker toplanmıştı.

Komutan Jameson bana dönüp, "Acele et," dedi. Adımlarımı sıklaştırdım.

Bir an sonra bana ne göstermek istediğini ve nereye gitmekte olduğumuzu anladım. Az ilerimizde beyaz çarşafla örtülü bir cisim vardı. (1.80 boylarında bir insan; örtünün altındaki uzuvlar yerindeydi, kesinlikle yere bu şekilde düşmemişti, demek ki biri onu bu şekilde yatırmıştı.) Titremeye başladım. Ollieye doğru eğilip bakınca sırtındaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Birkaç kere seslendim ama yakınlaşmayı reddetti, ben de onu arkada bırakıp Komutan Jameson ı takip etmek zorunda kaldım.

> *Metias alnımdan öptü. "Sonsuza kadar; çocuk, beni görmekten bıkana kadar. "*

Komutan Jameson beyaz çarşafın önünde durdu, sonra da eğilip çarşafi bir kenara fırlattı. Ordu siyahına bürünmüş bir askerin cesedine bakıyordum, göğsüne saplanmış olan bıçak hâlâ oradaydı. Gömleğinde, omuzlarında, ellerinde ve bıçağın kabzasında siyah kan lekeleri vardı. Gözleri kapalıydı. Önünde eğilip yumuşak siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Garipti. Olay yerinin ayrıntılarını incelemiyordum. O derin uyuşmuşluktan başka bir şey hissedemiyordum henüz.

Komutan Jameson, "Asker, bana burada ne olmuş olabileceğini anlat," diye emretti. "Bunu sürpriz bir sınav olarak düşün. Bu askerin kimliği seni cevabı doğru bulmaya teşvik edecektir."

Sözlerinin yakıcılığı karşısında bir milim bile hareket etmedim. Aklıma sorular doluştu ve konuşmaya başladım. "Ona saldıran her kimse, ya bıçağı yakından saplamış ya da bu kadar sertçe fırlatabilecek kadar güçlü kollara sahip. Sağ elini kullanıyor." Bıçağın kana bulanmış sapında parmaklarımı gezdirdim. "Etkileyici nişan alış yeteneği. Bu bıçağın bir eşi daha var,

doğru mu? Bıçağın dibindeki deseni görüyor musunuz? Garip bir şekilde kesiliyor.”

Komutan Jameson onayladı, “ikinci bıçak merdiven boşluğunun duvarına saplı.”

Ağabeyimin ayaklarının uzandığı taraftaki karanlık sokağa bakıp birkaç metre uzaktaki lağım kapağını gördüm. “Oradan kaçmış,” dedim. Lağım kapağının çevrilme yönünü hesapladım. “Aynı zamanda da solak. İlginç. İki elini de kullanabiliyor.”

“Lütfen devam et.”

“Buradan itibaren kanalizasyon onu şehrin içine ya da batıya, okyanusa doğru götürecek. Şehri seçecektir; başka bir şey yapamayacak kadar yaralı olmalı. Ancak onu şu anda doğru bir şekilde takip edebilmek mümkün değil. Eğer mantıklı hareket ediyorsa, aşağıda en az yarım düzine dönüş yapacak, hem de kanalizasyon suyunun içinde. Duvarlara dokunmamıştır. İzini sürmek için hiçbir şey bırakmayacaktır.”

“Düşüncelerini toparlayabilmen için seni bir süre burada bırakıyorum. İki dakika sonra fotoğrafçıların çalışabilmesi için benimle üçüncü katın merdiven boşluğunda buluş.”Arkasını dönmeden önce Metias’m cesedine baktı; kısa bir an için yüzü yumuşadı. “Ne büyük ziyan.” Sonra da başını sallayıp oradan ayrıldı.

Gidişini izledim. Etrafimdakiler, benden oldukça uzakta duruyorlardı, herhalde uygunsuz bir sohbetten kaçınmak için. Ağabeyimin yüzüne tekrar baktım. Şaşırdım, yüzü huzur bulmuş gibiydi. Cildi beklediğim gibi solgun değildi. Bir yanım gözlerinin titremesini, gülümsemesini bekliyordu. Kurumuş kan elime pul pul döküldü. Onları silkelemeye çalışınca derime yapıştılar. Beni kızdıran şey bu muydu, bilmiyorum. Ellerim öylesine titriyordu ki onları durdurabilmek için Metias’ın kıyafetlerine bastırdım. Olay yerini incelemem gerekiyordu ama odaklanamıyordum.

“Beni de yanında götürmeliydin,” diye fısıldadım. Sonra başımı onunkine yaslayıp ağlamaya başladım, içimden kardeşimin katiline yemin ettim.

Seni bulacağım, Los Angeles'ın sokaklarını didik didik edeceğim. Gerekirse Cumhuriyet'teki her bir sokağı arayacağım. Seni oyuna getireceğim, kandıracağım, bulabilmek için yalanlar söyleyeceğim, insanları aldatacak, hırsızlık yapacağım, saklandığın yerden çıkmaya zorlayacak ve kaçacak hiçbir yerin kalmayana kadar takip edeceğim. Sana yemin ediyorum: Hayatın artık bana ait!

Henüz ayrılmaya hazır değilken askerler gelip Metias'ı morga götürdüler.

SAAT: 03:17
DAİREMDEYDİM.
AYNI GECE.
YAĞMUR BAŞLAMIŞTI.

Bir kolumu Ollie'nin üstüne atmış, koltukta uzanıyordum. Metias'ın genellikle oturduğu yer boştu. Fotoğraf albümü yığınları ve Metias'ın günlükleri masadaydı. Metias anne ve babamızın geleneksel yaşam şeklini hep sevmişti ve tıpkı onların bu basılmış fotoğrafları saklamaları gibi o da elle yazılmış günlükler tutmuştu. Her zaman, "Bunların izini internetten süremezsin, etiketleyemezsin," derdi. İşinin ustası bir hacker'ın böyle demesi ironikti.

Beni daha bu öğleden sonra Drake'ten almıştı. Tam evden çıkmadan önce benimle önemli bir şey konuşmak istediğini söylemişti. Ama artık bana ne diyeceğini asla öğrenemeyecektim. Üstümü kâğıtlar ve raporlar kaplamıştı. Bir kolyeyi elimde sıkıca tutuyordum, bir süredir incelemekte olduğum bir ipucuydu bu. Üzerinde hiçbir işaret olmayan pürüzsüz yüzeyine gözlerimi kısarak baktım. Sonra da iç geçirerek elimi indirdim. Başım ağrıyordu.

Komutan Jameson'm neden beni Drake'ten aldığını öğrendim. Beni uzun zamandır gözlemliyordu. Metias'ın devriyesinden aniden bir kişi eksildiği için, şimdi yeni bir ajan eklemesi gerekiyordu. Diğer komutanlardan önce beni kapmak için mükemmel bir andı. Yarından itibaren, Thomas bir süre için Metias'ın yerini alacaktı, ben de devriyeye eğitim görmekte olan bir ajan olarak katılacaktım.

İlk iz sürme görevim: Day'di.

Jameson beni eve göndermeden önce, "Geçmişte Day'i yakalamak için birkaç farklı taktik denedik ancak hiçbiri işe yaramadı," dedi. "Bu yüzden yapacağımız şey şu: Ben kendi devriyemin projeleriyle ilgilenmeye devam edeceğim. Sana gelecek olursak, becerilerini bir ısınma turuyla test edelim. Bana Day'in izini nasıl süreceğini göster. Belki bir yere varabilirsin belki de varamazsın. Fakat sen bizim için yeni bir çift gözsün, bu yüzden eğer beni etkileyebilirsen seni bu devriyede tam ajanlığa terfi ettiririm. En genç ajan olarak ün kazandırırım sana."

Gözlerimi kapayıp düşünmeye çalıştım.

Ağabeyimi Day öldürmüştü. Bunu biliyordum çünkü üçüncü katın merdiven boşluğunda, yerde çalıntı bir kimlik kartı bulmuştuk. Kart bizi üstünde fotoğrafı bulunan askere ulaştırdı, o asker de bize çocuğun neye benzediğine dair bir tarif verdi. Verdiği tarif Day'in dosyasındaki hiçbir şeyle uyuşmuyordu ancak gerçek şu ki, onun neye benzediğine dair çok az şey biliyorduk, tek bildiğimiz genç olduğuydu, tıpkı bu gece hastaneye gelen çocuk gibi. Kimlik kartının üzerindeki parmak izleri daha geçen ay Day'le bağlantısı olan bir suç mahallinde bulduklarımızla aynıydı, Cumhuriyet'in kayıtlarındaki hiçbir kimseye ait olmayan izler.

Day hastanedeydi. Aynı zamanda da kimlik kartını geride bırakacak kadar da dikkatsizdi.

Bu da beni meraklandırıyordu. Day laboratuvardan ilaç alabilmek için umutsuzca, son anda yapılmış ve üzerinde çok düşünülmeden hazırlanmış bir planla hareket etmişti. Daha güçlü bir şey bulamadığı için sadece veba bastırıcı ve ağrı kesici çalmış olmalıydı. Kaçış şekline bakacak olursak, vebaya kesinlikle kendisi yakalanmış değildi. Ancak tanıdığı biri, hayatını riske atacak kadar önemsediği biri vebaya yakalanmış olmalıydı. Blueridge, Lake, Winter ya da Alta'da, son zamanlarda vebaya yakalanan bölgelerden birinde yaşayan biri. Eğer bu doğruysa, Day şehri yakın bir zamanda terk etmeyecekti. Duygularıyla güdülenmiş bir halde buraya bağlıydı.

Day'i bu gösteri için bir sponsor tutmuş da olabilirdi. Ama hastane tehlikeli bir yerdi ve bir sponsorun Day'e çok yüksek miktarlarda para ödemesi

gerekirdi. Eğer bu kadar çok para işin içinde olsaydı, Day o zaman planını çok daha dikkatli bir şekilde yapardı ve laboratuvara gelecek yeni ilaç sevkiyatının ne zaman yapılacağım bilirdi. Ayrıca, Day daha önce işlediği suçların hiçbirinde paralı asker olmamıştı. Cumhuriyet'in askerî mülküne bağımsız olarak saldırmış, cepheye sevkiyatı yavaşlatmış ve cepheye gidecek hava gemilerini ve savaş jetlerimizi yok etmişti. Kolonilere karşı zafer kazanmamızı engellemeye çalışır gibiydi. Bir süre onun Koloniler için çalıştığım sandık; yaptığı şeyler acemiceydi, arkasında yüksek teknoloji ekipmanlar ya da doğru düzgün bir parasal destek olmadan yapılan şeyler. Düşmanınızdan pek de beklenecek bir şey değildi. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç para karşılığı iş almamıştı, şimdi almaya başlaması da muhtemel değildi. Daha önce test edilmemiş bir paralı askeri kim tutardı ki? Diğer bir sponsor adayı da Vatanseverlerdi ama Day eğer bu bir sefer için onlar adına çalışmış olsaydı, Vatanseverlerden biri şimdiye çoktan olay yerine imzaları olan bayraklarını çekmiş olurdu (on üç beyaz ve kırmızı çizgiyle birlikte mavi bir dikdörtgen üzerinde elli tane nokta). Zafer ilan etmek için hiçbir şansı kaçırmazlardı.

Ama kafamın almadığı en önemli şey şuydu: Day daha önce kimseyi öldürmemişti. İşte bu yüzden Vatanseverlere bağlı olduğunu düşünmüyordum. Eskiden işlediği suçlardan birinde bir sokak polisini bağlayıp, karantina bölgelerinden birine sızmıştı. Polisin üzerinde bir çizik bile yoktu (sadece bir gözü morarmıştı). Başka bir zaman, bir bankayı soymuştu ama bankanın arka girişindeki dört güvenlik görevlisine hiçbir şey yapmamıştı, sadece biraz afallamışlardı. Bir seferinde gecenin ortasında boş bir havaalanında bir filo dolusu savaş uçağım ateşe vermişti, iki kere de hava gemilerinin motorlarını bozup onları karaya oturtmuştu. Bir keresinde de bir askerî binanın cephelerinden birini yıkmıştı. Para, yiyecek ve eşya çalmıştı. Ama yol kenarlarına bomba kurmuyor, askerlere ateş etmiyor, kimseye suikast girişiminde bulunmuyor ve öldürmüyordu.

Peki neden Metias? Day onu öldürmeden de kaçmayı başarabilirdi. Day'in ona karşı bir tür garezi mi vardı? Ağabeyim ona geçmişte bir şey mi yapmıştı? Kazara öldürmüş olamazdı, o bıçak Metias'ın kalbini delip geçmişti.

O zeki, aptal, inatçı, fazla korumacı kalbini.

Gözlerimi açtım, daha sonra kolyeyi tekrar inceledim. Day’e aitti, parmak izleri bu kadarını bize göstermişti. Üstünde hiçbir işaret olmayan çember şeklinde bir diskti; çalıntı kimlikle birlikte hastanenin merdiven boşluğunda yerde bulduğumuz bir şeydi. Bildiğim hiçbir dine ait değildi. Maddi olarak hiçbir değeri yoktu; ucuz nikel ve bakırdandı, zinciri de plastikten yapılmıştı. Büyük ihtimalle çalıntı değildi, onun için farklı bir anlam taşıyordu ve kaybetme veya çalınma riskine rağmen yanında taşımaya değecek bir şey olduğu anlamına geliyordu bu. Belki de ona şans getiriyordu. Ya da duygusal olarak bağlı olduğu birinin verdiği bir hediyeydi. Belki de bu kişi için veba ilacı çalmaya kalkışmıştı. Bir sır sakladığı kesindi ama ne olduğunu bilmiyordum.

Day’in yaptıkları eskiden beni büyülerdi ama o artık benim can düşmanımdı, hedefimdi. İlk görevimdi.

İki gün boyunca düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Üçüncü gün, Komutan Jameson’ı aradım. Bir planım vardı.

DAY

RÜYAMDA YİNE EVDE OLDUĞUMU GÖRÜYORDUM. EDEN yerde oturmuş, döşeme tahtasına garip bir şeyler çiziyordu. Beş yaşlarındaydı, yanakları hâlâ bebeklikten gelen tombikliğini koruyordu. İkide bir kalkıp yaptığı resme yorum yapmamı istiyordu. John ve ben koltuğa büzülmüş, yıllardır evde duran bozuk bir radyoyu tamir etmeye çalışıyorduk ama nafile. Babamın onu eve getirdiği günü hatırlayabiliyordum. Bize nerelerde veba olduğunu söyleyecek, demişti. Ama şimdi vidaları ve kadranları kucağımızda, yıpranmış, işe yaramaz halde duruyordu. Eden'dan yardım istedim ama o sadece kıkırdayıp bize kendi başımıza yapmamızı söyledi.

Annem ufacık mutfağımızda tek başına akşam yemeğini hazırlamaya çalışıyordu. Bu sahneyi iyi tanıyordum. İki eli de kalın bandajlarla sarılıydı. Birlik İstasyonu'ndaki çöp kutularını temizlerken kırık şişe parçalan ya da boş konserve kutuları ellerini kesmiş olmalıydı. Bıçağın kenarıyla dondurulmuş mısır tanelerini kırarken acıyla yüzünü buruşturdu. Yaralı elleri titriyordu.

Anne, dur, ben sana yardım ederim. Kalkmaya çalıştım ancak ayaklarım sanki yere yapışmış gibi hissediyordum.

Bir süre sonra, kafamı kaldırıp Eden'ın ne çizdiğine baktım. Başta şekillerin ne olduğunu çıkaramadım; karmakarışık görünüyorlardı, hızla çizim yapan elinin altında allak bullak desenler vardı.

Yakından bakınca evimize giren askerleri çizdiğini fark ettim. Elindeki boya kan rengindeydi.

Sıçrayarak uyandım. Yakındaki bir pencereden gri ve loş ışık huzmeleri yansıyordu. Yağmur sesi geliyordu uzaktan. Görünüşe göre terk edilmiş bir çocuk odasındaydım. Duvar kâğıtları mavi ve sarı, köşelerden sökülmekteydi. Ayaklarımın yatağın ucundan sallandığını hissedebiliyordum. Başımın altında bir yastık vardı. Hareket etmeye kalkınca inleyip gözlerimi kapadım.

Tess’in sesi geldi kulağıma. "Beni duyabiliyor musun?" "N’olur bağırma, kuzen." Sesim kurumuş dudaklarımdan bir fısıltı olarak çıktı. Başım bıçak saplanıyormuş gibi ağrıyordu. Tess, yüzümdeki ifadeden canımın ne kadar yandığını anladı, gözlerimi kapayıp ağrının geçmesini beklerken sessizce durdu. Ağrı devam ediyordu, sanki biri kazmayla başımın arkasına sürekli vuruyordu.

Bana hiç bitmek bilmeyecek gibi gelen bir süre sonra, başımdaki ağrı azalmaya başladı. Gözlerimi açtım. "Neredeyim? İyi misin?” Tess'in yüzünü seçebildim. Saçım ensesinde örmüştü ve pembe dudakları gülümsüyordu. “Ben mi?” diye sordu. "İki gündür baygındın. Asıl sen nasılsın?”

Acı dalgalar halinde geldi, bu seferki her yerimdeki yaralardan olmalıydı. “Muhteşem ötesi.” Tess’in gülümsemesi söndü. "Ucuz atlattın, hem de çok. Eğer bizi evine alacak birini bulamamış olsaydım ölmüş olabilirdin.”

Bir anda her şeyi hatırlamaya başladım. Hastanenin girişini, çalıntı kimlik kartını, merdiven boşluğunu ve laboratuvan, yüksekten düşüşümü, yüzbaşıya fırlattığım bıçağı, kanalizasyonu. İlacı.

İlaç. Doğrulmaya çalıştım ama fazla hızlı hareket ettiğim için acıdan dudağımı ısırdım. Elim boynuma gitti, kolyem yoktu. Göğsüm sızladı. Kaybetmiştim. O kolyeyi bana babam vermişti, ben de onu kaybedecek kadar dikkatsiz davranmıştım.

Tess beni yatıştırmaya çalıştı. “Sakin ol.”

“Ailem iyi mi? İlaçlardan sağlam kalan var mı?

"Birazı." Tess, dirseklerini yatağıma koymadan önce yeniden uzanmama yardım etti. “En azından bastırıcılar var. Annenlere İlacı diğer hediye bohçasıyla birlikte çoktan bıraktım. Arkadan gidip hepsini John’a elden teslim ettim. Sana teşekkür etmemi söyledi.

“John'a olanları anlatmadın, değil mi?"

Tess gözlerini devirdi. “Sence olanları ondan saklayabilir miydim? Şu ana kadar herkes hastaneye zorla girildiğini duymuştur, John da senin yaralandığını biliyor. Çok kızgın.”

“Kimin hasta olduğunu söyledi mi? Eden mı? Annem mi?"

Tess dudağını ısırdı. “Eden. John diğer herkesin şimdilik iyi olduğunu söylüyor. Ama Eden konuşabiliyor ve yeterince uyanık. Yataktan çıkıp güçlü olduğunu kanıtlamak için lavabonun altındaki sızıntıyı tamir etmek istedi ama tabii ki annen onu yatağa geri yolladı. Eden'ın ateşi için soğuk bez olarak kullanabilsin diye iki bluzunu yırttı, John da eğer annene uyan kıyafet bulabilirsen iyi olacağını söyledi.”

Nefesimi bıraktım. Eden. Tabii ki Eden; vebaya yakalanınca bile küçük bir mühendis gibi davranmaya devam etmiş. Neyse ki biraz ilaç bulabilmiştim. Her şey yoluna girecekti. Eden bir süre için iyi olacaktı, John’un nutuklarını da çekebilirdim. Kaybolan kolyeme gelecek olursak... Annemin bunu öğrenemeyecek olmasına biran için sevindim çünkü bu onu çok üzerdi.

“Tedavi için ilaç bulamadım, arama yapacak kadar zamanım da yoktu.”

Tess, “Sorun değil,” diye cevap verdi. Kolum için yeni sargı hazırlıyordu. Sandalyesinin arkasında asılı duran yıpranmış şapkamı gördüm. “Ailenin zamanı var. Başka bir şansımız daha olacaktır.”

"Kimin evindeyiz?"

Bu soruyu sorar sormaz, bir kapının kapandığını ve yan odadan gelen ayak seslerini duydum. Panik içinde Tess’e baktım. Sessizce başını sallayıp rahat olmamı söyledi.

İçeriye şemsiyesinden pis yağmur damlaları düşen bir adam girdi. Elinde kahverengi kese kâğıdı vardı. "Uyanmışsın," dedi bana. “Bu iyi.” Yüzünü inceledim. Adam oldukça solgun renkli ve biraz kiloluydu, kalın kaşları ve sevecen gözleri vardı. Tess’e bakarak, “Kızım, sence yarın akşam gidebilecek duruma gelir mi?” dedi.

"O zamana yola çıkmış oluruz.” Tess içinde renksiz bir sıvı bulunan şişeyi aldı -sanırım alkoldü- ve sargının kenarını hafifçe onunla ıslattı. Kurşunun sıyırdığı yere değdirince acıdan irkildim. Sanki derime ateş değdirilmiş gibi hissediyordum. "Burada kalmamıza müsaade ettiğiniz için tekrar teşekkür ederiz, efendim."

Adam yüz ifadesi belirsiz bir şekilde homurdanıp başıyla garip bir şekilde onayladı. Sanki kaybettiği bir şeyi arar gibi odaya göz gezdirdi. "Sanırım sizi ancak o kadar misafir edebilirim. Veba devriyesi yakında yeniden tarama yapacak.” Bir an tereddüt etti. Sonra kese kâğıdından iki konserve çıkarıp onları şifonyerin üstüne koydu. "Size biraz fasulye getirdim. Muhteşem sayılmaz ama en azından karnınızı doyurur. Ekmek de getiririm." Daha ikimiz hiçbir şey diyemeden aldıklarıyla birlikte odadan aceleyle çıktı.

Vücuduma ilk kez eğilip baktım. Kahverengi asker pantolonu giyiyordum, çıplak göğsüm ve kolum sargıdaydı. Ve bir de bacağım. Tess’e, “Neden bize yardım ediyor?” diye sordum kısık sesle.

Kolumdaki yeni sargıdan başını kaldırıp bana baktı. "O kadar şüpheci olma. Cephede çalışan bir oğlu varmış. Birkaç sene önce vebadan ölmüş.” Tess sargının son düğümünü atınca inledim. "Nefes al, bakayım.” Dediğini yaptım. Parmaklarını narince göğsümün farklı yerlerine bastırırken keskin acılar saplanıyordu. Bunu yaparken yanakları kızardı. "Kaburgalarının birinde çatlama olabilir ama kesinlikle kırık yok. Hızlı bir şekilde iyileşeceksin. Her neyse, bu adam bize isimlerimizi sormadı, ben de ona sormadım. Bilmemek en iyisi. Ona neden böyle yaralandığını anlattım. Sanırım ona oğlunu hatırlattı.”

Kafamı yine yastığa koydum, vücudumun her yeri ağrıyordu. Adam beni duymasın diye fısıldayarak, "İki bıçağımı da kaybettim,” dedim. "Güzel bıçaklardı."

Tess, "Bunu duyduğuma üzüldüm, Day,” dedi. Yerinden fırlamış bir saç telini yüzünden uzaklaştırıp üzerime eğildi. İçinde üç tane gümüş kurşun bulunan şeffaf plastik bir poşeti bana gösterdi. "Bunları giysilerinin içine

sıkışmış halde buldum, sapanın ya da başka bir şey için isteyebileceğini düşündüm." Poşeti ceplerimden birine sıkıştırdı.

Gülümsedim. Üç yıl önce Tess'le tanıştığımda Nima bölgesindeki çöp kutularını karıştırıp duran on yaşında cılız, öksüz bir kızdı. O ilk zamanlar benim yardımıma o kadar muhtaçtı ki bazen şu anda ona ne kadar güvendiğimi unutuyordum.

"Sağ ol, kuzen,” dedim. Anlayamadığım bir şeyler fısıldayıp kafasını çevirdi.

Bir süre sonra derin bir uykuya daldım. Uyandığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Baş ağrım geçmiş ve hava kararmıştı. Hâlâ aynı günde olabilirdik ancak sanki çok daha uzun uyumuşum gibi geliyordu. Etrafımızda asker veya polis yoktu. Hayattaydık. Bir süre hareket etmeden yattım, karanlıkta tamamen uyanık haldeydim. Görünüşe göre yardım eden adam bizi ihbar etmemişti. Henüz.

Tess yatağın ucunda başını kollarının arasına sokmuş kestiriyordu. Bazen keşke ona iyi bir yuva, onu kabul edecek sevgi dolu bir aile bulabilsem diyordum. Ama bu düşünce aklıma her geldiğinde aklımdan uzaklaştırdım çünkü Tess gerçek bir aileye sahip olsaydı Cumhuriyet'in şebekesine tekrar girmek zorunda kalırdı. Daha önce girmediği için Denemeye girmek zorunda kalırdı. Ya da daha da kötüsü onun benimle bağlantısını öğrenip sorguya çekerlerdi. Başımı salladım. Çok saftı, çok kolay manipüle edilebilirdi. Onu kimseye emanet edemezdim. Ayrıca... onu özlerdim. Sokaklarda tek başıma gezindiğim ilk iki yıl yapayalnızdım.

Ayak bileğimi dikkatlice hareket ettirdim. Biraz sertleşmişti ama onun dışında herhangi bir acı yoktu, kaslar yırtılmamıştı, ciddi bir şişme yoktu. Kurşun yarası hâlâ yanıyordu ve kaburgalarım delicesine acıyordu fakat bu sefer çok sıkıntı çekmeden ayağa kalkabilecek durumdaydım. Ellerim kendiliğinden açık duran ve omuzlarımdan dökülen saçlarıma gitti. Tek elimle dağınık bir kuyruk yapıp sıkıca bağladım. Sonra Tess'in üzerinden eğilip sandalyeden yıpranmış şapkamı aldım ve taktım. Bu çabadan dolayı kollarım yandı.

Fasulye ve ekmek kokusu aldım. Yatağın yanında duran şifonyerdeki kâseden dumanlar çıkıyor ve yanında da küçük bir dilim ekmek duruyordu. Aklıma bize yardım eden adamın şifonyere bıraktığı iki konserve geldi.

Karnım guruldayordu. Hepsini yuttum.

Parmaklarımdaki son yemek artığını yalarken, evden bir kapının kapanma sesi ve birkaç saniye sonra da odamıza doğru hızla gelen ayak sesleri duydum. Gerildim. Tess birden uyanıp kolumu tuttu.

Birden, "O da neydi?" deyiverdi. Elimle sus işareti yaptım.

Bize yardım eden adam aceleyle odaya girdi, pijamasının üstünde yırtık pırtık bir gecelik vardı. “Hemen buradan gitmelisiniz,” diye fısıldadı. Alnı boncuk boncuk terlemişti. “Biraz önce sizi bir adamın aradığını duydum."

Gözlerimi adama diktim. Tess panikle bana bakıyordu. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Adam odayı toparlamaya başladı, boş kaseyi kapıp şifonyeri sildi. "Arayan kişi etrafa veba ilacına ihtiyacı olan birini aradığını söylüyor. Senin yaralandığını bildiğini söylüyor. İsim vermedi ama senden bahsediyor olmalı."

Doğrulup ayaklarımı yatağın kenarından salladım. Başka seçenek yoktu. "Benden bahsediyor,” diye katıldığımı belirttim. Tess birkaç tane temiz sargı bezi alıp bluzunun içine tıktı. “Bu bir tuzak. Hemen gidiyoruz.”

Adam bir kere başıyla onayladı. “Arka kapıdan çıkabilirsiniz. Koridordan dümdüz gidin, solunuzda.”

Bir an için durup onunla göz göze geldim. O anda, benim kim olduğumu çok iyi bildiğini fark ettim. Ama bunu dile getirmedi. Geçmişte bizim bölgemizde benim kim olduğumu anlayıp bana yardım eden diğer insanlar gibi, o da Cumhuriyet’e çıkardığım zorluklardan tam olarak şikâyetçi sayılmazdı. "Size çok minnettarız," dedim.

Karşılığında hiçbir şey söylemedi. Tess'i elinden yakaladım ve yatak odasından geçtik, koridorun sonunda arka kapıdan çıktık. Gece oldukça nemliydi. Gözlerim yaralarımın acısından sulandı.

Yavaşlamadan önce altı blok boyunca sessiz arka sokaklardan geçtik. Artık yaralarım âdeta çığlık atıyordu. Rahatlamak için elimi kolyeme götürdüm ama artık boynumda olmadığını hatırladım. Midem bulandı. Ya Cumhuriyet onun ne olduğunu anlarsa? Yok ederler miydi? Peki ya izini sürüp ailemi bulurlarsa?

Tess aniden yere yığılıp başını duvara yasladı. "Şehri terk etmemiz gerekiyor," dedi. "Burası çok tehlikeli, Day. Bunu sen de biliyorsun. Arizona ya da Colorado, hatta Barstow bile daha güvenlidir. Varoşlar benim için sorun olmaz."

Tabii, tabii, biliyorum. Gözlerimi indirdim. "Ben de gitmek istiyorum."

"Ama gitmeyeceksin. Yüzünden anlaşılıyor."

Bir süre sessizce durduk. Eğer bana kalsaydı, tek başıma bütün ülkeyi aşıp bulduğum ilk fırsatta Kolonilere kaçardım. Kendi hayatımı riske atmak sorun değildi. Ancak gidememem için bir sürü sebep vardı ve Tess de bunu biliyordu. John ve annem dikkat çekmeden benimle kaçmak için işlerinden öyle istedikleri an ayrılamazlardı. Eden da gittiği okulu bırakamazdı. Tabii benim gibi kaçak olmak istemiyorlarsa.

"Bakacağız," dedim sonunda.

Tess trajik bir şekilde gülümsedi. Bir süre sonra, "Senin peşindeki kim sence?" diye sordu. "Lake bölgesinde olduğumuzu nereden biliyorlar?"

"Bilmiyorum. Hastaneye girildiğini duymuş olan bir kaçakçı olabilir. Belki çok paramız olduğunu falan düşünüyorlardır. Askerlerden biri olabilir. Hatta bir casus. Kolyemi hastanede kaybettim; hakkımda bir şeyler öğrenmek için onu nasıl kullanabilirler bilemiyorum ama her zaman için bir ihtimal vardır."

"O konuda ne yapacaksın?”

Omuz silktim. Kurşun yaram sızlamaya başladı, ayakta durabilmek için duvara yaslandım. "Kesinlikle onunla buluşmaya niyetim yok ama itiraf edeyim, ne diyeceğini merak ediyorum. Ya gerçekten veba ilacı varsa?"

Tess gözlerini bana dikti. Onunla tanıştığım gecedeki ifadesiydi bu; aynı anda hem umutlu, hem meraklı hem de korku dolu. "Yani... hastaneye çılgınca girişinden daha tehlikeli olamaz, değil mi?”

KOMUTON JAMESON BANA ACIDIĞI İÇİN Mİ YOKSA METİAS'I, EN değerli askerlerinden birini kaybettiğine gerçekten üzüldüğünden mi bilmem ama daha önce askerlerinden hiç birine böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen cenaze düzenlememe yardım etti. Neden bunu yapmaya karar verdiği hakkında tek bir kelime etmedi.

Bizim gibi varlıklı ailelere her zaman özenle hazırlanmış cenazeler düzenlenirdi; Metias'ınki de yüksek barok kemerleri ve vitrayları olan bir binada yapılıyordu. Çıplak zemin beyaz halılarla kaplanmıştı; beyaz leylaklarla kaplı yuvarlak beyaz banket masaları salonu doldurmuştu. Diğer renkler sadece Cumhuriyet bayraklarından ve salondaki ön mihrabın arkasında asılı, altından bir daire şeklinde Cumhuriyet mühründen geliyordu, hepsinin üstünde de şanlı seçmenimizin portresi vardı.

Cenazeye gelenler baştan aşağı beyazlar içindeydi. Üzerimde özenle dikilmiş, dantelli ve korseli, beyaz ipekten bir üst eteği bulunan ve arkadan drapeli beyaz bir elbise vardı. Üst kısmında altın bir Cumhuriyet broşu takılıydı. Saçım topuz yapılmıştı, bir omzumda lüleler salınıyordu, kulağımın arkasına da beyaz bir gül sabitlenmişti. Boynumdaki gerdanlıkta inciler diziliydi. Göz kapaklanma simli, beyaz göz kalemi çekilmişti, kirpiklerim kar tozuyla kaplı, gözlerimin altındaki kırmızı şişlik parlak beyaz pudrayla kapatılmıştı. Üzerimdeki her renk benden koparılmıştı, tıpkı Metias'ın hayatımdan koparıldığı gibi.

Bir keresinde Metias bana cenazelerin eskiden böyle olmadığını anlatmıştı. İlk sellerden ve volkanik patlamalardan sonra Cumhuriyet, Kolonilerden gelen mültecilerin bölgemize girmesini engellemek için cepheye bir bariyer inşa etmişti. Ondan sonra insanlar ölen yakınları için beyaz giyerek yas tutmaya başlamıştı. "İlk volkanik patlamalardan sonra," demişti, "gökyüzünden aylarca beyaz kül yağdı. Ölüler ve ölmekte olanlar bu külle kaplanmıştı. İşte bu yüzden beyaz giymek, ölüleri anmak anlamına geliyor."

Bunu annem ve babamın cenazesinin nasıl olduğunu sorduğum için anlatmıştı bana.

Şimdiyse kaybolmuş ve amaçsızca misafirlerin arasında dolanıyor; makul, ezber cevaplarla etrafımdakilerin duygularımı paylaşan sözlerine karşılık veriyordum. “Kaybınız için çok üzgünüm,” diyorlardı. Aralarında Metias’ın profesörlerinden bazılarını, asker arkadaşlarını ve üstlerini gördüm. Drake’ten birkaç sınıf arkadaşım bile vardı. Onları gördüğüme şaşırdım; yaşımı ve oldukça ağır ders yükümü düşünecek olursak, üniversitedeki üç yıl boyunca arkadaş edinme konusunda hiç de iyi olamamıştım. Fakat yine de buradaydılar; bazıları öğleden sonraki görevlerinden, bazıları da Cumhuriyet Tarihi 421 dersinden çıkıp gelmişti. Elimi sıkıp başlarını sallıyorlardı. “Önce annen ile baban, şimdi de ağabeyin. Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem.”

Edemezsiniz. Ama nazikçe gülümseyip başımı eğiyordum, çünkü niyetlerinin iyi olduğunu biliyordum. “Geldiğiniz için teşekkür ederim,” diyordum. “Anlamı büyük. Biliyorum, Metias canını ülkesi uğruna verdiği için gurur duyardı.”

Bazen odanın diğer ucundaki iyi niyetli birinin bakışlarını üzerimde buluyor ve bunu görmezden geliyordum. Böyle duyguların bana hiçbir yararı yoktu. Kıyafetlerim onlar için değildi. Bu inanılmaz derecede muhteşem elbiseyi sadece ve sadece Metias için giyiyordum, onu ne kadar sevdiğimi kelimeler olmadan gösterebilmek için. Bir süre sonra salonun ön kısmına yakın bir masaya, yakında insanların sıra olup abimi anma konuşmaları yapacakları, üzeri çiçeklerle bezenmiş mihrabın karşısına oturdum. Cumhuriyet bayraklarının karşısında başımı saygıyla öne eğdim. Sonra gözlerim beyaz tabuta ilişti. Bulunduğum yerden içinde yatan kişiyi çok az görebiliyordum.

“Harika görünüyorsun, June.”

Başımı kaldırınca Thomas’ın eğildiğini, sonra da yanımdaki sandalyeye oturduğunu gördüm. Askeri üniformasının yerine şık, beyaz bir takım giymiş, saçlarını da yeni kestirmişti. Takımın yepyeni olduğu anlaşılıyordu. Ona bir servet ödemiş olmalıydı. “Teşekkürler. Sen de.”

“Bu... şey, içinde bulunduğumuz duruma, olan şeylere rağmen iyi görünüyorsun.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” İçini rahatlatmak için uzanıp elini okşadım. Bana gülümsedi. Sanki başka bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama bir söylemeden gözlerini çevirdi.

Herkesin yerlerini bulması ve garsonların yiyecekleri getirmeleri bir saat aldı. Ben hiçbir şey yemiyordum. Komutan Jameson masamızda, tam karşımda oturuyordu, o ve Thomas arasında Drake’ten üç arkadaşım vardı. Zoraki bir şekilde birbirimize gülümsüyorduk. Solumda Los Angeles’taki bütün Deneme’lerin organizasyonunu ve gözetimini yapan Chian isimli bir adam oturuyordu. Benimkinde de gözetmenlik yapmıştı. Neden burada olduğunu anlamıyordum; Metias’ın ölmesi neden umurundaydı ki? Eski bir aile yakını olduğu için varlığı pek de beklenmedik bir şey değildi ama neden tam yanımdaydı?

Daha sonra Chian’ın, Metias’a Komutan Jamesonın birliğine katılmadan önce danışmanlık yaptığını hatırladım. Metias ondan nefret ediyordu.

Adam kalın kaşlarını çatıp bir elini çıplak omzuma koydu. Eli bir süre orada kaldı. “Nasılsın, canım?” diye sordu. Konuşurken yüzündeki yara izleri belirginleşti; burnunun kemerinde bir yarık bir de kulağından çenesinin ucuna kadar inen çentikli bir iz vardı. Gülümsemeyi başardım. “Beklediğimden daha iyi.”

“Bak sen şu işe!” Huzursuz edici bir kahkaha attı. Beni baştan aşağı süzdü. “Üzerindeki elbiseyle karda açmış taze bir çiçek gibisin.” Gülümsememin yüzümden silinmemesi için bütün gücümü sarf etmem gerekti. Kendime sakin ol dedim. Chian düşman olunacak biri değildi.

Abartılı bir sempatiyle, “Ağabeyini çok severdim,” diye devam etti. “Çocukluğunu hatırlıyorum, onu görmeliydin. Eliyle küçük bir silah yapıp oturma odanızda koştururdu. Birliklerimize katılması kaderinde yazılıydı.”

“Teşekkürler, efendim,” dedim.

Chian kocaman bir parça bifteği kesip ağzına tıktı. “Metias onu eğittiğim dönemde çok dikkatliydi. Lider olmak için doğmuş. Sana hiç o zamandan

bahsetti mi?”

Aklımda bir anı canlandı. Metias’ın Chian için çalışmaya başladığı ilk geceydi. Beni ve hâlâ okumakta olan Thomas’ı ilk kez etli edame fasulyesi, spagetti ve soğanlı ekmek yemeye Tanagashi bölgesine götürmüştü. İkisi de üniformalarını giyiyorlardı; Metias’ın ceketinin düğmeleri açık, gömleği de dışarıdaydı; Thomas düğmelerini düzgünce iliklemiş, saçını düzenli bir şekilde arkaya yatırmıştı. Thomas benim dağınık örgülerimle dalga geçiyordu ama Metias suskundu. Bir hafta sonra Chian’ın yanındaki işi aniden sona erdi. Metias itirazda bulunmuş ve Komutan Jameson’ın devriyesine dâhil olmuştu.

“Bana hepsinin gizli bilgi olduğunu söylemişti,” diye yalan söyledim.

Chian güldü. “Metias iyi çocuktu. Çok iyi bir öğrenciydi. Şehir devriyelerine atanınca yaşadığım hayal kırıklığını anlatamam. Bana Deneme sınavlarını ya da sınava giren çocukları değerlendirebilecek kadar zeki olmadığını söylemişti. Ne kadar alçakgönüllü. Her zaman düşündüğünden daha da zekiydi; tıpkı senin gibi.” Bana sırıttı.

Başımı onaylarcasına salladım. Chian sınavda rekor bir süreyle mükemmel puan aldığım için (bir saat on dakika) beni sınava iki kere sokmuştu. Sınavda hile yaptığımı düşünmüştü. Ülkedeki tek mükemmel puana sahip olmanın yanı sıra sınava iki kere giren tek kişi de benim. “Çok naziksiniz,” diye karşılık verdim. “Ağabeyim benim asla olamayacağım kadar iyi bir liderdi.”

Chian eliyle beni susturdu. “Saçmalama, canım,” dedi. Ardından rahatsız edici bir şekilde yakınıma geldi. Güvensiz ve rahatsız edici bir his doğuruyordu içimde. “Ayrıca ölüm şekli beni ayrıca kahretti,” dedi. “O iğrenç çocuğun ellerinde. Ne yazık!” Chian gözlerini kıstı, kaşları daha da kalınlaştı. “Komutan Jameson bana onun izini süreceğini söylediğinde çok sevindim. O dosyanın bir çift taze göze ihtiyacı var, bunu en iyi yapacak olan da sensin, güzellik. Bir test görevi olarak harika, değil mi?

Ondan varlığımın tamamıyla nefret ediyordum. Thomas gerildiğimi fark etmiş olmalı ki masanın altından elini elimin üzerine koydu. Bırak geçip

gitsin, demeye çalışıyordu. Sonunda Chian diğer tarafındaki adamın sorusuna cevap vermek için döndüğünde, Thomas bana doğru eğildi.

“Chian, Day'e karşı kin besliyor,” diye fısıldadı.

“Öyle mi?” diye fısıldadım ben de.

Başını evet anlamında salladı. “Onu kim böyle yaraladı sanıyorsun?”

Day mi yapmıştı? Şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Chian oldukça büyük bir adamdı ve Denemenin yönetiminde çok uzun süredir çalışmaktaydı. Becerikli bir çalışandı. Genç bir çocuk onu gerçekten böyle yaralamış olabilir miydi? Bir de sonra kaçmayı başarabilmişti. Chian'a bakıp yarayı inceledim. Düz bir bıçakla pürüzsüzce kesilmişti. Bu kadar düzgün olmasına bakılırsa çok hızlı kesilmiş olmalıydı; biri onu böylesine keserken Chian'ın hareketsiz duracağını zannetmiyordum. Sadece bir anlığına Day'e hak verdim. Başını kaldırıp sanki düşüncelerimi okuyormuşçasına gözlerini bana dikmiş olan Komutan Jameson'a baktım. Bu bakış beni huzursuz etti.

Thomas yine bana dokundu. “Hey,” dedi. “Day hükümetten sonsuza kadar saklanamaz; er ya da geç o sokak serserisini bulup ibret olsun diye cezasını vereceğiz. Aklını bir şeye verdiğin zaman seninle kesinlikle aşık atamaz.”

Thomas’ın nazik gülümsemesi beni zayıf düşürdü ve birden sanki yanımda oturan Metias’mış ve her şeyin iyi olacağını, Cumhuriyet’in beni başarısızlığa uğratmayacağını söylüyormuş gibi hissettim. Ağabeyim bir defasında sonsuza kadar yanımda olacağına dair bana söz vermişti. Gözlerimdeki yaşları görmesin diye Thomas’tan gözlerimi kaçırıp mihraba baktım. Ona gülümseyemedim. Bir daha asla gülümseyebileceğimi sanmıyordum.

“Haydi şu işi bitirelim,” diye fısıldadım.

DAY

ÖĞLEDEN SONRA GEÇ SAATTE BİLE HAVA DELİCESİNE sıcaktı. Alta ve Winter bölgelerinin sokaklarında topallayarak yürüyordum. Göl boyunca ilerleyip açık alana çıkıp insan kalabalığında kaybolmuştum. Yaralarım hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Bize yardım eden adamın verdiği asker pantolonuyla Tess'in çöpte bulduğu ince yakalı bir gömlek giyiyordum. Şapkam iyice aşağı çekilmişti, sahte kılığıma bir de sol gözümü kapattığım bir sargı parçası eklemiştim. Sıradışı pek bir şey yoktu. Hele burada, fabrikalarda yaralı onca işçi varken. Bugün dışarıya yalnız başıma çıkmıştım; Tess birkaç sokak aşağıda, gözlerden uzakta, gizli bir ikinci kat boşluğunda saklanıyordu. Zorunda kalmadığım sürece, ikimizi birden riske atmanın anlamı yoktu.

Etrafımı tanıdık sesler çevreliyordu; sokak satıcıları yandan geçenlere sesleniyor, haşlanmış kaz yumurtası, gözleme ve sosisli sandviç satıyorlardı. Marketlerin, kafelerin önlerinde görevliler duruyor, müşteri çekmeye çalışıyorlardı. Eski püskü bir araba, yolda tıngır mıngır ilerliyordu. İkinci vardiya işçileri yavaş yavaş evlerine dönüyorlardı. Birkaç kız beni fark etti, onlara bakınca da kızardılar. Gölün etrafında tekneler pat pat ederek ilerliyor, kenarlarda dönen dev su türbinlerine değmeden gitmeye dikkat ediyorlardı; kıyıdaki sel sirenleri sessiz ve ışıkları sönüktü.

Bazı bölgeler bloke edilmişti. Bu bölgeden uzak duruyordum; askerler burayı karantina alanı olarak işaretlemişti.

Evlerin çatılarında dizilmiş olan hoparlörler çatırdıyordu, JumboTron’lar reklamlarına -veya bazı durumlarda yeni bir Vatansever saldırısı hakkındaki uyarılarına- ara verip bayrağımızın videosunu göstermeye başladı. Andımız başlarken caddelerdeki herkes hareket etmeden durdu.

Büyük Amerikan Cumhuriyeti'nin bayrağına, Seçmen Primo’ya, şanlı eyaletlerimize, Kolonilere karşı birlik olmaya, yaklaşmakta olan zafere bağlı kalacağıma yemin ederim.

Seçmen Primo’nun ismi geçtiğinde, başkente doğru selam verdik. Sessizce andımızı mırıldanıyordum ama sokak polisleri başka tarafa bakarken son iki kısmı söylemedim. Acaba Kolonilere karşı savaş başlamadan önce andımız nasıldı?

Andımız bitince, hayat devam etti. Duvar yazılarıyla kaplı bir Çin restoranına girdim. Kapıdaki görevli bana birkaç dişi eksilmiş ağzıyla kocaman gülümsedi ve beni çabucak içeri aldı. "Bugün gerçek Tsingtao biramız var,” dedi. "Şanlı seçmenimizin ta kendisine gönderilmiş ithal bir hediyeden kalan kasalar. Saat altıya kadar ömrü var." Bunları derken gözleri tedirgin bir şekilde etrafı taradı. Ona sadece baktım. Tsingtao birası öyle mi? Evet, tabii. Babam duysa buna gülerdi. Cumhuriyet, Çin’le ithalat antlaşmasını (ya da Cumhuriyet'in iddia etmekten hoşlandığı gibi “Çin’i fethedip işletmelerini ele geçirmeyi) sadece gecekondu bölgelerine kaliteli mal ithal etmek için yapmamıştı. Daha büyük olasılıkla bu adam iki ayda bir ödemesi gereken hükümet vergilerini ödemekte oldukça gecikmişti. Evinde imal ettiği biraların şişelerine sahte Tsingtao etiketi yapıştırma riskine girmiş olması için başka bir sebep göremiyordum. Yine de adama teşekkür edip içeri girdim. Böyle yerler bilgi edinmek için oldukça iyiydi. Karanlık bir yerdi. Havada pipo dumanı, kızarmış et ve gaz lambası kokusu vardı. Bara ulaşana kadar dağınık masa ve sandalyelere çarpa çarpa ilerledim; geçerken başında kimsenin bulunmadığı tabaklardaki yiyecekleri kapıp gömleğimin içine soktum. Müşteriler arkamda büyük bir çember oluşturmuş, Skiz dövüşü için tezahürat yapıyorlardı. Sanırım bu bar yasadışı kumar oynanmasına göz yumuyordu. Eğer biraz akılları varsa, kazandıkları parayla sokak polisine rüşvet vermeye hazır olurlardı, yoksa vergi vermeden para kazandıklarını bağıra bağıra ilan etmiş olurlardı.

Barmen kız kaç yaşında olduğumu kontrol etmekle uğraşmadı. Bana bakmadı bile. "Ne içersin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece biraz su lütfen," dedim. Arkamda dövüşçülerden biri yere yığılırken büyük kükreme ve tezahüratlar duydum.

Bana şüpheci bir bakış attı. Gözleri yüzümdeki sargıya kaydı. "Yüzüne ne oldu, çocuk?"

"Teras kazası. İneklerle ilgileniyorum."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu ama ilgisini çekmeyi başarmıştım. "Yazık. Bunun için bir bira istemediğinden emin misin? Canın yanıyordur.”

Tekrar başımı salladım. "Sağ ol, kuzen ama ben içmiyorum. Tetikte olmayı tercih ediyorum.”

Gülümsedi. Pürüzsüz göz kapaklarındaki yeşil simli göz farı ve kısa, siyah küt saçlarıyla titrek lamba ışığında sevimli görünüyordu. Sarmaşık dövmesi boynundan inip üstündeki korseli kıyafetinin içine doğru kayboluyordu. Herhalde bar kavgalarından korunmak için boynunda kirli bir koruyucu gözlük asılıydı. Yazık. Eğer bilgi toplamakla meşgul olmasaydım, bu kızla biraz zaman geçirir, sohbet eder ve belki ondan birkaç öpücük çalardım.

"Lake bölgesinden, değil mi?” diye sordu. "Buraya öylesine girip birkaç kızın kalbini kırmaya mı geldin? Yoksa dövüşçü müsün?” Sırıttım. "Dövüşmeyi sana bırakıyorum.”

“Dövüştüğümü de nereden çıkardın?”

Kollarındaki kesikleri ve ellerindeki morlukları işaret ettim. Yavaşça gülümsedi.

Bir süre sonra omuz silktim. "Bu ringlerde kendimi öldürtmem. Sadece biraz güneşten kaçıyorum. Senle güzel zaman geçirebiliriz aslında. Yani, eğer vebaya yakalanmadıysan tabii.”

Artık bu şakayı duymayan kalmamışı ama kız yine de güldü. Tezgâha yaslandı. “Bölgenin kıyısında yaşıyorum. Orası şu ana kadar oldukça güvende.”

Ona doğru eğildim. “O zaman şanslısın.” Ciddileştim. "Tanıdığım bir ailenin kapısını işaretlediler geçenlerde.”

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sana bir şey sormak istiyorum, sadece meraktan. Son günlerde buralarda dolaşıp elinde veba ilacı bulunduğunu söyleyen bir adam hakkında herhangi bir şey duydun mu?”

Tek kaşını kaldırdı. "Evet, onu duydum. Onu arayan çok.” "İnsanlara ne anlatıyor bu adam, biliyor musun?”

Kız biran için duraksadı. Burnunda birkaç küçük çil olduğunu fark ettim. "Duyduğuma göre birine -tek bir kişiye- veba ilacı vermek istediğini söylüyormuş insanlara. Ve onun neden bahsettiğini sadece o kişi bilebilirmiş.”

Eğleniyor gibi görünmeye çalıştım. "Şanslıymış, değil mi?” Sırıttı. “Gerçekten. O adam bu dediği kişinin bu gece, geceyarısı olunca on saniyelik yere gelmesini istediğini söylemiş.”

"On saniyelik yere mi?”

Barmen kız omuz silkti. “En ufak bir fikrim yok. Hatta başka kimsenin de fikri yok.” Tezgâhta bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Biliyor musun, bence bu adam delinin teki."

Onunla birlikte güldüm ama aklımda düşünceler dönüp duruyordu. Artık bu kişinin beni aradığından hiç şüphem yoktu. Neredeyse bir yıl önce Arcadia'daki bankalardan birine girip soymuştum. Bir güvenlik görevlisi beni öldürmeye çalışmıştı. Ağız dalaşına girip bana kasadaki lazerlerin beni parçalara ayıracağını söylediğinde, onunla alay etmiştim. Ona kasaya girmenin on saniyemi alacağını söyledim. Bana inanmadı... ama şu var ki, ben bir şeyi gerçekten yapana kadar kimse dediklerime inanmıyordu. O parayla kendime güzel bir çift bot satın aldım, hatta karaborsada bir elektro-bomba -yakınında bulunan silahları etkisiz hale getiren bir bomba- için pazarlık bile yaptım. Bu, havaalanı üssüne saldırdığımda işe yaramıştı. Tess’e de üstü başı için güzel kıyafetler, yepyeni tişörtler, ayakkabılar ve pantolonlar, ayrıca sargı, alkol ve hatta bir şişe de aspirin aldık. İkimiz de bol miktarda yiyecek aldık. Gerisini de aileme ve Lake’tekilere verdim.

Birkaç dakika daha flört ettikten sonra, barmen kıza hoşça kal deyip oradan ayrıldım. Güneş hâlâ gökteydi ve yüzümdeki boncuk boncuk teri hissedebiliyordum. Artık yeterince bilgi edinmiştim. Hükümet hastanede bir şey bulmuş olmalıydı ve beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Geceyarısı on saniyelik yere birini gönderecek, sonra da arka sokağa askerleri

yerleştireceklerdi. Bahse girerim, gerçekten umutsuz durumda olduğumu düşünüyorlardı.

Ancak ortaya çıkmam için yanlarında muhtemelen veba ilacı da getireceklerdi. Düşünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonra da yürüdüğüm istikameti değiştirdim. Finansal bölgeye gidecektim.

Biriyle randevum vardı.

JUNE
SAAT: 23:29
BATALLA BÖLGESİ
GÖLGEDE SICAKLIK: 22 °C

BATALLA BİNASI SOĞUK FLORESANLARLA AYDINLATILIYORDU. Gözlem ve analiz katındaki bir tuvalette giyiniyordum. Çizgili, siyah bir yelek içinde uzun, siyah kollu bir üst, paçaları botlarımın içine sokulmuş ince, siyah bir pantolon ve omuzlarımı sarıp beni bir battaniye gibi kaplayan uzun siyah bir cübbe giydim. Cübbenin tam ortasından yere kadar beyaz bir çizgi iniyordu. Siyah bir maske yüzümü kaplıyor ve kızılötesi gözlükler gözlerimi koruyordu. Onun dışında sahip olduğum tek şey küçük bir mikrofon ve ondan da küçük bir kulaklıktı. Ve bir de silah. Ne olur ne olmaz...

Sıradan ve tanınmaz görünmem gerekiyordu. Bir karaborsa tüccarı gibi, veba ilacı satın alabilecek biri gibi görünmeliydim.

Metias olsa bunu kesin onaylamazdı. *Gizli bir göreve gidemezsin, June, derdi. Canın yanabilir.* Ne kadar ironik ama.

Pelerinimi yerinde tutan tokayı sıkılaştırdım (bronz spreylenmiş çelik, büyük ihtimalle Batı Teksas’tan ithal edilmişti) ve beni Batalla Binası’nın dışına çıkaracak merdivenlere yöneldim. Aşağıya, Day’le buluşmam gereken Arcadia bankasına doğru yola çıktım.

Ağabeyim öldüğünden bu yana 120 saat olmuştu. Sanki çok uzun süre önce olmuş gibiydi. Yetmiş saat önce internette arama yapma izni alıp Day hakkında olabildiğince çok şey buldum. Kırk saat önce Komutan Jameson’a Day’in izini nasıl süreceğimin planını anlattım. Otuz iki saat önce planımı onayladı. Planımın ne olduğunu hatırladığından bile şüpheliydim. Otuz saat önce Los Angeles’taki bütün veba bölgelerine -Winter, Blueridge, Lake ve Alta- birer gözcü yolladım. Şu haberi yaydılar: Birinde senin için veba ilacı var, on saniyelik yere gel. Yirmi dokuz saat önce ağabeyimin cenazesindeydim.

Day’i bu gece yakalamayı planlamıyordum. Onu göreceğimi bile sanmıyordum. On saniyelik yerin neresi olduğunu ve benim ya bir hükümet ajanı ya da hükümete vergi ödeyen bir karaborsa tüccarı olacağımı kesinlikle bilecekti. Yüzünü göstermeyecekti. Beni bu ilk görevle test eden Komutan Jameson bile onu göremeyeceğimizi biliyordu.

Ama orada olacağını biliyordum. Bu ilaçlara umutsuzca ihtiyaç duyuyordu. Benim de bu akşam için tek umudum onun gelmesiydi; bir ipucu, bir başlangıç noktası, hedefe biraz olsun yaklaşmak, bu suçlu çocuk hakkında kişisel herhangi bir şey.

Sokak lambalarının altında yürümemeye dikkat ediyordum. Aslında çatılarında güvenlik görevlileri bulunan finansal bölgeye gitmiyor olsaydım, çatılardan atlayarak giderdim. Her yanımda JumboTron'lar renkli kampanyalarını bangır bangır ilan ediyordu, reklamlarının sesi şehir hoparlörlerinden cızırtılı ve sarsıntılı geliyordu. İçlerinden biri Day’in güncellenmiş profilini gösterdi; bu sefer ekranda uzun siyah saçlı bir çocuk vardı. JumboTron’ların hemen yanında titreşen sokak lambaları ve altında yürüyen gece vardiyası işçileri, polisler ve tüccarlar vardı. Arada bir arkasında birkaç müfreze birliğinin takip ettiği bir tank geçiyordu. (Bu askerlerin kollarında mavi çizgiler vardı; belli ki cepheden gelen ya da cepheye giden askerlerdi. Silahlarını yanlarında, iki elleriyle birden tutuyorlardı.) Bana hepsi Metias gibi görünüyordu, dikkatimin bozulmaması için biraz daha derin nefes alıp biraz daha hızlı yürümem gerekti.

Batalla’nın içinden geçerken uzun yolu seçtim, yan yollardan ve terk edilmiş binalardan geçtim, askerî sahadan iyice uzaklaşana kadar durmadım.

Sokak polisi benim görev üzerinde olduğumu bilmeyecekti. Eğer beni bu şekilde giyinmiş, kızılötesi gözlükler takarken görürlerse kesin sorguya çekerlerdi.

Arcadia bankası sessiz bir sokakta yer alıyordu. Bir arka sokağın sonundaki park yerine gelene kadar bankanın arka tarafından ilerledim. Ardından gölgelere saklanıp bekledim. Gözlüklerim etraftaki renkleri sildi. Etrafıma

bakınca çatılara dizilmiş şehir hoparlörleri, çöp kutusunun kapağında kuyruğu kıpırdayan bir sokak kedisi ve her yerine Koloni karşıtı ilanlar yapıştırılmış, terk edilmiş bir büfe gördüm.

Vizörümdeki saat 23:53'ü gösteriyordu. Kendimi Day'in geçmişini düşünmeye zorlayarak geçiriyordum. Day, kayıtlarımızda bu bankadaki soygundan önce üç kere daha görülmüştü. Sadece bu olaylarda parmak izi bulmuştuk; işlediği diğer suçların sayısını tahmin edemiyordum bile. Bankanın arka sokağına daha da yakından baktım. Arka girişinde dört tane silahlı güvenlik görevlisi varken bu bankaya on saniyede nasıl girebilmişti? (Sokak dardı, ikinci ya da üçüncü katların duvarlarına sıçrayabilmek için ayağını basacak yeterince yer bulabilmiş olabilirdi; bu arada da güvenlik görevlilerinin silahlarını onlara karşı kullanmıştı belki. Herhalde birbirlerini vurmalarını sağlamıştı. Herhalde bir pencereden içeri dalmıştı. Bu sadece birkaç saniyesini alırdı. İçeri girdiğinde ne yaptı, işte o konuda hiçbir fikrim yoktu.)

Day'in ne kadar çevik olduğunu zaten biliyordum. İki buçuk kattan düşüp hayatta kalabilmesi bunun kanıtıydı. Ancak bu akşam aynısını yapma şansı yoktu. Ne kadar çevik olduğu umurumda değildi; kimse binalardan öylece atlayıp sonra hemen düzgünce yürüyecek duruma gelmeyi bekleyemezdi. Day en az bir hafta daha duvarlardan, merdivenlerden atlayamayacaktı.

Birden gerildim. Geceyarısını iki dakika geçiyordu. Uzaklardan bir klik sesi yankılandı ve çöpteki kedi kaçtı. Bu ses bir çakmaktan, silah tetiğinden, hoparlörlerden ya da bir sokak lambasından gelmiş olabilirdi. Çatıları taradım. Henüz bir şey yoktu. Ama ensemdeki tüyler diken diken oldu. Burada olduğunu biliyordum. Beni izlediğini biliyordum.

"Çık dışarı," dedim. Ağzımdaki mikrofon, sesimin bir erkeğinki gibi çıkmasını sağlıyordu. Sessizlik. Büfedeki ilan kâğıtları bile hareket etmiyordu. Bu gece rüzgâr yoktu. Kemerimdeki kılıftan bir ilaç şişesi çıkardım. Diğer elim silahımı bırakmıyordu. "İhtiyacın olan şey bende." Sözlerimi vurgulamak için şişeyi salladım. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Ancak bu sefer, kısık sesli bir iç çekiş duydum. Bir nefes. Gözlerim çatılarda sıralanmış olan hoparlörlere fırladı. (Demek o klik sesi buydu. Hoparlörlerin kablo düzeneğini değiştirmişti, böylece yerini belli etmeden

benimle konuşabilecekti.) Maskemin arkasından gülümsedim. Ben de olsam böyle yapardım.

Elimle tekrar şişeyi işaret ederek, “Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum” dedim. Şişeyi elimde döndürüp daha da yukarıda tuttum. “Üstünde bütün resmî etiketleri ve onay damgası var. Gerçek olduğuna garanti veririm.”

Bir nefes daha.

“Önemsediğin biri gelip benimle konuşmam isteyecektir.” Gözlüklerimdeki saate baktım. “Geceyarısını beş geçiyor. İki dakika daha veriyorum sana. Sonra gideceğim.”

Sokak yine sessizliğe büründü. Arada bir hoparlörlerden gelen hafif bir nefes veriş duyuyordum. Gözlerim vizörümdeki saatten çatıların karanlığına gidip geliyordu. Zekiceydi. Nereden yayın yaptığını anlayamıyordum. Belki bu sokaktaydı ya da birkaç blok ötede daha yüksek bir katta. Ama beni kendi gözleriyle görebilecek kadar yakın olduğunu biliyordum. Vizörümdeki saat 00:07yi gösterdi. Döndüm, şişeyi kemerime sıkıştırdım ve yürüyerek uzaklaşmaya başladım.

“İlaç için ne istiyorsun, kuzen?”

Ses neredeyse fısıltı gibi ama hoparlörlerden çatlak ve ürkütücü geliyordu, o kadar cızırtılıydı ki onu anlamakta güçlük çekiyordum. Aklım birden detaylarla doldu. (Erkekti. Hafif bir aksanı vardı; Oregon, Nevada, Arizona, New Mexico, Batı Teksas ya da herhangi bir Cumhuriyet eyaletinden değildi. Güney Kaliforniyalıydı. Samimiyeti ifade eden “kuzen kelimesini kullanıyordu, Lake bölgesindeki sivillerin genellikle kullandığı bir ifadeydi. İlaç şişesini cebime koyduğumu görebilecek kadar yakındaydı. Hoparlörlerin sesini temiz bir şekilde alabileceği kadar yakında değildi. Yanımdaki blokların birinde iyi görüş alanı olan yüksek bir yerde olmalıydı.)

Aklımda yanıp sönen detayların ardından kara, artan bir nefret yükseldi. Bu, benim ağabeyimi öldüren kişinin sesiydi. Ağabeyimin duyduğu son ses buydu belki de.

Tekrar konuşmadan önce iki saniye bekledim. Konuşmaya başladığımda sesim hiddetimden hiçbir iz barındırmadan pürüzsüzce çıkmıştı. “Ne mi istiyorum?” diye sordum. “Belli olmaz. Paran var mı?” “1200 Not.”

(Not. Cumhuriyet altını değil. Üst sınıftan insanları soyuyor ama en zenginlerden çakmıyordu. Büyük ihtimalle tek başına çalışıyordu.) Güldüm. “Bu şişeyi almaya 1200 Not yetmez. Başka neyin var? Değerli eşya? Mücevher?”

Sessizlik.

“Veya sunabileceğin yeteneklerin var mı? Eminim senin.. “Hükümet için çalışmıyorum.”

Zayıf noktası. Tabii ki. “Alınma. Sadece sorayım dedim. Bir de benim başka biri için çalışmadığımı nereden biliyorsun? Sence de hükümeti gözünde biraz fazla büyütmüyor musun?”

Kısa bir duraksamanın ardından ses geldi. “Pelerininin düğümü. Ne olduğunu bilmiyorum ama sivillere ait bir şey gibi durmuyor.” Bu beni biraz şaşırttı. Pelerinimin düğümü gerçekten de bir Canto düğümüydü, ordu mensuplarının kullanmayı sevdiği kuvvetli bir düğüm. Görünüşe bakılırsa Day hükümet üniformalarının nasıl göründüğüne dair oldukça ayrıntılı bilgiye sahipti. Çok keskin gözler. Tereddüt ettiğimi anlamasın diye yüzümü gizledim. “Canto düğümünün ne olduğunu bilen birini daha görmek güzel. Ama ben çok seyahat ederim, dostum. Çok insan tanırım, onlarla ilişkim olması gerekmez.” Sessizlik.

Bekliyordum, hoparlörlerden yeni bir ses duyabilmek için dinliyordum. Hiçbir şey gelmedi. Bir klik sesi bile. Yeterince hızlı davranmadım, sesimdeki o bir anlık tereddüt onu bana güvenemeyeceğine ikna etmişti. Pelerinimi sıkılaştırınca gecenin sıcağında terlemeye başladığımı fark ettim. Kalbim göğsümü dövercesine atıyordu.

Başka bir ses duydum. Bu sefer küçük kulaklığımdan geliyordu. “Orada mısın, Iparis?” Komutan Jamesondı. Arka planda ofisindeki insanların seslerini duyabiliyordum.

“Gitti,” diye fısıldadım. “Ama bana ipuçları bıraktı.”

“Kim için çalıştığını belli ettin, değil mi? Neyse, tek başına çıktığın ilk görevdi bu. Kayıtları zaten aldık. Batalla Binası’na döndüğünde görüşürüz.” Ettiği sitem biraz dokundu. Cevap veremeden statik kesildi.

Day’in gittiğinden tamamen emin olmak için bir dakika daha bekledim. Sessizlik. Sokaktan geri döndüm. Komutan Jameson'a en kolay çözümün ne olacağını söylemek istemiştim; Lake bölgesinde kapıları işaretli olan herkesi toplamak. İşte bu Day’in saklandığı yerden çıkmasını sağlardı. Ama Komutan Jameson'ın yapıştıracağı cevabı daha şimdiden duyabiliyordum. Kesinlikle olmaz, Iparis. Maliyeti çok yüksek olur, ayrıca karargâh bunu onaylamayacaktır. Başka bir yol bulmak zorundasın. Bir kez daha arkama baktım, bir yanım beni takip eden karanlık bir şekil görmeyi bekliyordu. Ama sokak bomboştu.

Day’i bana gelmesi için zorlamama izin vermeyeceklerdi; bu da bana sadece bir seçenek bırakıyordu. Ben ona gitmeliydim.

DAY

“BİR ŞEYLER YE."
Tess'in sesi, beni gece nöbetinden sarsıp kendime getirdi. Gözlerimi gölden ayırıp elinde bir parça ekmek ve peynir tuttuğunu, onları almam için işaret ettiğini gördüm. Acıkmış olmam gerekiyordu. Dün gece o garip hükümet ajanıyla karşılaştığımdan beri sadece bir yarım elmayla duruyordum. Ancak Tess'in alabilmek için birkaç değerli not harcadığı bu taze ekmek ve peyniri nedense canım çekmedi.

Yine de aldım. Taze yiyecek bulup da israf ettiğim olmamıştı, özellikle de veba ilacı için elimizdekileri tasarruflu kullanmamız gereken bu zamanda.

Tess’le birlikte gölün bizim bölgemizle kesiştiği kısımdaki bir iskelenin altında, kumlarda oturduk. Başıboş dolanan askerler ve sarhoş işçiler bizi çimlerin ve kayaların arasından göremesin diye kıyıya olabildiğince gizlendik. Gölgelere karıştık. Oturduğumuz yerden havadaki tuzun tadını alabiliyor, Los Angeles şehir merkezinin ışıklarının sudaki yansımasını görebiliyorduk. Eski binaların kalıntıları gölde noktalar oluşturmuştu. Sel suları yükseldiğinde iş yeri ve ev sahiplerinin terk ettiği binalardı bunlar. Dev su değirmenleri ve su türbinleri dumandan örtülerin ardında, gölün kenarında dönüp duruyordu. Bu belki de bizim kırık dökük Lake bölgesinden en sevdiğim manzaraydı.

Sözlerimi geri aldım. Burası benim hem en çok hem de en az sevdiğim manzaraydı. Çünkü şehrin ışıklarını izlemesi çok zevkli olsa da, buradan bakınca doğuda kalan Deneme stadyumu da görülebiliyordu.

Tess, "Hâlâ zamanın var," dedi bana. O kadar yakınıma geldi ki çıplak kolunu kolumda hissettim. Saçları, ekmek ve tarçın kokuyordu. “Bir ay ya da daha fazla. Eminim o zamana veba ilacı bulmuş olacağız.”

Ailesi ve yuvası olmayan bir kız için Tess şaşırtıcı derecede iyimserdi. Onun için gülümsemeye çalıştım. “Belki de," dedim. "Belki de birkaç

haftaya hastane güvenliği hafifletir." Ama içten içe bunun böyle olmayacağını biliyordum.

Günün erken saatlerinde evimize gidip etrafı kolaçan etme riskini göze aldım. O garip X hâlâ kapımızdaydı. Annem ve John iyi görünüyorlardı, en azından ayakta dolaşabilecek kadar. Ama Eden... bu kez Eden alnında bir bezle yataktaydı. Uzaktan bakınca bile biraz kilo kaybettiğini görebiliyordum. Beti benzi atmıştı, sesi de zayıf ve boğuktu. Daha sonra evimizin arkasında John'la buluştuğumda bana en son gelişimden beri Eden'ın hiçbir şey yemediğini söyledi. John'a Eden'ın odasında mümkün olduğunca az durmasını öğütledim. Bu dengesiz vebanın nasıl yayıldığını kim bilebilirdi? John, ölmeyeyim diye yeniden çılgınca bir şey yapmamam konusunda beni uyardı. Buna gülmeden edemedim. John asla açıkça söyleyemeyecekti ama Eden'ın tek şansının ben olduğumu biliyordum.

Veba, daha Deneme'ye giremeden Eden'ı öldürebilirdi.

Belki de bu gizli bir lütuftu. Eden onuncu doğum gününde kapımızın önünde bekleyip onu Deneme stadyumuna götürecek otobüse binmek zorunda kalmayacaktı. Düzinelerce çocuğu stadyum merdivenlerinde takip edip iç çembere girmeyecek, Deneme gözetmenleri nefes alış verişini ve duruşunu kontrol ederken koşmayacak, sayfalarca çoktan seçmeli aptal soruyu cevaplamayacak veya yarım daire halinde oturan sabırsız görevlilerin karşısında mülakattan geçmek zorunda kalmayacaktı. Daha sonraki gruplardan birinde, hangi grubun eve geri döneceğini ve hangi grubun o bahsettikleri "çalışma kamplarına" gideceğini bilmeden beklemek zorunda kalmayacaktı.

Bilemiyordum. En kötü ihtimali düşünecek olursak, belki de veba daha merhametli bir çıkış olabilirdi.

"Eden hep hastalanır zaten," dedim bir süre sonra. Ekmekten büyük bir lokma ısırdım. "Bebekken bir kere neredeyse ölüyordu, bir çeşit suçiçeğine yakalanmıştı, ateşi, döküntüsü vardı ve bir hafta hiç durmaksızın ağladı. Askerler neredeyse kapımızı işaretleyeceklerdi. Ama neyse ki veba olmadığı anlaşıldı ve başka kimseye de bulaşmadı." Başımı salladım. "John ve ben hiç hastalanmadık."

Tess bu sefer gülümsemiyordu. “Yazık Eden'a." Bir süre durup devam etti. "Seninle ilk karşılaşmamızda ben de çok hastaydım. Ne kadar berbat göründüğümü hatırlasana.”

Aniden son günlerde kendi dertlerimden bu kadar yakındığım için kendimi suçlu hissettim. En azından onlar için endişeleneceğim bir ailem vardı. Kolumu omzuna attım. "Evet, çok kötü görünüyordun.”

Tess gülüyordu ama gözleri hâlâ şehrin ışıklarındaydı. Başını omzuma yasladı. Onu Nima bölgesindeki bir arka sokakta ilk fark ettiğim, onunla ilk tanıştığımız haftadan beri yasladığı gibi.

O öğleden sonra durup neden onunla konuştuğumu bilmiyordum, belki sıcaktan yumuşamıştım ya da tam bir günlük sandviçi çöpe atmış olan bir restoran bulduğum için iyi bir ruh hali içindeydim.

Ona, “Hey,” diye seslenmiştim.

Çöpün içinden iki kafa daha belirmişti. Şaşkınlıktan irkildim. Diğer ikisi, yaşlı bir kadın ile ergenlik çağındaki bir çocuktu, hemen çöpten çıkıp sokağın sonuna doğru kaçtılar. Üçüncüsü, en fazla on yaşlarında olan kız beni görünce olduğu yerde tir tir titremeye başladı. İskelet gibi sıskaydı, üstü başı yırtık pırtıktı. Gün ışığında alev gibi parlayan saçları, tam çenesinin altında kesilmişti.

Biran bekledim, diğerleri gibi onu da korkutmak istemedim. Tekrar, “Hey," dedim, “ben de sana katılabilir miyim?”

Tek kelime etmeden bana bakmaya devam etti. Üzerindeki isten yüzünü seçemiyordum. Cevap vermeyince omuz silkip ona doğru yürümeye başladım. Belki çöpten işe yarar bir şeyler kurtarabilirdim.

Kızın üç metre yakınına yaklaştığımda boğuk bir çığlık atarak fırladı. O kadar hızlı koştu ki ayağı takıldı ve asfalta ellerinin üzerine düştü. Topallayarak ona yaklaştım. Dizimdeki eski yara o zamanlar daha da kötüydü ve o aceleyle tökezlediğimi hatırlıyorum. "Hey!” dedim. “İyi misin?”

Geri çekilip çizilmiş elleriyle yüzünü korumaya çalıştı. "Lütfen," dedi. "Lütfen, lütfen."

"Lütfen ne" Sonra iç çekip sinirlendiğim için utandım. Gözlerine yaşlar dolduğunu görebiliyordum. "Ağlama. Canını yakmayacağım." Yanında çömeldim. İlk başta inleyip sürünerek kaçmaya çalıştı ama ben hareketsiz durunca o da durup bana bakmaya başladı. İki dizinin de derisi olduğu gibi kalkmıştı, altta görünen deri kan kırmızısıydı.

"Yakınlarda mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Başını yukarı aşağı salladı. Sonra sanki bir şey hatırlamışçasına sağa sola sallamaya başladı. "Hayır," dedi.

"Evine gitmene yardım etmemi ister misin?"

"Evim yok."

"Yok mu? Ailen nerede?"

Yine başını salladı. Bir of çekip kanvas çantamı yere bıraktım ve ona elimi uzattım. "Hadi," dedim, "bacaklarının enfeksiyon kapmasını istemezsin. Onları temizleyelim, sonra istediğin yere gidebilirsin. Sana yiyeceğimden de veririm. İyi bir anlaşma, değil mi?"

Elini vermesi uzun sürdü. "Tamam," diye fısıldadı, sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki zor duyabildim.

O gece arka sokağında bir çift eski sandalyesi ve yırtılmış bir koltuğu bulunan bir tefeci dükkânının dışında kamp yaptık. Kızın dizlerini bir bardan çaldığım alkolle temizledim, çığlık atıp dikkatleri üzerimize çekmemesi için bir paçavrayı ısırdı. Yaralarına baktığım zaman dışında ona yaklaşmama izin vermedi. Elim yanlışlıkla saçına veya koluna değdiğinde sanki kaynar su değmişçesine irkiliyordu. Sonunda onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçtim. Koltuğu ona verdim, ben de bluzumu yastık yapıp kaldırımda rahat etmeye çalıştım.

"Sabah ayrılmak istersen gidebilirsin," dedim. "Beni uyandırmak ya da hoşça kal demek zorunda falan değilsin." Göz kapaklarım ağırlaşıyordu

ama o tamamen uyanık duruyordu, ben uykuya dalarken bile gözlerini kırpmadan bana bakmayı sürdürdü.

Sabah olduğunda hâlâ oradaydı. Çöpleri karıştırırken, eski kıyafet ya da yenebilecek yemek artıklarını ayıklarken beni takip ediyordu. Ona gitmesini söylemeye çalıştım. Ona bağırmayı bile denedim. Onu birkaç kere ağlatmama rağmen, arkamı döndüğümde hep oradaydı, yakın bir mesafeden beni takip ediyordu.

İki gece sonra kendi yaktığımız ateşin etrafında otururken sonunda benimle konuştu. "Adım Tess,” diye fısıldadı. Sonra da tepkimi görmek istercesine yüzümü incelemeye başladı.

Sadece omuz silktim. "İyi," dedim.

Hepsi bu kadardı. Tess uykusundan fırladı. Kolu kafama çarptı. Başımı ovalarken, "Ah!" dedim. Acı iyileşmeye başlayan kolumdan geçip gidiyordu. Cebimde Tess'in kıyafetlerimden aldığı gümüş kurşunların birbirlerine çarptığını duydum. "Uyanmam için beni dürtsen de olurdu."

Parmağını dudaklarına götürdü. Şimdi tetikteydim. Hâlâ iskelenin altında oturuyorduk ancak daha günün ağarmasına birkaç saat vardı ve ufuk çizgisi karanlıktı. Tek ışık kaynağı gölün kenarında sıralanmış birkaç antika sokak lambasıydı. Tess'e bir bakış attım. Karanlıkta gözleri parlıyordu.

"Bir şey duydun mu?" diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. Genellikle şüpheli sesleri Tess'den önce fark ederdim ama bu defa hiçbir şey duyamıyordum. Uzun bir an boyunca olduğumuz yerde durduk. Dalgaların kıyıya vuruşunu duyuyordum, metale çarpan suyun sesini, arada yoldan geçen bir arabayı. Tekrar Tess'e baktım, “ilk duyduğun neydi?”

"Sanki... şırıldama gibi geldi,” diye fısıldadı.

Henüz düşünecek zamanım olmadan, iskeleye yaklaşan konuşma ve ayak sesleri duydum. İkimiz de gölgelere gömüldük. Bu bir erkek sesiydi ve ayak sesleri de oldukça sert geliyordu. Bir saniye sonra adamın başka biriyle uygun adım yürüdüğünü fark ettim. Bir çift polisti.

Kendimi kıyı setine iyice bastırdım ve gevşemiş kumlar ve taşlar yerinden çıktı. Sessizce kumda yuvarlandılar. Sırtım sert ve pürüzsüz bir yüzeye gelinceye kadar geri geri gittim. Tess de aynısını yaptı.

“Bir şeyler dönüyor,” dedi polislerden biri. "Veba bu sefer Zem bölgesinde patlak vermiş.”

Başımızın üstünde pat pat yürüyorlardı, siluetlerinin iskelenin başına doğru yürüdüğünü görebiliyordum. Uzakta, güneşin ilk ışıkları ufku bulanık bir griye dönüştürüyordu.

"Daha önce orada vebanın çıktığını hiç duymamıştım.”

"Bu seferki daha güçlü bir yapıda olmalı.”

"Ne yapacaklar?”

Diğer polisin ne dediğini duymaya çalıştım fakat bu sefer sesleri mırıltı halinde geliyordu, biraz uzaklaşmışlardı. Derin bir nefes aldım. Zein bölgesi buradan en az elli kilometre uzaktaydı; ama ya evimizin kapısındaki garip işaret bize de bu yeni vebanın bulaştığı anlamına geliyorduysa? Bu konuda Seçmen ne yapabilirdi?

Tess, "Day,” diye fısıldadı.

Ona baktım. Göle arkasını dönmüş durumdaydı. Kıyı setinde açtığımız boşluğa bakıyordu. Arkamı dönünce neyi gösterdiğini gördüm. Sırtımı dayadığım sert yüzey aslında metaldi. Üzerindeki taşı toprağı silkince, metalin kıyı setinin oldukça içine gömülü olduğunu gördüm. Belki de kıyı setini tutan şey buydu. Gözlerimi kısıp yüzeyini inceledim.

Tess bana baktı. “İçi boş.”

“Boş mu?” Kulağımı buz gibi metale dayadım. Kulağıma bazı gürültüler geliyordu; Tess’in daha önce duyduğu tıslama ve çağıltılar. Bu sadece kıyı şeridini tutsun diye konmuş bir metal yapı değildi. Geriye çekilip metale daha da yakından bakınca yüzeyine kazınmış semboller gördüm.

Bunlardan biri metale hafifçe kazınmış Cumhuriyet bayrağıydı. Diğeri de küçük kırmızı bir sayı:

JUNE

“ORAYA GİDEN BEN OLMALIYDIM. SEN DEĞİL.”
Dişlerimi sıkıp Thomas’a bakmamaya çalıştım. Bu sözleri Metias söylemiş de olabilirdi. “Senden daha az şüpheli görünürüm,” diye cevap verdim, “insanlar bana daha rahat güven duyarlar.” Batalla Binası’nın kuzey kanadında, Komutan Jameson'ın camın diğer tarafında çalışmasını izliyorduk. Bugün Kolonilerden gelip gizlice, “Cumhuriyet size nasıl yalan söylüyor!” diye propaganda yayan bir casusu yakalamışlardı. Casuslar genellikle Denver’a yollanırdı ama eğer Los Angeles gibi büyük bir şehirde yakalanırlarsa onları başkentten önce biz alırdık. Şu anda sorgu odasında baş aşağı sallanıyordu. Komutan Jamesonın elinde bir makas vardı.

Casusa bakmak için başımı biraz eğdim. Kolonilerle ilgili her şeyden nefret ettiğim gibi ona da daha şimdiden tahammül edemiyordum; Vatanseverlerle bir bağlantısı yoktu, orası kesindi ama bu onu sadece daha da korkak biri yapardı. (Şu ana kadar ele geçirdiğimiz her Vatansever, onu tutuklayamadan kendini öldürmüştü.) Bu casus henüz gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının sonlanndaydı. Ağabeyimle aşağı yukarı aynı yaşlardaydı. Artık Metias’tan bahsederken geçmiş zaman kullanmaya alışmaya başlamıştım.

Göz ucuyla Thomas’ın hâlâ bana baktığını görebiliyordum. Komutan Jameson onu resmî olarak ağabeyimin pozisyonuna terfi ettirmişti fakat Thomas’ın benim bu test görevim üzerinde fazla söz hakkı yoktu ve bu onu deli ediyordu. Ona kalsa yanımda bir çift güçlü destek ve arkamda beni takip edecek bir ekip olmadan Lake bölgesine arka arkaya günlerce gizli bir şekilde gitmeme engel olurdu. Ama bu, yarın sabahtan itibaren yine de gerçekleşecekti.

“Bak. Benim için endişelenme.” Camdan bakınca casusun acı içinde kıvrandığını görebiliyordum. “Kendi başımın çaresine bakabilirim. Day aptal değil, eğer şehrin içinde beni takip eden bir ekip olursa hemen fark edecektir.”

Thomas sorguya geri döndü, “işini iyi yaptığının farkındayım,” diye yanıtladı. Ardından gelecek amayı bekledim. Gelmedi. “Mikrofonunu açık tut, yeter. Ben de buradaki işlerin icabına bakayım.” Gülümsedim. “Teşekkürler.” Bana bakmadı ama dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını görebiliyordum. Belki de o ve Metias’la birlikte takıldığımız, onlara ordunun işleyişi hakkında gülünç sorular sorduğum zamanları hatırlıyordu.

Camın ardındaki casus birden Komutan Jameson’a bağırdı ve zincirlerini şiddetle sallamaya başladı. Komutan bize bir bakış atıp eliyle içeri gelmemizi işaret etti. Tereddüt etmedim. Thomas, ben ve sorgu odasının yakınında duran bir başka asker hemen içeri girip duvara dizildik. Anında odanın ne kadar sıcak ve havasız olduğunu hissettim. Tutuklunun çığlıklar atmaya devam edişini izledim. Komutan Jameson a, “Ona ne dediniz?” diye sordum.

Bana baktı. Gözlerindeki ifade buz gibiydi. “Ona hava gemilerimizin bir sonraki hedefinin onun yaşadığı şehir olacağım söyledim.” Tutukluya geri döndü. “Eğer kendi için neyin iyi olduğunu biliyorsa bizimle işbirliği yapacaktır.”

Casus sırayla hepimize kızgın bir bakış attı. Ağzından çıkan kan alnına akıp oradan da başının altındaki zemine damladı. Her sallandığında Komutan Jameson boynundaki zincire basıp durana kadar onu boğuyordu.

Şimdi de bize hırlayıp botlarımıza kan tükürdü, tiksinerek ayağımı yere sildim.

Komutan Jameson eğilip ona gülümsedi. “Baştan alalım, olmaz an? Adın ne?”

Casus gözlerini başka tarafa çevirdi ve cevap vermedi. Komutan Jameson iç çekip Thomas’a işaret verdi. “Ellerim yoruldu,” dedi. “Sen devral.”

“Evet, efendim.” Thomas selam verip ileri adım atlı. Çenesini sıkıp yumruğunu casusun karnına geçirdi. Casusun gözleri yerinden fırladı, yere daha fazla kan tükürdü. Dikkatimi kıyafetinin ayrıntılarına verdim. (Pirinç düğmeler, asker botları, kolunda mavi bir rozet. Bu onun asker kılığına girdiğini ve orada yaşayan herkesin bu rozeti takması zorunlu olan San

Diego'nun yakınlarında yakalandığı anlamına geliyordu. Onu neyin ele verdiğini de görebiliyordum. Pirinç düğmelerden biri Cumhuriyet'te üretilen diğer düğmelerden biraz daha düz görünüyordu. O düğmeyi kendisi eski bir Koloniler üniformasından eklemiş olmalıydı. Aptallık etmişti. Sadece Koloni casuslarının yapacağı bir hataydı.)

Komutan Jameson tekrar, "Adın ne?" diye sordu. Thomas bir bıçak çıkarıp casusun parmaklarından birini tuttu.

Casus yutkundu. "Emerson."

"Emerson ne? Açık konuş."

"Emerson Adam Graham."

Komutan Jameson neşeli, tatlı bir sesle, "Doğu Texas'tan Bay Emerson Adam Graham," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, genç beyefendi. Söyleyin bana Bay Graham, Koloniler sizi neden bizim güzel Cumhuriyetimize gönderdi? Yalanlarını yaymanız için mi?"

Casus bir kahkaha attı. "Güzel Cumhuriyet'miş," diye tersledi. "Cumhuriyetiniz on sene bile daha dayanamayacak. Çok da iyi olacak. Koloniler topraklarınızı ele geçirdiğinde onlar sizin hiç yapamadığınız kadar..."

Thomas casusun suratına bıçağının kabzasıyla bir tane geçirdi. Yere bir diş yuvarlandı. Thomas'a baktım; saçları yüzüne düşmüş ve her zamanki sevecenliğinin yerini zalimce bir zevk almıştı. Kaşlarım çatıldı. Thomas'ın yüzünde bu ifadeyi çok sık görmüyordum; kanımı dondurdu.

Komutan Jameson, casusa bir kez daha vurmadan Thomas'ı durdurdu. "Tamam. Dostumuzun Cumhuriyet hakkında söyleyeceklerini bir dinleyelim, bakalım."

Casusun yüzü çok uzun süre baş aşağı asılı durmaktan kıpkırmızı olmuştu. "Siz buna Cumhuriyet mi diyorsunuz? Kendi insanlarınızı öldürüyor, eskiden kardeşleriniz olan insanlara işkence ediyorsunuz." Bu lafları duyunca gözlerimi devirdim. Koloniler onların ülkeyi ele geçirmesinin iyi bir şey olacağına inanmamızı istiyordu. Sanki bizi topraklarına katıyorlar ya

da bize bir iyilik yapıyorlarmış gibi. İşte bizi böyle görüyorlardı, zavallı küçük bir sınır ülkesi, sanki daha güçlü olan kendileriymiş gibi. Bu fikir onların işine geliyordu tabii çünkü sellerin onların topraklarını bizim topraklarımızdan çok daha fazla tahrip ettiğini duymuştum. Olay hep buydu zaten, toprak, toprak, toprak. Ancak bir birliğe hiç dönüşmedik; asla da dönüşmeyecektik. Ya onları yenecek ya da denerken ölecektik. “Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Ne isterseniz yapın ama size hiçbir şey söylemeyeceğim.” Komutan Jameson, Thomas’a gülümsedi, o da aynı şekilde karşılık verdi. “Eh, Bay Graham’ı duydun,” dedi. “Ne istersen yapabilirsin.” Thomas onunla ilgilenmeye başladı ve bir süre sonra casusu zapt edebilmek için diğer asker de ona yardım etti. Ondan zorla bilgi alırlarken kendimi oraya bakmaya zorladım. Bunu öğrenebilmem, buna alışabilmem gerekiyordu. Casusun çığlıklarından kulaklarım çınlıyordu. Saçlarının benimki gibi düz ve siyah, teninin açık ve görünüşünün genç olmasının bana Metias’ı hatırlattığını tekrar tekrar görmezden gelmeye çalıştım. Kendime Thomas’ın şu anda işkence ettiği kişinin Metias olmadığını söyledim. Bu imkânsızdı.

Metias’a kimse işkence edemezdi. O çoktan ölmüştü.

O gece Thomas beni eve bırakıp gitmeden önce yanağımdan öptü. Bana dikkatli olmamı ve mikrofonumdan iletilecek her şeyi dinliyor olacağını söyledi. “Herkes sana göz kulak olacak,” diye beni rahatlattı. “Sen istemediğin sürece yalnız değilsin.”

Ona gülümsemeyi başardım. Gittiğimde ondan Ollie'ye bakmasını rica ettim.

Sonunda daireme girdiğimde koltuğa kıvrılıp kolumu Ollie’nin üzerine koydum. Sakince uyuyordu ama kendini sıkı sıkı koltuğun kenarına bastırmıştı. Herhalde o da Metias’ın yokluğunu benim kadar hissediyordu. Büyük sehpada Metias’ın yatak odasındaki dolaptan aldığım ailemizin eski fotoğrafları yığınlar halinde camın üzerine saçılmıştı. Aynı şekilde Metias’ın günlükleri ve birlikte yaptığımız şeylerle ilgili hatıraları -bir opera, geç saatte yenen akşam yemekleri, koşu sahasında erken yapılan antrenmanlar- sakladığı bir defter de oradaydı. Thomas gittiğinden beri bunlara bakıyordum, belki Thomas benimle konuşmak istediği şeyden

bunların içinde bir yerde bahsetmiştir diye. Metias'm yazdığı sayfaları karıştırıp babamın fotoğrafların altına yazmaktan hoşlandığı küçük notları tekrar tekrar okudum. İçlerinden en yenisi annem ile babamın genç Metias'la birlikte Batalla Binası'nın önünde durduğu fotoğraftı. Üçü de başparmaklarım yukarı kaldırmıştı. *Metias'ın geleceği burada! 12 Mart.* Gözüm tarihe takıldı, Bu fotoğraf onlar ölmeden birkaç hafta önce çekilmişti.

Ses kayıt cihazım sehpanın kenarındaydı. Parmaklarımı iki kere şıklatıp Day'in sesini tekrar tekrar dinledim. Bu ses kime ait olabilirdi? Day'in nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Genç ve canlıydı, büyük ihtimalle sokakta geçirdiği yıllardan dolayı da zayıftı. Hoparlörlerden gelen ses o kadar çatlak ve boğuktu ki çoğu kısmını anlayamadım.

"Bunu duyuyor musun, Ollie?" diye fısıldadım. Ollie horlayıp başını elime sürttü. "İşte bu adam. Ben de onu yakalayacağım."

Day'in sözleri kulağımda çınlarken uykuya daldım.

SAAT 06:25

Lake bölgesindeydim, doğmakta olan güneşin su değirmenleri ve türbinleri altın rengine boyamasını izliyordum. Suyun kenarında havada sürekli asılı duran bir duman tabakası vardı. Gölün daha da ilerisinde, kıyının tam kenarında Los Angeles şehir merkezini görebiliyordum. Bir sokak polisi yaklaşıp bana aylak aylak dolaşmamamı, ilerlememi söyledi. Tek kelime etmeden onayladım ve kıyıdan yürümeye devam ettim.

Uzaktan bakıldığında etrafımda yürüyenlerden bir farkım yoktu. Yarım kollu gömleğimi Lake ve Winter arasındaki sınırda bulunan bir ikinci el mağazasından almıştım. Pantolonum yırtıktı ve pislik içindeydi; botlarımın derisi dökülüyordu. Bağcıklarımı bağlamak için kullandığım düğüme çok dikkat ettim. Basit bir Rose düğümüydü, herhangi bir işçinin kullanabileceği bir düğüm. Saçımı yukarıdan sıkı bir şekilde topladım. Üstüne de gazeteci çocukların giydiği kasketlerden taktım.

Day'in kolyesi cebimde güzelce duruyordu.

Buralarda sokakların ne kadar pislik içinde olduğuna inanamıyordum. Büyük olasılıkla Los Angeles'ın yıkık dökük varoş mahallelerinden bile beterdi. Yer, deniz seviyesine yakındı (hepsi birbirine benzeyen diğer yoksul bölgelerin aksine), bu yüzden her fırtına çıktığında gölü aşarak kıyı boyunca dizilen bütün sokakları, lağım suyuyla karışık kirli bir sele boğuyordu. Binaların hepsi dökülüyordu, sıvaları kabarmıştı; tabii ki polis merkezi hariç, insanlar, duvarlara yığılmış çöpler sanki orada değillermiş gibi yanlarından geçip gidiyordu. Sokak köpekleri ve sinekler çöplüklerde dolaşıyordu; tıpkı insanlar gibi. Kokuyu alınca yüzümü buruşturdum; isli fener, makine yağı, kanalizasyon kokuyordu. Sonra kendimi toparladım, eğer bir Lake yerlisi gibi davranacaksam bu kokuya alışık olmam gerektiğini fark ettim.

Geçerken birkaç adam bana sırıttı. Hatta içlerinden biri bana seslendi. Onları görmezden gelip yoluma devam ettim. Denemelerini bile ancak geçebilmiş bir it sürüsüydü işte. Acaba bu insanlar aşı olmuş olsam bile bana veba bulaştırırlar mı diye merak ettim. Kimbilir nerelerde bulunmuşlardı...

Sonra birden duruverdim. Metias bana yoksul insanları hiçbir zaman bu şekilde yargılamamamı söylemişti. Eh, ne de oha o benden daha iyi biriydi, diye düşündüm acı acı. Yanağımdaki küçük mikrofon biraz titredi. Daha sonra da küçük kulaklığımdan kısık bir ses duydum. "Bayan Iparis."Thomas'ın sesi sadece benim duyabileceğim şekilde mırıltıyla çıkıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye mırıldandım. Küçük mikrofon boğazımın titreşimlerini alıyordu. "Lake merkezindeyim. Bir süreliğine bağlantıyı kesiyorum." Thomas, "Anladım," dedi ve ses kesildi.

Mikrofonu kapatmak için dilimi şaklattım.

ilk sabahın büyük kısmını çöplerde bir şeyler anyormuş gibi yaparak geçirdim. Diğer dilencilerden veba kurbanları, polislerin nerelerden tedirginlik duyduğu ve nerelerin iyileşmeye başladığı hakkında hikâyeler dinledim. Yiyecek ve temiz su bulabilecek en iyi yerlerden, kasırga çıktığında saklanılacak en iyi yerlerden konuşuyorlardı. Dilencilerin bazıları

henüz Denemeye giremeyecek kadar küçük görünüyorlardı. En küçükleri ailelerini anlatıyor ya da bir askerden nasıl bir şeyler çalınabileceğinden bahsediyordu.

Ama kimse Day'den konuşmuyordu.

Saatler nihayet geceyi gösterdi. Dinlenmek için birkaç dilencinin uyumakta olduğu sessiz bir sokak bulduğumda karardık bir köşeye kıvrılıp dilimle mikrofonumu açtım. Sonra cebimden Day'in kolyesini çıkardım, üzerindeki çıkıntıları inceleyebilmek için hafifçe kaldırdım.

"Bu gecelik benden bu kadar," diye mırıldandım. Boğazım belli belirsiz titredi.

Kulaklığım statik yüzünden hafifçe çatırdadı. Thomas, "Bayan Iparis?" dedi. "Bugün şansın yaver gitti mi?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Yarın halka açık bazı yerleri deneyeceğim." "Tamam. Burada yedi-yirmi dört bekleyen adamlarımız olacak." Aslında Thomas'ın orada sadece kendisinin durup beni dinleyeceğini söylemek istediğini biliyordum. "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Bağlantıyı kesiyorum." Mikrofonumu dilimle kapattım. Karnım guruldadı. Bir kafe mutfağının arkasında bulduğum bir dilim tavuğu çıkarıp üzerindeki soğuk yağa aldırış etmeden yemeye çalıştım. Eğer bir Lake'li gibi yaşamam gerekiyorsa bir Lakeli gibi de yemem gerekiyordu. Belki de bir iş bulmalıydım. Bu fikir karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum.

Sonunda uykuya daldım ve kötü bir rüya gördüm, rüyamda Metias da vardı.

Ertesi gün de ondan sonraki gün de işe yarar bir şey bulamadım. Saçlarım sıcaktan ve dumandan birbirine girip solmuş, yüzüm kirle kaplanmıştı. Göldeki yansımama baktığımda tam bir sokak dilencisine benzediğimi gördüm. Her şey pislik içindeydi. Dördüncü gün, Lake ve Blueridge'in kıyısından yürüyüp zamanımı barların bulunduğu bölgede geçirmeye karar verdim.

İşte o zaman başıma bir şey geldi. Bir Skiz dövüşüne rastladım.

BİR SKİZ DÖVÜŞÜNÜ İZLEMENİN -VE BAHİS YAPMANIN- kuralları basitti.

1. Kazanacağını düşündüğünüz kişiyi seçin.
2. Paranızı ona yatırın.

Olay bundan ibaretti. Tek sorun, halka açık bir bahse giremeyecek kadar kötü şöhretli olup polis tarafından yakalanmanız olurdu.

Öğleden sonra yıkık dökük, tek katlı bir deponun bacasının arkasında çömelmiş bekliyordum. Durduğum yerden bakınca hemen yandaki terk edilmiş binada toplanmış kalabalığı görebiliyordum. Hatta konuşmaların bir kısmını duyabilecek kadar yakındım.

Ve Tess. Tess onlarla birlikteydi; kargaşada narin bedeni neredeyse kaybolmuştu, yanında para kesemiz ve yüzünde gülümsemesiyle aşağıdaydı. Diğer bahisçiler dövüşçülerden bahsederken onları dinleyişini izledim. Kendisi de onlara birkaç soru sordu. Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyordum. Rüşvetlerinden memnun olmayan bazı sokak polisleri, arada sırada Skiz dövüşlerini bölebiliyor, giderken de birkaç kişiyi tutukluyordu ve bu yüzden Tess’le birlikte dövüş izlerken asla kalabalığın içinde olmuyordum. Eğer beni yakalayıp parmak izimi alırlarsa, ikimizin de işi biterdi. Ancak Tess ince ve açıkgözdü. Bir baskından benden çok daha kolay bir şekilde kaçabilirdi. Fakat bu onu yalnız bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Tess genç bir bahisçinin esprisine gülmek için durduğunda sessizce, "Hadi ilerle kuzen, ilerle,” diye mırıldandım. Ona fazla yaklaşma, seni aşağılık.

Kalabalığın bir ucundan gürültü koptu. Gözlerim bir an oraya kaydı. Dövüşçülerden biri kollarını sallayıp bağırarak izleyicileri coşturuyordu. Güldüm. Kalabalığın tezahüratından anladığım kadarıyla kızın adı Kaede’ydi. Kaede birkaç gün önce Alta bölgesinden geçerken karşılaştığım barmen kızdı. Bileklerini esnetip zıplıyor, kollarını sallıyordu.

Kaede bir maç kazanmıştı. Skiz'in gayriresmî kurallarına göre şimdi bir raundu kaybedene kadar -rakibi onu yere serene kadar- dövüşmek zorundaydı. Kazandığı her sefer için rakibine yatırılan paranın belli bir kısmını alıyordu. Gözlerim rakibi olarak şimdi seçtiği kıza döndü. Esmer tenli bir kızdı; kaşları çatık, ifadesi belirsizdi. Gözlerimi devirdim. Herhalde kalabalık bu maçı kimin kazanacağını tahmin etmekte güçlük çekmemişti. Bu yeni rakip Kaede onu hayatta bırakırsa şansına şükretmeliydi.

Tess kimsenin ona bakmadığı bir anda hızlıca bana bir bakış attı. Bir parmağımı havaya kaldırdım. Sırıtıp göz kırptı ve tekrar kalabalığa döndü. Bahisleri düzenleyen kişiye -iyi kıyım bir herife-parayı verdi. Kaede’ye 1000 Not yatırdık.

Dövüş bir dakikadan az sürdü. Kaede erkenden hızlıca saldırdı, kızın üzerine hücum edip yüzüne acımasızca darbeyi indirdi. Diğer kız bocaladı. Kaede onunla sanki bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu, sonra yüzüne aniden yumruk çaktı. Rakibi başını betona vurarak yere yapıştı ve sersemleyip kaldı. Nakavt. Kalabalık tezahürat ediyordu, birkaç kişi de kızı apar topar ringden çıkarttı. Tess’le kısa biran birbirimize gülümsedik, kazandıklarımızı alıp keseye koydu. 1500 Not. Yutkundum, çok heyecanlanmamam gerektiğini hatırlattım kendime. Bir şişe ilaca bir adım daha yaklaştık.

Dikkatimi yine kalabalığa verdim. Kaede saçlarını savurup seyircilere pozlar veriyor, onlar da iyice çıldırıyordu. "Sıradaki."

Kalabalık tezahürat yapıyordu. "Seç! Seç!”

Kaede çembere bakarken başını sallıyor ya da bazen yana doğru yatırıyordu. Gözlerim Tess’in üzerindeydi. Uzun boylu birkaç adamın arkasında, parmaklarının ucunda dikiliyor, daha iyi görmek için uğraşıyordu. Çekinerek omuzlarına dokunuyor, bir şeyler söyleyip ileri geçiyordu. Bunu görünce dişlerimi sıkıyordum. Bir dahaki sefere yanında olacaktım, böylece omuzlarıma oturup dikkatleri üzerine çekmeden dövüşü izleyebilirdi.

Bir saniye sonra ayağa fırladım. Biraz daha iri bir bahisçiyi seçmeye çalışıyordu. Adam ona kızgınca bağırdı ve Tess daha özür dileyemeden onu

ringe doğru savurdu. Tökezledi ve kalabalık kahkahalara boğuldu.

Göğsümden öfke yükseldi. Kaede bütün bunlar karşısında eğlenmiş gibi görünüyordu. "Bana rakip mi olacaksın, çocuk?” diye bağırdı. Yüzünde bir sırıtış belirdi. “Seninle eğlenebiliriz aslında.” Tess etrafına bakıyordu, afallamıştı. Kalabalığa geri girmeye çalıştı ama onu engelliyorlardı. Kaede'nin Tess'e başını salladığını görünce yerimden kalktım. Bu gerzek, Tess'i seçecekti.

Nah seçerdi. Ben varken bu mümkün değildi. Eğer Kaede hayatta kalmak istiyorsa bu olmazdı.

Birden aşağıdan bir ses çınladı. Durdum. Kızın biri ringin önüne kadar gelmiş, Kaede’ye gözlerini dikmiş bakıyordu. Gözlerini devirdi. "Pek de adil bir dövüş sayılmaz,” diye seslendi.

Kaede güldü. Kısa bir sessizliğin ardından ona seslendi: “Kimsin sen, benimle nasıl konuşuyorsun? Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun, ha?” Diğer kızı işaret etti, kalabalık da tezahürata başladı. Tess'in tekrar kalabalığın içine karıştığını gördüm. Bu yeni kız isteyerek veya istemeyerek Tess’in yerini almış oldu. Derin bir oh çektim. Sakinleşmeyi başarınca Kaede’nin yeni rakibine daha yakından baktım. Tess’den çok da uzun sayılmazdı, Kaede'den ise kesinlikle daha hafifti. Bir saniye için sanki kalabalığın ilgisi onu rahatsız etmişti; gerçek bir rakip gibi durmuyordu, ta ki onu tekrar incelemeye başlayana kadar. Hayır, bu kızın bir öncekiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Tereddüdünün sebebi dövüşmekten veya kaybetmekten korkması değil, düşünüyor olmasıydı. Hesaplıyordu. Siyah saçlarını başının arkasında toplamıştı, bedeni ince ve atletikti. Elini kalçasına koymuş, kendinden emin bir şekilde duruyordu. Sanki dünyada hiçbir şey onu hazırlıksız yakalayamazmış gibiydi. Yüzüne hayran hayran bakarken buldum kendimi.

Kısa bir an için etrafımda neyin dönüp bittiğinin farkına varamadım.

Kız Kaede’ye başını salladı. Bu da beni şaşırttı; şu ana kadar kimsenin dövüş davetini reddettiğini görmemiştim. Herkes kuralları bilirdi: Seçilirsen dövüşürsün. Bu kız kalabalığın öfkesinden korkmuyor gibi görünüyordu.

Kaede gülüp duyamadığım bir şeyler söyledi. Ancak Tess duydu ve bana endişeyle baktı.

Bu sefer kız başını onaylarcasına salladı. Kalabalık bir kez daha tezahürat etti ve Kaede gülümsedi. Bacanın ardından biraz daha eğildim. Bu kızda bir şey vardı... Ne olduğunu bilmiyordum. Ama gözleri ışıkta alev alev yanıyordu, hava sıcak olduğundan mı, yoksa hayal mi görüyordum, bilmiyordum ama sanki yüzünde bir gülümseme vardı.

Tess bana sorgulayan bir bakış attı. Kısa bir an için tereddüt ettim, sonra yine bir parmağımı kaldırdım. Bu gizemli kıza, Tess'e yardım ettiği için minnettardım ama ortaya paramı koyduğum için riske girmemeyi seçtim. Tess, "Evet,” dedi, sonra da paramızı Kaede’ye yatırdı.

Ama yeni kız ringe girer girmez, duruşunu gördüğüm anda büyük bir hata yaptığımı anladım. Kaede âdeta bir boğa, bir şahmerdan gibi dövüşüyordu.

Rakibiyse bir engerek yılanı gibiydi.

JUNE

DÖVÜŞÜ KAYBETMEKTEN KORKMUYORDUM.
Asıl korktuğum yanlışlıkla rakibimi öldürmekti.
Ama şimdi kaçarsam beni kesin öldürürlerdi.
Kendimi sessizce cezalandırdım; nasıl bir oyuna girmiştim böyle? Bu bahisçi kalabalığı gördüğümde onlara hiç karışmamayı planlıyordum. Dövüşe bulaşmayı hiç istemedim. Burası, sokak polislerine yakalanıp sorgulamaya merkeze götürülmek için hiç de iyi bir yer değildi. Ama yine de böyle bir kalabalıktan değerli bilgiler edinebileceğimi düşündüm. Ahalinin çoğu buradaydı, hatta Day'i birebir tanıyan birileri bile çıkabilirdi. Tabii ki Day'i Lake'de kimse tanımıyor olamazdı, eğer onu tanıyan birileri varsa onlar da yasadışı Skiz dövüşlerini izleyenlerdendi.

Ama ringe soktukları cılız kız konusunda hiçbir şey yapmamalıydım. Kendi başının çaresine bakmasına izin vermeliydim.

Artık çok geçti.

Kaede isimli kızla ringde karşı karşıya geldik; başını hafifçe yana yatırıp bana sırıttı. Derin bir nefes aldım. Etrafımda dönmeye başladı, beni bir av gibi gözlüyordu. Duruşunu inceledim. Sağ ayağı öndeydi. Solaktı. Bu onun için bir avantajdı, rakiplerini hazırlıksız yakalayabilirdi ama ben bunun için eğitimliydim. Yürüyüş şeklimi değiştirdim. Kulaklarım gürültüden boğuluyordu.

Önce onun saldırmasına izin verdim. Dişlerini gösterip bütün hızıyla yumruğu havada bir şekilde hücum etti. Tekme atmaya hazırlandığım görebiliyordum. Yana doğru bir adım attım. Tekmesi beni ıskaladı. Durumdan faydalanıp arkası dönükken sert bir şekilde saldırdım. Dengesini kaybedip neredeyse düşecekti. Bu sırada kalabalık tezahürat ediyordu.

Kaede tekrar bana döndü. Gülümsemesi yüzünden silinmişti; onu sinirlendirmeyi başarmıştım. Tekrar bana hücum etti. İlk iki yumruğunu

bloke ettim ama üçüncü yumruk çeneme geldi ve başımı döndürdü.

Vücudumdaki her hücre bunu şu anda bitirmemi söylüyordu. Fakat sinirimi yatıştırdım. Eğer fazla iyi dövüşürsem insanlar şüphelenebilirdi. Dövüş stilim sıradan bir sokak dilencisi için fazla kusursuzdu.

Kaede'nin bana son bir kez vurmasına izin verdim. Kalabalık coştu. Tekrar gülümsemeye başladı, kendine güveni geri geldi. Tekrar atılmaya hazır olana kadar bekledim. Sonra ileri atıldım, eğilip çelme taktım. Bunu öngöremeyen Kaede sırtının üzerine kötü bir şekilde düştü. Kalabalık memnun bir şekilde bağırıyordu.

Kaede kendini ayağa kalkmaya zorladı ama normalde çoğu Skiz dövüşünde böyle bir düşüşten sonra bu raunt biterdi. Ağzından akan kanı elinin tersiyle sildi. Daha soluk bile alamadan kızgın bir şekilde haykırarak tekrar saldırdı. Bileğinin yanındaki parıltıyı görmem gerekirdi. Kaede yan tarafıma yumruğunu geçirdi, korkunç, keskin bir acı hissettim. Onu savurdum. Bana göz kırpıp tekrar etrafımda dönmeye başladı. Yan tarafımı tuttum, o anda belimde sıcak ve ıslak bir şey hissettim. Darbenin indiği yere baktım.

Bıçak yarasıydı. Derimi sadece tırtıklı bir bıçak böyle yırtmış olabilirdi. Kaede'ye bakıp gözlerimi kıstım. Skiz dövüşlerinde silah kullanılmaması gerekirdi ama bu pek de kalabalığın bütün kurallara uyduğu bir dövüş sayılmazdı.

Acıdan başım dönüyor, sinirleniyordum. Kuralları yok mu sayacaktık? Peki, öyle olsun.

Kaede bana yeniden saldırdığında uzağa fırlayıp kolunu sıkıca tutarak çevirdim. Bir hamleyle kolunu kırdım. Acıyla çığlık attı. Uzaklaşmaya çalıştığında onu tutmaya devam ettim, yüzünden kanın çekildiğini görene kadar kırılan kolunu çevirdim. Askılı atletinin altından bir bıçak kayıp yere şangırtıyla düştü. (Tam da tahmin ettiğim gibi tırtıklı bir bıçaktı. Kaede sıradan bir sokak dilencisi değildi. Köyle güzel bir silah satın alabilecek kadar işinin ehliydi; bu da onun geçimini Day'le aynı yollardan sağlıyor olabileceğini gösterirdi. Eğer gizleniyor olmasaydım onu şu anda gözaltına alıp sorgulama için götürürdüm.) Yaram sızlıyordu ama dişlerimi kenetleyip kolunu sıkıca Tutmaya devam ettim. Sonunda Kaede diğer eliyle çılgın gibi

bana işaret vermeye başladı. Onu bıraktım. Dizlerinin ve sağlam kolunun üzerine yığıldı. Kalabalık çıldırdı. Olabildiğince sıkı bir şekilde yarama bastırdım ve etrafıma baktığımda paranın el değiştirdiğini gördüm. İki kişi Kaede'yi ringin dışına taşıdı (arkasını dönmeden önce bana nefret dolu bir bakış fırlattı) ve izleyicilerin geri kalanı tekrar tezahürata başladı.

"Seç! Seç! Seç!"

Belki de yaranın baş döndüren acısı beni umursamaz bir hale getirmişti. Artık öfkemi gizleyemiyordum.Tek kelime etmeden döndüm, gömleğimin kollarını sıyırıp yakamı yukarı kaldırdım. Sonra da ringden dışarı adım atıp çemberi yararak dışarı çıktım.

Kalabalığın tezahüratları değişti. Yuhalamaların başladığını duydum. Mikrofonumu açıp Thomas'a asker göndermesini söylemek istedim ama sesimi çıkaramadım. Hiçbir seçeneğim kalmadığında yardım çağıracağıma söz vermiştim ama bir sokak dövüşü yüzünden kimliğimi açığa çıkarmayacaktım.

Binanın dışına çıkmayı başardığımda, arkama bakmaya cüret ettim. Yarım düzine seyirci beni takip ediyordu, çoğu sinirden köpürmüştü. Bunlar kumarbaz, diye düşündüm, durumu en çok önemseyenler onlar. Onları görmezden gelip yürümeye devam ettim.

İçlerinden biri, "Buraya geri dön!" diye bağırdı. "Öyle istediğin an gidemezsin!"

Koşmaya başladım. Bu bıçak yarasına lanet olsun. Büyük bir çöp kutusuna ulaşıp kendimi üzerine savurdum, sonra da ikinci kattaki bir pencere eşiğine zıplamaya hazırlandım. Yeterince yükseğe tırmanabilirsem beni yakalayamazlardı. Olabildiğince yükseğe zıplayıp bir elimle pencere eşiğine tutunmayı başardım.

Ama yara beni yavaşlattı. Biri bacağımdan tutup beni hızla yere çekti. Dengemi yitirip duvara sürtünerek yere düştüm. Kafamı, dünyamı altüst edecek kadar hızla çarptım. Sonra üstüme çıktılar, beni çekiştirerek ayağa kaldırıp çığlıklar atan kalabalığa geri götürmeye çalıştılar. Kafamı toparlayabilmek için mücadele ediyordum. Gözlerimde ışıklar patlıyordu.

Mikrofonu açmaya çalıştım ancak kuruyan dilimi, istediğim gibi hareket ettiremiyordum. Thomas, diye fısıldadım ama ağzımdan Metias çıktı. Gözlerim görmez bir halde ağabeyime elimi uzattım ama artık elimi tutmak için orada olmadığını hatırladım.

Aniden bir pat sesi geldi ve birkaç kişinin çığlığını duydum, hemen ardından beni bıraktılar. Tekrar yere düştüm. Ayağa kalkmaya çalıştım fakat tökezleyip yine yere kapaklandım. Bu toz nereden gelmişti? Gözlerimi kısıp görmeye çalıştım, hâlâ izleyenlerin gürültüsünü, kargaşasını duyabiliyordum. Biri toz bombası atmış olmalıydı.

Kalkmamı söyleyen bir ses duydum. Yan tarafıma baktığımda bana elini uzatan bir çocuk gördüm. Açık mavi gözleri, kirli bir yüzü ve yıpranmış bir şapkası vardı; sanırım hayatımda gördüğüm en güzel çocuktu.

“Hadi,” diye ısrar etti. Elini tuttum.

Toz ve kargaşanın içinden sokağı aceleyle geçip akşamın uzayan gölgelerinde kaybolduk.

DAY

BANA ADINI SÖYLEMEDİ. Sebebini anlıyordum. Lake sokaklarında yaşayan birçok çocuk kimliğini gizli tutmaya çalışırdı, özellikle de Skiz dövüşü gibi yasadışı bir şeye katıldıktan sonra. Ayrıca, adını bilmek falan istemiyordum. Bahsi kaybettiğim için hâlâ kızgındım. Kaede'nin yenilgisi bana 1000 Not kaybettirmişti. O parayla bir şişe ilaç alacaktım. Zamanımız doluyordu ve hepsi bu kızın suçuydu. Ne kadar aptaldım. Eğer Tess'i ringden kurtarmasaydı, ben de onu kendi başının çaresine baksın diye bırakırdım.

Ama o zaman da Tess bana bütün gün acıklı gözlerle bakardı. Bu yüzden yapmadım.

Tess, Kız'ın -sanırım ona artık böyle diyecektim- yan tarafındaki yarayı temizlemesine elinden geldiğince yardım ederken sorular sormaya devam etti. Nöbet tutuyordum. Skiz dövüşünden ve toz bombasından sonra üçümüz eski bir kütüphanenin balkonunda kamp kurduk. (Bütün bina yıkılıp bu katın tamamı havaya açık kaldıysa burası hâlâ balkon sayılır mıydı?) Aslında bütün katların duvarları yıkılmıştı. Kütüphane şu anda neredeyse tamamı gölün doğu kıyısından yüzlerce metre uzakta, su altında olan eski gökdelenin parçasıydı, her yerini yabani otlar sarmıştı. Bizim gibi insanların korunak bulması için iyi bir yerdi. Hâlâ kızı aramakta olan kızgın bahisçiler var mı diye kıyı şeridindeki sokakları taradım. Balkonun kenarında oturduğum yerden arkama dönüp baktım. Kız, Tess'e bir şeyler söyledi, Tess de çekinerek gülümsedi.

"Adım Tess," dediğini duydum. Benim ismimi ona söylemeyeceğini biliyordum ama konuşmaya devam etti. "Lake'in neresindensin? Başka bir bölgeden mi?" Tess, kızın yarasını inceledi. "Kötü bir yara ama iyileşecek. Sabah senin için biraz keçi sütü bulmaya çalışacağım. Sana iyi gelecektir. O zamana kadar üzerine tükürmek zorundasın. Enfeksiyon kapmaması için."

Kızın yüzünden bunu zaten bildiğini anlayabiliyordum. Tess'e, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bana bakarak, "Yardımın için minnettarım," dedi. Tess yeniden gülümsedi fakat ben onun bile bu yeni misafirden biraz tedirgin olduğunu hissedebiliyordum.

"Ben de sana yardımın için minnettarım."

Çenem kasıldı. Bir saat sonra gece olacaktı ve görevlerim arasına yaralı bir yabancı daha eklenmişti.

Bir süre sonra kalkıp Tess ve Kız'a katıldım. Uzaklarda bir yerden Cumhuriyet andının şehir hoparlörlerinden gelen sesi duyuluyordu. "Bu gece burada kalacağız." Kıza baktım. "Nasılsın?" "İyiyim," diye cevap verdi ama acı çektiği besbelliydi. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu, yarasını tutmaya kalkıp sonra vazgeçti. Birden onu teselli etmek için bir istek duydum. "Neden beni kurtardın?" diye sordu.

Hafifçe güldüm. "Biliyorsam n'olayım. Bana 1000 Nota mal oldun."

Kız ilk kez gülümsedi ama bakışlarında inanılmaz derin bir tedbirlilik vardı. Her bir sözümü dinleyip analiz ediyor gibi görünüyordu. Bana güvenmiyordu. "Çok büyük para yatırdın, değil

mi? O konuda üzgünüm. Beni kızdırdı.” Duruşunu değiştirdi. "Sanırım Kaede dostun değildi."

"Alta ve Winter'ın kıyısında bir barda çatışıyor. Yeni tanıştığım biriydi sadece."

Tess gülüp bana tam olarak ne anlama geldiğini çıkaramadığım bir bakış attı. “Şirin kızlarla tanışmayı seviyor."

Kaşlarımı çattım. “Dilini tut, kuzen. Bir gün içinde ölümle yeterince yüz yüze gelmedin mi?"

Tess başını salladı, yüzünde ufak bir gülümseme vardı. "Gidip biraz su getireyim." Ayağa fırlayıp merdivenlerden suyun kenarına gittiğinde, Kız’ın yanına oturdum ve elim yanlışlıkla beline değdi. Nefesi kesildi; onu incitmekten korkup uzaklaştım.

"Eğer enfekte olmazsa hemen iyileşecektir. Ama birkaç gün dinlensen iyi olur. Bizimle kalabilirsin."

Kız omuz silkti. “Teşekkürler. Kendimi daha iyi hissettiğimde Kaede’nin peşine düşeceğim."

Arkama yaslanıp kızın yüzünü inceledim. Bu bölgede gördüğüm diğer kızlardan biraz daha açık tenli ve azalan ışıkta altın parıltılar saçan iri, koyu renk gözleri vardı. Ne olduğunu çözemiyordum -ki burada pek de sıradışı sayılmazdı-, belki de doğma büyüme buralıydı ya da beyazdı. Veya başka bir şeydi. Skiz dövüşü sırasında olduğu gibi dikkatimi dağıtan bir sevimliliği vardı. Hayır, doğru kelime sevimli değildi. Güzeldi. Sadece bu değil, bana birini hatırlatıyordu. Belki de gözlerindeki ifadedendi, hem serinkanlı bir mantık hem de ateşli bir asilik... Yanaklarımın yandığını hissettim ve hemen başka tarafa baktım, iyi ki hava kararıyordu. Belki de ona yardım etmemeliydim. Çok dikkat dağıtıcıydı. Şu anda tek düşünebildiğim, onu bir kere öpüp elimi siyah saçlarından geçirebilmek için neler verebileceğimdi.

Bir süre sonra, "Pekâlâ, kız," dedim, "bugünkü yardımın için teşekkürler. Yani Tess için. Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin? Kaede’nin kolunu hiç zorlanmadan kırdın."

Kız duraksadı. Gözümün ucuyla beni izlediğini görebiliyordum. Ona döndüm, suyu izliyormuş gibi yaptı, sanki onu bakarken yakaladığım için utanmış gibiydi. Farkında olmadan yanına dokundu ve sanki alışkanlığıymış gibi dilini şaklattı. "Batalla'nın çevresinde çok takılıyorum. Askerî okul öğrencilerini çalışırken izlemeyi severim.” "Vay canına, büyük risk alıyorsun. Fakat dövüşme şeklin çok etkileyici. Eminim tek başına iyi idare ediyorsundur.”

Kız güldü. "Bugün tek başıma ne kadar iyi idare edebildiğimi gördün.” Başını sallayınca atkuyruğu toplanmış saçı sallandı. "Skiz dövüşünü hiç izlememeliydim bile ama ne diyeyim? Arkadaşının yardımıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.” Sonra da bakışlarını bana çevirdi. O dikkatli ifade hâlâ yüzünü kaplıyordu. "Peki ya sen? Sen de seyircilerin arasında miydin?”

"Hayır. Tess onların arasındaydı çünkü aksiyonu yakından görmeyi sever, bir de uzağı pek iyi göremez. Bense uzaktan izlemeyi severim."

"Tess kız kardeşin mi?”

Bir an durdum. “Evet, öyle bir şey. Toz bombamla aslında Tess'i kurtarmak istiyordum."

Kız bir kaşını kaldırdı. Dudakları kıvrılıp gülümsemeye başlarken onu izledim. "Çok yardımseversin," dedi. "Burada yaşayan herkes toz bombası yapmayı bilir mi?"

Çok olduğunu belirtircesine elimi salladım. "Tabii, çocuklar bile bilir. Kolay bir şey." Ona baktım. "Sanırım Lake bölgesinden değilsin."

Kız hayır anlamında kafasını salladı. "Tanagashi bölgesi. Yani eskiden orada yaşıyordum."

"Tanagashi oldukça uzakta. O kadar yolu bir Skiz dövüşü izlemek için mi geldin?"

"Tabii ki hayır." Kız arkasına yaslanıp dikkatlice uzandı. Sargısının orta kısmının koyu bir kırmızıya dönüşmekte olduğunu gördüm. "Sokaklarda çöp karıştırıyorum. Birçok yeri geziyorum."

"Lake bu sıralar güvenli değil," dedim. Balkonun köşesinde bir parça turkuaz renk gözüme çarptı. Yerdeki bir çatlaktan küçük bir demet papatya bitmiş. Annemin en sevdiği. "Burada vebaya yakalanabilirsin."

Kız sanki bilmediğim bir şey biliyor gibi bana gülümsedi. Keşke bana kimi hatırlattığını çözebilseydim. "Endişelenme," dedi. "Kızgın değilken dikkatliyimdir."

Sonunda akşam olup da kız düzensiz bir uykuya dalınca Tess'e onunla kalmasını söyledim ki gizlice ailemi kontrol etmeye gidebileyim. Tess buna sevindi. Lake'in veba bulaşmış bölgelerine gitmek onu hep tedirgin eder ve her seferinde sanki vebanın derisine yayıldığını hissedebiliyormuş gibi kollarını kaşıyarak dönerdi.

Kolumun içine bir demet papatyayı, cebime de ne olur ne olmaz diye birkaç not tıktım. Tess gitmeden önce herhangi bir yerde parmak izi bırakmayayım diye ellerimi sarmama yardım etti.

Hava şaşılacak kadar serindi. Sokaklarda veba devriyeleri yoktu, sadece arada sırada geçen arabaların ve JumboTron reklamlarının uzaktan gelen sesleri vardı. Kapımızdaki garip X hâlâ orada her zamanki gibi göze çarpıyordu. Hatta askerlerin en az bir kere eve geri geldiklerinden emindim, çünkü X parlak ve boyası tazeydi. Bölgeyi bir kere daha kontrol etmiş olmalılardı. Kapımızı işaretlemelerine sebep olan şey her neyse demek ki hâlâ buralardaydı. Evimizin yakınındaki gölgelerde arka bahçemizin köhne çitlerinin arasından içeriyi görebilecek kadar yakında bekliyordum.

Kimsenin sokakta devriye gezmediğine emin olduğumda, gölgelerin içinden eve yaklaşıp sundurmanın altına açılan kırık bir tahta döşemeye doğru süründüm. Döşemeyi kenara aldım. Sonra da karanlık, rutubet kokan gediğe girip arkamdan tahtayı yerine koydum.

Üsteki odaların döşeme aralıklarından ışık huzmeleri geliyordu. Annemin arka kısımdaki yatak odasından gelen sesini duyabiliyordum. Oraya doğru yürüdüm, yatak odasının havalandırmasının yanına çömelip içeri baktım.

John kollarını kavuşturmuş, yatağın kenarında oturuyordu. Duruşundan bitkin olduğunu anladım. Ayakkabıları çamur içindeydi; annem onu bu yüzden haşlamış olmalıydı. John odanın diğer tarafına bakıyordu, annem orada duruyor olmalıydı.

Annemin sesini tekrar duydum, bu sefer anlaşılabilir geliyordu sesi, "ikimiz de henüz hastalanmadık," dedi. John tekrar gözlerini yatağa çevirdi. "Bulaşıcı değil gibi görünüyor. Eden'ın

teni de hâlâ iyi durumda. Kanama yok.”

John, "Henüz yok,” diye cevap verdi. "Kendimizi en kötü ihtimale hazırlamalıyız, anne. Ya Eden...”

Annemin sesi keskindi. “Bu evde öyle şeyler söylenmeyecek, John.” '

“Bastırıcılardan daha fazlasına ihtiyacı var. Onları bize veren kişi çok iyiliksevermiş ama yetmiyor işte.” John başını sallayıp ayağa kalktı. Şimdi bile, hatta özellikle şimdi, annemin nerede olduğumu öğrenmemesi gerekiyordu. Yataktan uzaklaşınca, Edenin sıcağa rağmen çenesine kadar çekilmiş bir battaniyeyle yattığını gördürn. Cildi terden parlıyordu. Rengi de tuhaf, solgun, hastalıklı bir yeşildi. Böyle belirtileri olan başka bir veba türü hatırlamıyordum. Boğazım düğümlendi.

Yatak odası hiç değişmemişti, içindeki az sayıda eşya eski ama hâlâ rahattı. Odada Eden’ın üzerinde yattığı eski püskü divan, yanında da üzerine eskiden bir şeyler karaladığım, çiziklerle dolu çekmece dolabı vardı. Duvarda olması zorunlu Seçmen portresi, etrafında da fotoğraflarımızdan birkaçı asılıydı, sanki o ailemizin bir üyesiymiş gibi. Yatak odası bunlardan ibaretti. Eden daha bebekken John'la birlikte ellerinden tutup onu odanın bir ucundan diğer ucuna yürütürdük. Kendi başına yürüyebildiğinde John ve annem ellerini coşkuyla birbirine çakardı.

Şimdi annemin gölgesinin odanın ortasında durduğunu gördüm, hiçbir şey demiyordu. Kambur sırtını, ellerini başına koyuşunu, cesur yüzünün sonunda solduğunu hayal edebiliyordum.

John ofladı. Üstümde adım sesleri yankılandı, anneme sarılmak için odayı geçtiğini biliyordum. "Eden iyileşecek. Belki bu virüs daha az tehlikelidir, belki kendiliğinden iyileşir.” Duraksadı. “Gidip çorba için malzeme var mı bir bakayım." Odadan çıktığını duydum.

John eminim ki buhar fabrikasında çalışmaktan nefret ediyordu ama en azından evden çıkıp bir süreliğine kafasını dağıtacak bir şeylerle uğraşabiliyordu. Şimdi Eden'a hiçbir şekilde yardım edemeden burada tıkılıp kalmak onu öldürüyor olmalıydı. Altımdaki gevşek toprağı avuçlayıp yumruğumu sıktım. Keşke hastanede veba ilacı bulunsaydı.

Biraz sonra annemin odanın öbür ucuna yürüyüp Eden'ın yalağına oturduğunu gördüm. Elleri yine sargılar içindeydi. Kulağına rahatlatıcı bir şeyler fısıldadı ve öne eğilip saçlarını yüzünden aldı. Gözlerimi kapadım. Zihnimde yüzünü canlandırdım, yumuşak, güzel ve endişeli halini. Açık mavi gözlerini, pembe, gülümseyen dudaklarını. Annem beni de eskiden yatağıma yatırırdı, örtülerimi düzeltip tatlı rüyalar derdi. Şimdi Eden'a neler fısıldıyor merak ediyordum. Aniden ona olan özlemim dayanılmaz bir hale geldi. Buradan çıkıp kapımızı çalmak istedim. Toprağa yumruğumu daha da sertçe geçirdim. Yapamazdım. Çok riskliydi. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım, Eden, söz veriyorum. Para kazanmak için daha güvenilir bir yol bulmak yerine gidip bir Skiz dövüşüne bu kadar çok para yatırdığım için kendime küfrettim.

Kolumun içine sokuşturduğum papatyaları çıkardım. Bazıları ezilmişti ancak onları dikkatle düzeltip etrafını yavaşça toprakla kapladım. Büyük ihtimalle annem bunları asla göremeyecekti. Ama ben onların burada olduğunu biliyordum. Bu çiçekler hâlâ hayatta olduğumun, hâlâ onları koruduğumun kanıtıydı.

Papatyaların gerisinde toprakta kırmızı bir şey gözüme çarptı. Kaşlarımı çatıp daha iyi bakabilmek için toprağı üstünden silkeledim. Bir işaret vardı, bütün bu taşın toprağın altına yazılmış bir

şey. Bir sayıydı bu, gölün kıyısında Tess’le birlikte gördüğümüzün aynısı fakat bu sefer yazan rakam farklıydı: 2544

Küçükken kardeşlerimle saklambaç oynarken gelip buraya saklanırdım. Fakat daha önce bunu gördüğümü hatırlamıyordum. Eğilip kulağımı yere dayadım.

Başta hiçbir şey yoktu. Daha sonra hafif bir ses duydum, bir vınlama; sonra da tıslama ve çağıltı. Bir tür sıvı ya da buhar gibi. Muhtemelen aşağıda bir boru hattı vardı, göle kadar giden bir düzenek. Belki de bütün bölgede vardı bu. Toprağı biraz daha süpürdüm ama başka bir kelime ya da işarete rastlamadım. Sayı zamanla eskimiş gibi duruyordu, üzerindeki boya pul pul aşınmıştı.

Biraz daha burada durup sayıyı sessizce inceledim. Yatak odasındaki havalandırmadan son bir kez daha baktım, sonra da sundurmanın altından çıkıp gölgelere karıştım ve şehre geri döndüm.

JUNE

GÜN DOĞARKEN UYANDIM. IŞIKTAN GÖZLERİM KISILDI. NEREDEN geliyordu bu; arkamdan mı? Bir an için nerede olduğumu bilemedim, neden okyanusun karşısında ayağımda papatyaların bittiği, terk edilmiş bir binada uyuduğumdan emin olamadan bekledim. Karnımdan gelen keskin bir acı nefesimi kesti. Panikle durumu anladım, bıçaklanmıştım. Sonra da Skiz dövüşünü ve beni kurtaran çocuğu hatırladım.

Hareket ettiğimi gören Tess hemen yanıma geldi. “Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu.

Hâlâ bana karşı temkinliydi. “Canım yanıyor,” diye mırıldandım. Yaralarımı kötü bir şekilde sardığını düşünmesini istemediğim için de ekledim. “Ama düne göre daha iyiyim.”

Beni kurtaran çocuğun odanın köşesinde oturduğunu bir dakika sonra fark ettim, ayaklarını balkondan sallamış, suya bakıyordu. Utancımı gizlemek zorundaydım. Normalde yaralı olmasam böyle bir detayı asla kaçırmazdım. Dün gece bir yere gitmişti. Sürekli uyuyup uyanırken gittiği yönü aklıma yazdım (güneye, Birlik İstasyonuna doğru gitti).

Bana dönüp, “Umarım yemek yemeden önce birkaç saat beklemek senin için sorun olmaz,” dedi. Eski kasketini takmıştı ama altından fırlayan altın sarısı saçının birkaç telini görebiliyordum. “Skiz bahsini kaybettik, bu yüzden şu anda yemek için paramız yok.”

Kaybı için beni suçluyor. Sadece başımı sallayarak onayladım. Day’in hoparlörlerden duyduğum çatlak sesini hatırladım ve fark ettirmeden bu çocuğun sesiyle karşılaştırdım. Bir süre bana gülümsemeden baktı, ne yaptığımı anlıyormuş gibi, sonra da nöbetine geri döndü. Hayır, sesin bu çocuğa ait olup olmadığından emin olamıyordum. Lake’teki binlerce insanın sesine benziyor olabilirdi. Yanağımdaki mikrofonun hâlâ kapalı

olduğunu fark ettim. Thomas sinirden köpürüyor olmalıydı. “Tess,” dedim. “Aşağı, suya bir ineceğim. Bir dakikaya geri gelirim.”

“Tek başına inebilecek misin?” diye sordu.

“inebilirim.” Gülümsedim.
“Ama eğer beni suyun yüzeyinde bilincimi kaybetmiş bir halde görürsen o zaman lütfen gel, beni al.”
Binanın basamakları eskiden kesinlikle bir merdivene aitti ama artık dışa açık halde öylece duruyorlardı. Ayağa kalkıp basamaklardan birer birer topalladım, kayıp suya düşmemek için dikkat ederek indim. Tess dün gece her ne yaptıysa işe yaramış gibi görünüyordu. Yan tarafım hâlâ acıyor olsa da, en azından acı azalmıştı ve dünden daha az çaba göstererek yürüyebiliyordum. Merdivenin sonuna beklediğimden daha çabuk indim. Tess bana Metias’ı ve göreve başlayacağı gün benimle nasıl ilgilenip sağlığıma geri kavuşturduğunu hatırlattı.

Ancak şu anda Metias’la ilgili anıları kaldırabilecek durumda değildim. Boğazımı temizleyip suyun kenarına gitmeye odaklandım.

Doğudan yükselen güneş, bütün gölü bulanık bir altın rengine boyamaya yetecek kadar yüksekteydi ve gölü Pasifik Okyanusundan ayıran ince kara parçasını görebiliyordum. Binanın tam deniz seviyesinde yer alan en alt katına indim. Bu kattaki bütün duvarlar çökmüştü, bu yüzden binanın kenarına doğruca yürüyüp ayaklarımı suya daldırabildim. Derinlere baktığımda bu eski kütüphanenin bir sürü katı olduğunu gördüm. (Kıyıdaki binaların duruşuna ve toprağın kıyı çizgisinden bu yana eğimine bakacak olursak on beş katlı olabilirdi. Yaklaşık altı katı suyun altında kalıyor olmalıydı.)

Tess ve çocuk binanın tepesinde, benden birkaç kat yukarıda oturuyorlardı, duyma mesafesinden oldukça uzaktaydılar. Ufka bakıp dilimi şaklattım, mikrofon açıldı. Kulaklığımdan statik cızırtısı geldi. Bir saniye sonra, tanıdık bir ses duydum. Thomas, “Bayan Iparis?” dedi.

“Benim,” diye mırıldandım, “iyiyim.”

“Nerelerdeydin öğrenmek istiyorum, Bayan Iparis? Geçtiğimiz yirmi dört saattir seninle iletişime geçmeye çalışıyorum. Seni alsınlar diye asker göndermeye hazırlanıyordum; ikimiz de Komutan Jameson'ın bundan ne kadar hoşnut olacağını biliyoruz.”

“İyiyim,” dedim tekrar. Ellerimi cebime daldırıp Day’in kolyesini çıkardım. “Bir Skiz dövüşünde hafif yaralandım. Ciddi bir şey değil.” Kulaklığımdan ofladığını duydum. “Neyse, artık mikrofonun, bu kadar süre kapalı tutmayacaksın, beni duyuyor musun?” dedi.

"İyi"
“Herhangi bir şey buldun mu?”

Çocuğun ayaklarını sallandırdığı yere baktım. “Emin değilim. Beni Skiz kargaşasından bir çocuk ve bir kız kurtardı. Kız yaralarımı sardı. Daha iyi yürüyebilene kadar geçici olarak onlarla kalacağım.”
“Daha iyi yürüyebilene kadar mı?”Thomas’ın sesi yükseldi.
“Bunun neresi ciddi değil?”
“Sadece bıçak yarası. Büyük bir şey değil.” Thomas’ın boğazından boğuluyormuş gibi bir ses çıktı ama duymazdan gelip devam ettim. “Her neyse, önemli olan o değil. Bu çocuk bizi Skiz kalabalığından kurtarmak için küçük, güzel bir toz bombası kullandı. Becerikli. Kim olduğunu bilmiyorum ama daha fazla bilgi toplayacağım.”

Thomas, “Sence Day mi?” diye sordu. “Day gidip insanları kurtaracak birine benzemiyor.”

Day'in geçmişte işlediği suçların çoğunda insanları kurtardığı da olmuştu. Metias hariç hepsi. Derin bir nefes aldım. “Hayır, sanmıyorum.” Sesimi neredeyse duyulmayacak bir fısıltıya dönüşene kadar alçalttım. Thomas’a şimdilik çılgınca tahminlerde bulunmamak en iyisiydi, yoksa silahına davranıp arkamdan ekip gönderebilirdi. Eğer elimizde gösterecek hiçbir şey olmadan böyle masraflı bir işe kalkışırsak Komutan Jameson beni devriyesinden hemen atardı. Ayrıca bu ikisi başımı ciddi bir beladan kurtarmıştı. “Ama Day hakkında bir şeyler biliyor olabilirler.”

Thomas bir an sustu. Arka plandan gelen sesler duyuyordum, biraz daha statik geldi ve Komutan Jameson ile onun sesini duydum. Yaralanmamdan

bahsedip beni burada yalnız başıma bırakmanın güvenli olup olmadığını soruyor olmalıydı. Sinirle ofladım. Sanki daha önce hiç yaralanmadım. Birkaç dakika sonra yeniden konuşmaya başladı. “Dikkatli ol o halde.” Thomas bir an duraksadı. “Komutan Jameson, yaraların seni çok rahatsız etmiyorsa görevine devam etmeni söylüyor. Kendisi şu anda devriyelerle ilgileniyor. Ama seni uyarıyorum. Mikrofon bağlantını birkaç saatten fazla kesersen, kimliğin ortaya çıksa da çıkmasa da asker göndereceğim. Anladın mı?”

Rahatsız olduğumu belli etmemeye çalıştım. Komutan Jameson bu görevde hiçbir şey başarabileceğimi düşünmüyordu; onun bu ilgi eksikliği Thomas’ın her lafinda belli oluyordu. Thomas’a gelirsek, o benimle çok nadir bu tonda konuşurdu. Son birkaç saattir ne kadar stres altında olduğunu tahmin edebiliyordum. “Evet, efendim,” dedim. Thomas cevap vermeyince, başımı kaldırıp çocuğa baktım tekrar. Kendime yukarı çıktığımda onu daha yakından inceleyip bu yaranın dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğini söyledim.

Kolyeyi cebime koyup ayağa kalktım.

Bütün gün Los Angeles’ın Alta bölgesinde kurtarıcımı takip ederken onu gözlemledim. Ne kadar küçük olursa olsun her ayrıntıyı aklıma yazdım. Mesela sol bacağını daha çok kullanıyordu. O kadar hafif topallıyordu ki Tess’in yanında yürürken belli olmuyordu. Otururken ya da ayağa kalkmak üzere dizini kırarken bir an duraklıyordu. Bu ya tam olarak hiç iyileşememiş bir sakatlanma ya da yeni olmuş küçük bir şeydi. Kötü bir şekilde düşmüş olabilirdi.

Tek rahatsızlığı bu değildi. Kolunu hareket ettirirken bazen irkiliyordu. Birkaç kere bunu yaptığını görünce kolunun üst kısmında ne zaman çok yükseğe ya da alçağa uzanmaya çalışsa canını yakan bir yara olduğunu fark ettim.

Yüzü mükemmel bir şekilde simetrikti, Anglo ve Asyalı karışımıydı, bütün o kirin altında güzel bir yüz vardı. Sağ gözü soldan biraz daha açık renkliydi. Önceleri bir ışık oyunu mu diye düşündüm ancak daha sonra

fırının vitrinindeki ekmeklere hasretle bakarken yine fark ettim. Acaba nasıl oldu, yoksa doğuştan mı böyle diye merak ettim.

Başka şeyler de gözüme çarptı: Lake bölgesinden bu kadar uzaktaki sokakları çok iyi tanıyordu, sanki gözü kapalı her yeri bulabilirmiş gibiydi; binalara sanki onları ezberliyormuş gibi bakıyordu. Tess ona hiç ismiyle hitap etmiyordu. Bana "Kız" demeleri gibi, onu tanımlamak için de hiçbir şey kullanmıyorlardı. Yürümekten yorulup başım dönmeye başlayınca, hepimizi durdurup bana su buldu. Ben daha hiçbir şey demeden yorulduğumu anlıyordu.

Akşamüzeri olmak üzereydi. Güneşin en güçlü olduğu saatlerde Lake'in en fakir bölgesindeki pazarın yakınlarında takılıyorduk. Tess altında durduğumuz güneşlikten tezgâhlara gözlerini kısarak bakıyordu. Onlardan en az on beş metre uzaktaydık. Uzağı iyi göremiyordu ama bir şekilde meyve ve sebze satıcılarının arasındaki farkları, çeşitli pazarcıların yüzlerini, kimde para olup olmadığını anlayabiliyordu. Bunu mimiklerinden anlayabiliyordum, bir şeyi kestirebildiğindeki memnuniyeti ve kestiremediğindeki mutsuzluğundan.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum.

Tess bana baktı, gözleri yeniden odaklandı. "Hımm. Neyi nasıl yapıyorum?"

"Uzağı iyi göremiyorsun. Etrafındaki bu kadar şeyi nasıl ayırt edebiliyorsun?"

Tess bir an şaşırdı, sonra da etkilenmiş göründü. Onun yanında çocuğun bana bir bakış attığını fark ettim. "Biraz bulanık görünseler de renklerin arasındaki ufak farklılıkları ayırt edebiliyorum," diye cevap verdi Tess. "Mesela bir adamın cebinde parlayan gümüş not'ları görebiliyorum." Bir tezgâhın önündeki müşterilere doğru gözlerini kırpıştırdı.

Başımla onayladım. "Çok zekice."

Tess kızarıp ayakkabılarına baktı. Bir an için o kadar tatlı göründü ki gülmeme engel olamadım. O anda da kendimi suçlu hissettim. Ağabeyimin

ölümünden bu kadar kısa süre sonra nasıl gülebilirim? Bu ikili bir şekilde benim soğukkanlılığımı kaybetmeme sebep oluyorlardı.

Çocuk sessizce, “Algıların kuvvetli,” dedi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Sokaklarda nasıl hayatta kalabildiğini şimdi daha iyi anlıyorum.”

Sadece omuz silktim. “Ancak böyle hayatta kalabiliriz, değil mi?”

Çocuk gözlerini çevirdi. Nefesimi bıraktım. Gözleri beni olduğum yerde hareketsiz tutarken nefesimi tuttuğumu fark ettim. “Belki de yiyecek çalmamıza yardım eden kişi sen olmalısın, ben değil,” diye devam etti. “Pazarcılar her zaman bir kıza daha fazla güvenir, özellikle de senin gibisine.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hemen konuya giriyorsun.”

Gülümsememi engelleyemedim. “Sen de.” Tezgâhları izlemeye koyulurken birkaç şeyi aklıma yazdım. Bu ikisiyle, Day hakkında daha fazla bilgi toplamaya devam edebilecek duruma gelene kadar bir gece daha kalabilirdim. Kimbilir, belki bana bir ipucu bile verebilirlerdi.

Sonunda akşam olup hava sıcaklığı düşmeye başladığında tekrar suyun kenarına gidip kamp yapacak bir yer aradık. Etrafımızdaki camlardan, birer birer yanan mum ışıklarının titreştiğini görüyordum, burada yaşayanlar sokakların köşelerinde küçük ateşler yakıyordu. Mesaisi yeni başlayan sokak polisleri devriye gezmeye koyuldu. Bu dışarıda geçirdiğim beşinci gecemdi. Hâlâ dökülmekte olan duvarlara, balkonlarda asılı duran çamaşırlara, yanından geçenlerden bir lokma yiyecek dilenen yığınla çocuğa alışamadım ama en azından artık onları hor görmüyordum. Metias’ın cenazesini biraz utanarak hatırladım, tabağımdaki dev bifteği tereddüt etmeden öylece bırakmıştım. Tess etrafındakilere hiç aldırış etmeden neşeli ve umursamaz bir şekilde önümüzde yürüyordu. Hafifçe bir şarkı mırıldandığını duydum. Şarkıyı tanıyıp “Seçmenin Valsi” diye mırıldandım.

Çocuk yanımda yürüdüğü yerden bana baktı. Sırıttı. “Lincoln'un hayranısın demek?”

Ona bende Lincoln'un bütün parçalarının olduğunu ve hatta onun imzasını aldığımı, onu bir şehir panayırında siyasi marşlar söylerken izlediğimi ya da bir keresinde Cumhuriyet’in bütün cephe komutanlarının onuruna bir şarkı yazdığını söyleyemezdim. Bunun yerine gülümsedim. “Evet, galiba.”

Gülümsememe karşılık verdi. Dişleri çok güzeldi, bu sokaklarda şu ana kadar gördüğüm en harika dişlerdi. “Tess müziği çok sever,” diye cevap verdi. “Beni hep buralardaki barlara sürükleyip içeride çalan marşı dinlerken bizi kenarda bekletir. Bilmiyorum. Kızlara özgü bir şey olmalı.”

Yarım saat sonra çocuk yine yorulduğumu fark etti. Tess’i çağırıp bizi iki duvar arasında bir dizi büyük metal çöp konteynırının bulunduğu sokaklardan birine soktu. Birini itip bize yer açtı. Sonra da arkasına çömelip bana ve Tess’e oturmamızı işaret etti, ardından yeleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Kıpkırmızı olup karanlıkta olmamıza binlerce kere şükrettim. “Üşümedim, kanamam da yok,” dedim. “Kıyafetlerin üzerinde durabilir.” Çocuk bana baktı. Gözlerinin karanlıkta daha sönük olmasını beklerdim ama sanki üzerimizdeki pencerelerden gelen ışığı yansıtıyorlardı. Eğlenmiş göründü. “Senin için çıkardığımı da kim söyledi, güzelim?” Yeleğini çıkarıp düzgünce katladı ve çöp konteynırının tekerlerinden birinin yanına güzelce yerleştirdi. Tess hemen oturup başını üzerine koydu, sanki hep böyle yaparmış gibiydi.

Boğazımı temizledim. “Tabii,” diye mırıldandım. Çocuğun kısık sesle güldüğünü duymamış gibi yaptım.

Tess uyanık durup bizimle konuşuyordu fakat çok geçmeden göz kapakları ağırlaşıp başı çocuğun yeleğinin üzerinde uyuyakaldı. Sessizliğe gömüldük. Gözlerim Tess’in üzerinde geziniyordu.

“Çok narin görünüyor,” diye fısıldadım.

“Evet ama göründüğünden daha dayanıklıdır.”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. “Yanında olduğu için şanslısın.” Gözlerim bacağına kaydı. Hareketimi fark edip hemen duruşunu düzeltti. “Bacağını iyileştirmesi senin için çok iyi olmuştur.”

Topalladığını fark ettiğimi anladı. “Yok. Bu çok uzun süre önce oldu.” Tereddüt etti, sonra da bu konu hakkında daha fazla konuşmamaya karar verdi. “Senin yaran iyileşiyor mu bari?”

Elimi umursamazca salladım. “Önemli bir şey değil. Ama bunu söylerken bile dişlerimi sıkıyordum. Bütün gün yürümek çok iyi geldi diyemezdim, acı saman alevi gibi yayılıyordu.

Çocuk yüzümdeki zorlamayı gördü. “Sargılarını değiştirmemiz gerekiyor. Tess’i rahatsız etmeden cebinden ustaca bir hareketle beyaz bir sargı rulosu çıkardı. “Onun kadar iyi değilim ama onu uyandırmamayı tercih ederim,” diye fısıldadı.

Yanıma oturup gömleğimin alttan iki düğmesini açtı, sonra da belimdeki sargı ortaya çıkana kadar yukan çekti. Eli tenime değdi. Dikkatimi ellerine verdim. Botlarından birinin arkasına uzanıp sıradan bir mutfak bıçağı çıkardı; desensiz, gümüş saplı, körelmiş ve daha önce birçok kez kullanmıştı, hem de bezden çok daha sert şeyleri kesmek için. Eli karnımda duruyordu. Parmakları her ne kadar sokaklarda geçirdiği yıllardan dolayı nasırlaşmışsa da o kadar nazik ve dikkatli hareket ediyorlardı ki yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyordum.

“Hareket etme,” diye mırıldandı. Sonra da bıçağı tenim ile sacının arasına getirip bezi yırttı. İrkildim. Sargıyı yaramdan kaldırıp aldı.

Kaede’nin beni bıçakladığı yerden hâlâ kan damlıyordu ama neyse ki enfeksiyon kapmamıştı.Tess işini biliyordu. Çocuk belimdeki diğer eski sargıları da söküp kenara attı, sonra da yenisiyle sarmaya başladı. “Sabahın ilerleyen saatlerine kadar burada kalacağız,” dedi sararken. “Bugün bu kadar fazla dolaşmamalıydık ama işte, seni o Skiz tayfasından olabildiğince uzaklaştırmak fena bir fikir gibi görünmedi.”

Şimdi yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu Deneme’sini ancak geçebilmiş bir çocuktu. Ancak bu hiç mantıklı gelmiyordu. Umutsuz bir

sokak çocuğu gibi davranmıyordu. Acaba hep mi bu yoksul bölgelerde yaşadı, diye merak ettiren birçok farklı yönü vardı. Şimdi o da bana bakıyordu, onu incelediğimi fark edip bir saniyeliğine durdu. Gözlerinden gizli bir duygu geçti. Güzel bir gizem. Onun da benimle ilgili benzer soruları olmalıydı, hayatıyla ilgili bu kadar detayı nasıl anlayabildiğim gibi. Belki onunla ilgili çözeceğim bir sonraki şeyin ne olacağını merak bile ediyordu. Şu anda yüzümün o kadar yakınındaydı ki yanağımda nefesini hissedebiliyordum. Yutkundum. Biraz daha yaklaştı.

Bir an beni öpeceğini düşündüm.

Sonra hemen gözlerini yaraya çevirdi. Çalışırken elleri belime değdi. Onun yanaklarının da pembeleştiğini fark ettim. O da en az benim kadar kızarmıştı. Sonunda sargıyı sıkılaştırdı, gömleğimi yerine soktu ve geri çekildi. Yanımdaki duvara yaslanıp kollarını dizlerine koydu. “Yoruldun mu?”

Başımı salladım. Gözlerim birkaç kat yukarıda asılı duran giysilere ilişti. Eğer sargımız biterse yenilerini buradan alabilirdim. Bir süre bekleyip, “Sanırım sizden bir gün sonra ayrılabilirim,” dedim. “Sizi yavaşlattığımın farkındayım.” Fakat bu sözler daha ağzımdan çıkarken bir pişmanlık dalgası hissettim. İlginçti. Onlardan bu kadar erken ayrılmak istemiyordum. Tess ve bu çocukla birlikte takılmak nedense içimi rahadatıyordu, sanki Metias’ın eksikliği henüz beni umursayan insanlardan tamamen ayırmamış gibi.

Neler düşünüyordum ben böyle? Bu çocuk bir gecekondu mahallesinden gelmişti. Ben böyle insanların üstesinden gelmek için eğitilmiştim, onları camın diğer tarafından izlemek için.

Çocuk, “Nereye gideceksin?” diye sordu.

Yeniden odaklandım. Sesim sakin ve kendinden emin çıkıyordu. “Doğuya, belki. İç bölgeleri daha iyi tanıyorum.”

Çocuk gözlerini önüne dikmeye devam etti. “Eğer sadece sokaklarda dolaşacaksan biraz daha kalabilirsin. Senin gibi bir dövüşçü işime yarayabilir. Skiz dövüşlerinde hemen para kazanabiliriz, yiyeceklerimizi de bölüşürüz. İkimiz için de daha iyi olur.”

Bu fikri o kadar içtenlikle söyledi ki gülümsedim. Skiz dövüşlerinde neden kendisinin dövüşmediğini sormamaya karar verdim. “Sağ ol ama tek başıma çalışmayı tercih ederim.”

Bir an bile duraksamadı. “Sen bilirsin.” Bunu dedikten sonra da başını duvara dayadı, iç çekip gözlerini kapadı. Onu izlemeye devam ettim, muhteşem gözlerini tekrar açıp dünyaya göstermesini bekledim. Ama açmadı. Bir süre sonra nefes alış verişinin düzene girdiğini ve başının düştüğünü görüp uykuya daldığını anladım.

Thomas’la iletişime geçsem mi diye düşündüm. Ama şu anda onun sesini duyacak havada değildim. Nedenini bile bilmiyordum. O halde yarın sabah ilk işim onu aramak. Ben de başımı yaslayıp yukarıda asılı duran çamaşırlara baktım. Gece mesaisi yapan kalabalığın ve arada bir JumboTron yayınlarının uzaktan gelen sesleri hariç sakin bir geceydi, tıpkı evdeymişim gibi. Sessizlik aklıma Metias’ı getirdi. Ağlarken Tess’i ya da çocuğu uyandırmamaya dikkat ettim.

DAY

DÜN GECE NEREDEYSE ONU ÖPÜYORDUM. Sokaktan birine âşık olmanın kimseye bir yararı olmazdı. Karantina altında kısılıp kalmış bir aileye sahip olmanın ya da sokakta yaşayan bir öksüzün sana ihtiyacı olmasının yanında sahip olabileceğin en büyük zayıflık olurdu.

Ne kadar yanlış bir davranış olursa olsun, yine de bir yanım hâlâ onu öpmek istiyordu. Bu kız bir kilometre öteden herhangi bir detayı fark edebiliyordu. "*Şu binanın üçüncü katındaki pencerenin kepenkleri zengin bir bölgeden çalınmış olmalı. Sağlam kiraz kerestesi.*" Bir bıçakla ve tek bir atışta başında kimsenin bulunmadığı bir tezgâhtan bir sosisliyi şişleyebiliyordu. Bana sorduğu her soruda ve yaptığı her gözlemde zekâsını görebiliyordum. Aynı zamanda onu tanıdığım diğer insanların çoğundan tamamen farklı kılan bir masumiyeti vardı. Küçümser veya bezgin değildi. Sokaklar onu kıramamış, daha da güçlendirmişti.

Benim gibi.

Sabah boyu para kazanabileceğimiz başka fırsatlar aradık -parasını çalabileceğimiz saf polisler, çöp kutularında bulduğumuz satılabilecek şeyler, kimsenin başında durmadığı iskele kasaları- ve işimiz bitince, gece için yeni bir kamp noktası bulduk. Düşüncelerimi Eden'a, çok geç olmadan toplamam gereken paraya odaklamaya çalışıyordum ama aklıma onun yerine Cumhuriyet'in savaş harekâtlarını mahvetmek için yeni yollar geliyordu. Bir hava gemisine gizlice binebilir, değerli benzinini çalıp sonra da onu pazarda satabilir ya da ihtiyacı olanlara dağıtabilirdim. Daha cepheye varamadan bir hava gemisinin tamamını yok edebilirdim. Ya da Batalla'nın veya havaalanı üslerinin elektrik hatlarını hedef alarak elektriklerini kesip onları kapatabilirdim. Bu düşünceler aklımı oyalıyordu.

Ancak arada sırada kızla birbirimize baktığımızda ya da onun bana baktığını hissettiğimde çaresizce yine onu düşünmeye başlıyordum.

JUNE

SAAT YAKLAŞIK 8.00
SICAKLIK YAKLAŞIK 27 DERECE

Çocukla birlikte başka bir sokak arkasında oturuyorduk, Tess de biraz ötede uyuyordu. Çocuk yine Tess'e yeleğini vermişti. Bıçağının kenarıyla tırnaklarını törpülemesini izliyordum. Şapkasını bir seferliğine başından çıkarmış, saçındaki düğümleri çözüyordu.

İyi bir ruh hali içerisindeydi. Bana, "Bir yudum ister misin?" diye sordu. Aramızda bir şişe meyve şarabı vardı. Ucuz bir şeydi, büyük ihtimalle okyanus suyunda yetişen yavan deniz üzümlerinden yapılmıştı. Ama çocuk sanki bu şarap dünyadaki en harika şeymiş gibi içiyordu. Erkenden gidip Winter bölgesindeki bir dükkândan bir kasa şişeyi çalıp akşam olana kadar bu şişe hariç hepsini 650 Not gibi büyük bir meblağa satmıştı. Bölgelerin arasında böyle rahatlıkla yolunu bulabilmesi beni hep şaşırtıyordu. Atikliği Drake'teki en iyi öğrencilerle eş seviyedeydi.

"Eğer sen içiyorsan ben de alırım," dedim. "Çalıntı mallarının boşa gitmesine göz yumamayız, değil mi?"

Bunu duyunca sırıttı. Bıçağını şişenin mantarına saplayışını, mantarı çıkarıp büyük bir yudum almak için şişeyi kafasına dikişini izledim. Başparmağıyla ağzını silip gülümsedi. "Nefis," dedi. "Sen de iç biraz."

Şişeyi alıp küçük bir yudum aldım ve ona geri verdim. Ağızda tuzlu bir tat bırakıyordu, tıpkı düşündüğüm gibi. Belki en azından yan tarafımdaki acıyı azaltırdı.

Sırayla içmeye devam ettik -o kocaman, bense ufak yudumlarla-ta ki mantarı yerine geçirene kadar, farkındalığını azalttığını hissettiği an içmeyi bırakıyor gibi görünüyordu. Öyle bile olsa gözleri daha da parlak görünüyordu ve mavi irislerine tatlı bir parıltı düştü.

Odaklanma gücünü kaybetmemeye çalıştığının farkındaydım ama şarabın onu gevşettiğini de görebiliyordum. "Söylesene bana," demeye karar verdim, "bu kadar parayla ne yapacaksın?"

Çocuk güldü. "Ciddi bir soru mu bu? Hepimiz daha fazla para istemiyor muyuz? Paranın yettiği ne zaman görülmüş?"

“Sorularımı hep kendi sorularınla cevaplamak hoşuna mı gidiyor?” Yine güldü. Ama tekrar konuşmaya başladığında sesinin tonu değişmişti; biraz üzgün çıkıyordu. “Para dünyadaki en önemli şeydir, tamam mı? Parayla mutluluğu satın alabilirsin, başka kimsenin ne dediği umurumda değildir. Parayla rahatlığı, statüyü, dostları, güvenliği... her şeye sahip olabilirsin.”

Gözlerinin uzaklara dalmasını izledim. “Sanki kısa sürede çok para biriktirmek için acelen varmış gibisin.”

Bu sefer bana eğleniyormuş gibi bir bakış attı. “Neden olmayayım? Sen de herhalde benim kadar sokaklarda yaşadın. Bunun cevabım biliyor olmalısın, değil mi?”

Gözlerimi indirdim. Gerçeği görmesini istemiyordum. “Sanırım öyle.”

Bir süre konuşmadan oturduk.

Çocuk konuşmaya başladı. Sesi öyle yumuşaktı ki ona bakmadan edemiyordum. “Daha önce bunu sana söyleyen oldu mu, bilmiyorum,” diye başladı. Yüzü kızarmıyor ya da gözlerini başka bir yöne çevirmiyordu. Bunun yerine kendimi bir çift okyanusa bakarken buldum; biri mükemmeldi, diğeriyse o küçük çizikle lekelenmişti. “Çok çekicisin.” Daha önce de görünüşüme iltifat edenler olmuştu. Ama hiçbiri böylesi bir ses tonuyla değildi. Söylediği onca sözün içinde beni bu kadar hazırlıksız yakalayan şey neden buydu, bilemedim. Fakat o kadar şaşırdım ki düşünmeden sözcükleri ağzımdan kaçırıverdim: “Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.” Durdum. “Bilmiyorsan diye söylüyorum.”

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. “Ah, inan bana, biliyorum.” Güldüm. “Dürüstçe bir şey duymak güzel.” Gözlerinden kendimi alamıyordum. Sonunda, “Bence çok şarap içtin, dostum,” diye eklemeyi başardım. Olabildiğince hafif bir şekilde konuşmaya çalışıyordum. “Biraz uyku sana iyi gelecektir.”

Daha kelimeler ağzımdan tam olarak dökülmeden çocuk yaklaşıp elini yanağıma koydu. Aldığım bütün eğitimle bu eli bloke edip yere yapıştırmalıydım. Ancak hareket etmeden öylece durmaktan başka bir şey yapamadım. Beni kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce nefesimi içime çektim.

Dudaklarındaki şarabın tadını alıyordum. Başta yavaşça öptü, sonra sanki daha fazlasına ulaşmak istercesine beni duvara itip daha da sertçe öpmeye başladı. Dudakları sıcak ve çok yumuşaktı; saçları yüzüme değiyordu. Odaklanmaya çalıştım. (Bu onun için bir ilk değildi. Kesinlikle başka kızları da öpmüştü, hem de çok fazla. Ama nefesi kesilmiş gibi görünüyordu...) Ayrıntılar uçup gidiyordu. Onlara boşu boşuna tutmaya çalıştım. Benim de onu aynı açlıkla öptüğümü fark etmem biraz zaman aldı. Belindeki bıçağı tenimde hissedip titredim. Burası fazla sıcaktı, yüzüm çok fazla ısınmıştı.

Önce o geri çekildi. Afallamış bir sessizlik içinde birbirimize baktık, sanki ikimiz de biraz önce neler olduğunu anlamamıştık.

Kısa bir süre sonra serinkanlılığını yeniden kazandı, ben de toparlanmak için çırpınırken yanımdaki duvara yaslanıp iç çekti. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Muzip bir bakış attı. “Dayanamadım. Ama en azından şimdi aradan çıkmış oldu.”

Ona biraz daha baktım, konuşamıyordum. Zihnim bana düşüncelerimi toparlamam için çığlıklar atıyordu. O da bakışlarıma karşılık verdi. Sonra sanki insanda nasıl bir etki bıraktığını biliyormuş gibi gülümsedi ve başka yere döndü. Tekrar nefes almaya başladım. işte tam o anda aklımı tamamen yerine geri getiren bir hareket gördüm: çocuk uyumak için uzanmadan önce boynundaki bir şeyi tutmaya çalıştı. Bunu bilinçdışı bir şekilde yaptığı o kadar belliydi ki. Boynuna bakınca orada hiçbir şey olmadığını gördüm. Eskiden orada olan bir kolyeyi tutmaya çalışmıştı, eskiden orada olan bir ipliği ya da zinciri.

Ve o anda, mide bulandırıcı bir duyguyla cebimdeki kolye aklıma geldi. Day'in kolyesi.

DAY

KIZ SONUNDA UYKUYA DALINCA, TESS VE ONUN YANINDAN ayrılıp tekrar ailemi ziyarete gittim. Serin hava zihnimi açtı. Sokaktan iyice uzaklaşınca derin bir nefes alıp adımlarımı hızlandırdım. Yapmamalıydım, dedim kendime. Onu öpmemeliydim. Özellikle de bunu yaptığıma bu kadar mutlu olmamalıydım. Ama mutluydum. Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum, pürüzsüz tenini ve kollarını, ellerinin hafifçe titreyişini. Daha önce birçok güzel kız öpmüştüm ama hiçbiri onun gibi değildi. Daha fazlasını istedim. Geri çekilebildiğime inanamıyordum.

Kendimi sokaklardan birine âşık olmama konuşunda uyarmak da buraya kadarmış.

Şimdi de John'la buluşmam gerektiğine odaklanmaya zorladım kendimi. Kapımızdaki garip X işaretini görmezden gelip doğrudan sundurmadaki tahta döşemelere yöneldim. Kepenkleri çekilmiş, yatak odası penceresinden mum ışıkları titreşiyordu. Annem bu geç saatte Eden'ın başında durabilmek için ayakta olmalıydı. Karanlıkta bir an çömelip bekledim, omzumun üstünden boş sokaklara baktım, sonra da döşemeyi kenara itip dizlerimin üzerine çöktüm.

Sokağın karşısındaki gölgelerin içinde bir şey hareket etti. Bir saniye durup gecenin içine gözlerimi kısarak baktım. Hiçbir şey yoktu. Kafamı eğip sundurmanın içine emekleyerek girdim.

John mutfakta çorba gibi bir şey ısıtıyordu. Cırcır böceği sesine benzer bir ıslık çaldım üç kere; John bunu duyup arkasını dönene kadar birkaç kere denedim. Sonra sundurmadan çıkıp kardeşimle karanlıkta buluştuğumuz evin arka kapısına doğru gittim.

"1600 Notum var," diye fısıldadım. Ona keseyi gösterdim. "İlaç için yeterli sayılır. Eden nasıl?"

John başını salladı. Yüzündeki kaygılı ifade sinirlerimi bozdu çünkü onun içimizdeki en dayanıklı kişi olmasını bekliyordum. "İyi değil," dedi. "Daha da kilo kaybetti. Ama hâlâ uyanık ve bizi tanıyor. Sanırım birkaç haftası daha var."

Sessizce başımı salladım. Eden'ı kaybetme ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. "Parayı yakında getireceğim, söz veriyorum. Bir kere daha şansım rast gitsin yeter, sonra da ilacı alırız."

"Dikkatlisin değil mi?" diye sordu. Karanlıkta ikiz gibi görünüyorduk. Aynı saçlar, aynı gözler. Aynı ifade. "Gereksiz yere tehlikeye girmeni istemiyorum. Sana yardım etmemin bir yolu varsa söyle. Belki ben de seninle gizlice dışarı çıkıp..."

Kaşlarımı çattım. "Saçma sapan konuşma. Eğer askerler seni yakalarsa hepiniz ölürsünüz. Bunu biliyorsun." John'un yüzündeki hüsran, yardımını bu kadar çabuk geri çevirdiğim için suçlu hissettirdi. "Bu şekilde daha hızlı hareket edebiliyorum. Cidden. Dışarıda para bulmaya sadece birimizin gitmesi daha iyi. Eğer ölürsen anneme hiçbir faydan dokunmaz.''

Söyleyecek daha fazla şeyi olduğunu bilmeme rağmen onaylarcasına başını salladı. Arkamı dönerek söyleyeceklerinden kaçmaya çalıştım. "Gitmem gerekiyor," dedim. "Yakında görüşürüz."

JUNE

DAY UYKUYA DALDIĞIMI DÜŞÜNMÜŞ OLMALIYDI. ANCAK GECENİN ortasında kalkıp yanımızdan ayrıldığını gördüm ve onu takip ettim. Karantina bölgelerinden birine sızdı, kapısında üç çizgili X'lerden bulunan bir eve girdi ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Bilmem gereken tek şey buydu.

Yakındaki evlerden birinin çatısına tırmandım. Oraya çıkınca bir bacanın gölgesine çöküp mikrofonu açtım. Kendime sinirimden sesimin titremesine engel olamıyordum. Hoşlanmam gereken en son kişiye kendimi kaptırmıştım, kalbimi sızlatmasını isteyeceğim en son kişiye.

Belki de Metias'ı Day öldürmedi, dedim kendime. Belki de başka biriydi. Tanrım... şimdi de bu çocuğu korumak için bahaneler mi üretiyordum?

Metias'ın katili önünde kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. Lake sokakları beni mankafalı kızın tekine mi dönüştürmüştü? Ağabeyimin hatırasına hakaret mi etmiştim?

“Thomas,” diye fısıldadım. “Onu buldum.” Thomas cevap verene kadar tam bir dakika parazit sesini dinledim. Tekrar konuşmaya başladığında sesi garip bir şekilde bağlantısız geliyordu. “Tekrar edebilir misin, Bayan Iparis?”

Sinirlendim. “Diyorum ki onu buldum. Day'i. Lake'teki karantina bölgelerinden birindeki bir eve geldi, kapısında üç çizgili bir X bulunuyor. Figueroa ve Watson'ın köşesinde.”

“Emin misin?” Thomas şimdi daha tetikteydi. “Kesinlikle emin misin?”

Cebimden kolyeyi çıkardım. “Evet. Hiç şüphem yok.”

Diğer taraftan koşuşturma sesleri geliyordu. Sesi heyecanlı çıkıyordu. “Figueroa ve Watson ın köşesinde. Orası yarın sabah incelemeyi planladığımız özel veba vakasının bulunduğu yer. Day olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Yarın hastane araçları eve gelecek Evdekileri Merkez Hastanesine götüreceğiz.”

“O zaman fazladan ekip de gönderin. Day ailesini korumak için oraya geldiğinde destek istiyorum.” Day’in o döşemelerin altından nasıl tırmandığını gözümün önüne getirdim. “Onları dışan çıkarabilmek için yeterince zamanı olmayacak, bu yüzden onları evin içinde saklamaya çalışacak. Onları Batalla Binası’nın hastane kanadına götürmeliyiz. Kimseye zarar verilmeyecek. Sorgulamak için onları orada istiyorum.” Thomas ses tonumdan dolayı şaşırmış görünüyordu. “Ekipleri göndereceğiz,” demeyi başardı. “Umarım doğru kişiyi bulmuşsundur.” Day’in dudakları, o ateşli öpücük, ellerinin tenimde gezinişi, artık hiçbiri benim için bir şey ifade etmemeliydi. Hatta daha da kötü hissetmeliydim. “Aradığımız kişiyi buldum.”

Day kaybolduğumu anlamadan önce arka sokağa geri döndüm.

DAY

GÜN DOĞMADAN ÖNCE UYUYABİLDİĞİM BİRKAÇ SAAT boyunca, rüyamda evde olduğumu gördüm. En azından evimizin hatırlayabildiğim halini.
John ve annem yemek masasının bir ucunda birlikte oturuyor, John ona eski Cumhuriyet hikâyelerinin bulunduğu bir kitabı okuyordu. Annem, John bir sayfanın tamamını kelimeleri ya da harfleri karıştırmadan bitirince cesaretlendirmek için başıyla onaylıyordu. Kapının yanında durduğum yerden onlara gülümsedim. John içimizde en güçlü olanımızdı fakat onda, benim sahip olmadığım sabırlı, nazik bir yan vardı. Bu özelliğini babamdan almıştı. Eden masanın diğer ucunda kâğıda bir şeyler karalıyordu. Eden rüyalarımda hep bir şeyler çiziyordu. Hiç kafasını kaldırmıyordu ama John'un hikâyesini dinlediğini biliyordum, doğru yerlerde gülüyordu.

Sonra kızın yanımda durduğunu fark ettim. Elini tuttum. Bana gülümsedi, gülüşü odayı ışıkla doldurdu, ben de ona gülümsedim.

“Annemle tanışmanı istiyorum,” dedim ona.

Başını salladı. Yemek masasına tekrar baktığımda annem ve John hâlâ oturuyordu ancak Eden yoktu.

Kızın gülümsemesi soldu. Bana trajik gözlerle baktı. "Eden öldü,” dedi.

Uzaktan gelen bir siren sesi beni uykumdan uyandırdı.

Nefes alabilmek için bir süre gözlerim açık halde, sessizce yattım. Rüya hâlâ aklıma kazınmış haldeydi. Kafamı dağıtmak için siren sesine odaklandım. Daha sonra duymakta olduğum şeyin normal polis sireni olmadığını fark ettim. Bu, yaralı askerleri hastaneye taşımak için kullanılan askerî hastane araçların sesine benziyordu. Sirenin sesi diğerlerininkinden daha yüksek ve inceydi çünkü askerî hastane araçları öncelikliydi.

Ama Los Angeles'a yaralı asker getirilmezdi, onlar cephenin sınırında tedavi edilirdi. Bu araçların bir başka görevi de, daha iyi acil müdahale ekipmanına sahip oldukları için özel veba vakalarını laboratuvarlara götürmekti.

Tess bile bu sesi tanıdı. "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. Oturur pozisyona gelip etrafıma baktım. Kız görünüşe göre bir süredir ayaktaydı. Birkaç metre ötede sırtını duvara yaslamış, gözleri sokağa dönük, yüzünde ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Gergin görünüyordu.

"Günaydın," dedim ona. Gözlerim dudaklarına gitti. Onu dün gece gerçekten öpmüş müydüm? Yüzüme bakmıyordu. İfadesi değişmedi. "Evinizin kapısını işaretlediler, değil mi?"

Tess ona şaşırmış bir halde baktı. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemeden sessizce baktım. Tess dışında biri ilk kez ailemden bahsediyordu.

"Beni dün gece takip ettin." Kendime kızgın olmam gerektiğini söyledim ama kafa karışıklığından başka bir şey hissedemiyordum. Beni meraktan takip etmiş olmalıydı. Bu kadar sessizce beni takip edebilmesi karşısında hayrete düştüm. Ama bu sabah onda farklı bir şeyler vardı. Dün gece o da hislerime karşılık veriyordu ama bugün bana uzaktı, kendini geri çekiyordu. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştım?,. Gözlerimin içine baktı. "Parayı bu yüzden mi biriktiriyordun? Veba ilacı için mi?"

Beni sınıyordu ama sebebini bilmiyordum. "Evet, bunun senin için ne önemi var ki?"

"Çok geç kaldın," dedi. "Çünkü bugün veba devriyesi aileni almaya geliyor. Onları götürecekler."

JUNE

DAY'İ HAREKETE GEÇİRMEK İÇİN BAŞKA BİR ŞEY SÖYLEMEME gerek kalmadı. Figueroa ve Watson'a doğru giden araçların sirenleri tam da Thomas'ın söz verdiği gibi duyulmaya başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Day. Henüz paniğe kapılmamıştı. "Ne demek ailemi almaya geliyorlar? Bunu nereden biliyorsun?" "Bunu sorgulama. Bunun için zamanın yok." Duraksadım. Gözleri o kadar korku dolu -o kadar korumasız- görünüyordu ki ona yalan söyleyebilmek için birden bütün gücümü kullanmam gerekti. Dün gece hissettiğim öfkeden güç aldım. "Dün gece karantina bölgesindeki aileni ziyaret etliğini gördüm, evet. Bugün de bazı nöbetçilerin bugün yapılacak toplama hakkında konuştuklarını duydum. Üç çizgili X bulunan evden bahsettiler. Sana yardım etmeye çalışıyorum; hemen onların yanına gitmen gerekiyor, şimdi!''

Day'i en zayıf noktasından vurmuştum. Bir an bile durmadı, dediklerimi sorgulamadı, neden bunları ona hemen söylemediğimi bile. Ayağa kalktı, sirenlerin geldiği yönü belirleyip sokaktan fırladı. Şaşırtıcı derecede içimde bir suçluluk dalgası hissettim. Bana güveniyordu; tamamen, aptal gibi, bütün kalbiyle güveniyordu. Acaba şu ana kadar hiç kimse sözlerime böylesine güvendi mi diye merak ettim. Belki Metias bile bu kadar inanmamıştı bana.

Tess git gide artan bir korkuyla gidişini izledi. "Hadi, onu takip edelim!" diye bağırdı. Ayağa fırlayıp elimi tuttu. "Yardımımıza ihtiyacı olabilir."

"Olmaz," diye çıkıştım. "Sen burada bekle. Ben onu takip ederim. Ortalarda görünme ve sessiz ol, biri seni almaya gelecek."

Sokaktan çıkarken Tess'in cevap vermesini beklemedim. Omzumdan geriye doğru bakınca Tess'in arkamdan kocaman gözlerini bana odaklamış olduğunu gördüm. Önüme döndüm. Onu bu işin dışında tutmak en iyisiydi. Eğer bugün Day'i tutuklarsak ona ne olacak? Dilimi şaklatıp mikrofonumu açtım. Bir anlığına statik kulağımı tırmaladı. Sonra Thomas'ın sesini duydum. "Konuş benimle," dedi. "Neler oluyor? Neredesin?"

"Day, Figueroa ve Watson'a doğru ilerliyor şu anda. Peşindeyim."

Thomas derin bir nefes aldı. "Tamam. Biz de yola çıktık Birazdan görüşürüz."

"Ben söylemeden saldırıya geçmeyin, kimse zarar görmesin," söze diye başladım ama statik kesildi.

Sokaktan aşağı doğru koşuyordum, kesiğim isyan edercesine acıyordu. Day çok uzağa gitmiş olamazdı; benden sadece yarım dakikalık mesafede öndeydi. Dün gece gittiği yönde ilerliyordum, güneye, Birlik İstasyonuna doğru.

Tabii ki çok geçmeden Day'in eski şapkasını uzakta, kalabalığın arasında seçebildim.

Bütün kızgınlığımı, korkumu ve endişemi kafasının arkasında yoğunlaştırdım. Onu takip ettiğimi anlamasın diye aramızda mesafe bırakmaya uğraşıyordum. Bir yanım onun beni Skiz dövüşünden nasıl kurtardığını, yanımdaki bu yaranın iyileşmesine yardım edişini, ellerinin ne kadar nazik olduğunu hatırladı. Ona bağırmak istedim. Kafamı bu kadar karıştırdığı için ondan nefret etmek istiyordum.

Aptal çocuk! Hükümetten bu kadar kolay kaçabilmiş olman bir mucizeydi ama artık ailen ve arkadaşların bu kadar risk altındayken kaçamazsın. *Bir suçluya acımayacağım,* diye kendime hatırlattım sertçe. *Sadece ödeşeceğiz.*

DAY

GENELDE LAKE'İN SOKAKLARINDAKİ KALABALIĞA minnettardım. Kalabalığın arasına karışıp çıkmak, eğer peşinizde izinizi süren ya da kavga edecek biri varsa onlardan kurtulmak için idealdi. Bu kalabalık sokaklardan kaç kere faydalandığımı hatırlamıyordum bile. Ama şu anda beni sadece yavaşlatıyorlardı. Göl kıyısındaki kestirmeden gitmeme rağmen sirenlerin sadece bir milim önüne geçebilmiş durumdaydım. Eve varana kadar aramızdaki mesafeyi açma şansım olmayacaktı.

Onları dışarı çıkaramayacaktım. Fakat her ne pahasına olursa olsun denemem gerekiyordu. Askerler onlara ulaşmadan yanlarına varmalıydım.

Arada bir durup araçların hâlâ düşündüğüm yönde gittiklerine emin oldum. Tabii ki doğrudan bizim mahalleye giden yolu izliyorlardı. Daha hızlı koştum. Yanlışlıkla yaşlı bir adama çarptığımda bile durmadım. Tökezleyip kaldırıma düştü. "Özür dilerim,” diye seslendim. Bana bağırdığını duyabiliyordum ama arkaya bakamaya bile zamanım yoktu.

Evimize yaklaşırken terlemeye başladım, hâlâ sessiz ve karantina şeritleriyle çevriliydi. Arka bahçemizdeki kırık dökük çitlere varana kadar evlerin arkalarından dolaştım. Çitteki bir çatlaktan içeri girip gevşek döşemeyi kenara alıp sundurmanın altına daldım. Havalandırmanın altına bıraktığım papatyalar hâlâ oradaydılar ama solup kurumuşlardı. Yerdeki boşluklardan bakınca annemin Eden'ın başucunda oturduğunu görebildim. John yakındaki muslukta bir bezi ıslatıyordu. Gözlerim Eden’a kaydı. Şimdi daha da kötü görünüyordu; sanki teninin tüm rengi solmuş gibiydi. Aralıklarla rahatsız sesler çıkararak nefes alıyordu, bunu bulunduğum noktadan bile duyabiliyordum.

Aklım bir çözüm bulabilmek için çırpınıyordu. John, Eden ve anneme buradan kaçmaları için yardım edebilirdim fakat veba devriyesi ya da sokak polisiyle karşılaşma riski vardı. Belki de Tess'le birlikte genelde

saklandığımız yerlere sığınabilirdik. John ve annem koşabilecek kadar güçlüydüler ama Eden buna nasıl ayak uyduracaktı? John onu ancak belli bir yere kadar taşıyabilirdi. Belki onları gizlice bir kargo trenine bindirmenin yolunu bulabilirdim, böylece ülkenin içine doğru bir yerlere kaçmayı başarabilirlerdi, bilmiyordum. Eğer devriyeler Eden'ın peşine düştüyse annemin ve John'un işlerini bırakıp kaçmaları, durumu daha da kötüleştiremezdi. Ne de olsa karantina altındaydılar. Onları Arizona ya da Batı Texas'a götürebilirdim, belki bir süre sonra da devriyeler onları aramayı bırakırlardı. Ayrıca belki de kendimi kandırıyordum ya da Kız yanılıyordu, belki de devriyeler bizim eve gitmiyordu. Eden'ın ilacı için para biriktirmeye devam edebilirdim. Bütün bu endişem boşuna olabilirdi.

Fakat uzaktan gelen siren seslerinin arttığını duyabiliyordum.

Eden için geliyorlardı.

Kararımı verdim. Sundurmanın altından çıkıp arka kapıya doğru gittim. Orada hastane araçlarının sesini çok daha iyi duyabiliyordum. Yaklaşıyorlardı. Arka kapıyı açıp oturma odasına doğru yürüdüm.

Derin bir nefes aldım.

Sonra da kapıyı tekmeleyip ışığın içine girdim. Annem korkuyla çığlık attı. John bana döndü. Bir an ne yapacağımızı bilemez bir halde öylece durduk.

"Ne oldu?" Yüz ifademi görünce rengi soldu. "Burada ne işin var? Bana neler olduğunu anlat." Sesini dizginlemeye çalışıyordu ama bir şeylerin çok kötü gittiğinin farkındaydı, aileme kendimi göstermeye zorlayacak kadar kötü hem de.

Kafamdan yıpranmış şapkamı çıkardım. Saçım karmakarışık bir şekilde düştü. Annem sargılı elini ağzına götürdü. Gözleri önce şüphe doldu, sonra da büyüdü.

"Anne, benim," dedim. "Daniel."

Yüzünden farklı duyguların geçişini izledim -kuşku, neşe, kafa karışıklığı- ve bir adım öne geldi. Gözleri, John ile benim aramda gidip geldi. Neyin

onu daha çok şoke ettiğini bilmiyordum; hayatta olmam mı yoksa John’un bunların hepsinden haberdar olması mı?

"Daniel?" diye fısıldadı.

Eski adımı söylediğini duymak çok garipti. Annemin yaralı ellerini tutmak için yanına koştum. Titriyorlardı. "Açıklayacak zaman yok." Gözlerindeki ifadeyi görmezden gelmeye çalıştım. Onlar da bir zamanlar tıpkı benimkiler gibi parlak maviydi ama keder onların rengini soldurmuştu. Bunca yıldır öldüğümü sanmış olan bir anneyle nasıl tekrar yüz yüze gelebilirdim ki? "Eden'ı almaya geliyorlar. Onu saklamamız lazım.”

"Daniel?" Elleriyle gözlerimin üzerindeki saçı kenara aldı. Bir anda yeniden onun küçük oğlu olmuştum. "Benim Daniel'ım. Yaşıyorsun. Rüya mı görüyorum?"

Omuzlarından tuttum. "Anne dinle. Veba devriyesi geliyor ve yanlarında bir de hastane aracı var. Eden’daki virüs her neyse... Onu almaya geliyorlar. Hepinizi gizlemeliyiz.”

Biran beni inceledi, sonra da başını onaylarcasına salladı. Beni Eden’ın yatağına götürdü. Yakından bakınca Eden’ın kahverengi gözlerinin bir şekilde siyaha dönüştüğünü gördüm. Gözlerindeki ışık sönmüştü. Korku içinde gözlerinin irislerinin kanla dolduğu için siyaha döndüğünü fark ettim. Annemle birlikte Eden'ı dikkatlice oturttuk. Şiddetli ateşi vardı. John ona yatıştırıcı şeyler söyleyerek yavaşça omzuna kaldırdı.

Eden acıyla inledi ve kafası yana düşüp John’un boynuna yaslandı. "İki devreyi birbirine bağlayın," diye mırıldandı.

Sirenler dışarıda çalmaya devam ediyordu; birkaç blok ötede olmalıydılar. Annemle umutsuzca birbirimize baktık.

"Sundurmanın altına," diye fısıldadı. "Kaçmak için zaman yok.” Kimse karşı çıkmadı. Annem sıkıca elimi tutuyordu. Arka girişten dışarı çıktık. Dışarıda bir saniye durup devriyelerin geldiği yönü ve mesafeyi kontrol ettim. Neredeyse gelmek üzereydiler. Hemen sundurmaya gidip döşemeyi kenara ittim. Annem, “Önce Eden,” diye fısıldadı. John, Eden’ı omzunda düzeltip diz çökerek boşluğa indi. Sonra annemin girmesine yardım ettim.

Sonra da onların yanına sıkıştım, toprakta bıraktığımız izleri silip döşemeyi tekrar yerine koydum. Yeterince düzgün olduğunu umdum.

Kendimizi bile zor görebildiğimiz en karanlık köşeye sıkıştık. Deliklerden gelen ışık hüzmelerine baktım. Toprağı parçalara bölüyordu ve ezilmiş papatyaları belli belirsiz görebiliyordum. Sirenlerin sesi bir an azaldı -bir yerden döndüler- ve birden, sağır edecek kadar yüksek sesle çalmaya başladı. Arkasından ağır botların sesi geldi.

Adiler. Evin dışında durup zorla içeri girmeye hazırlanıyorlardı. “Burada kalın," diye fısıldadım. Saçımı kafamın üstünde kıvırıp şapkamın içine tıktım. “Onlardan kurtulacağım.”

John’un sesi, “Hayır,” dedi. “Oraya geri gitme. Çok tehlikeli.”

Başımı salladım. "Eğer kalırsam sizin için çok daha tehlikeli olur. İnan bana." Gözlerim Eden'a bir masal anlatırken sesindeki korkuyu bastırmaya çalışan anneme döndü. Sakinleştirici sesi ve yumuşak gülümsemesiyle küçükken onun hep ne kadar sakin göründüğünü hatırladım. John'a başımı salladım. “Hemen geri döneceğim.”

Yukarıda birinin kapıyı yumrukladığını duydum. “Veba devriyesi,” dedi bir ses. “Açın kapıyı!”

Gevşek döşemeye fırladım, onu alıp yavaşça biraz öteye koydum ve dışarı çıktım. Dikkatle yerine geri ittim. Evin çitleri görülmemi engelliyordu ama çatlaklardan bakınca askerlerin kapının dışında beklediğini görebiliyordum. Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Şu anda birinin onlarla çatışmaya girmesini beklemiyorlardı, özellikle de göremedikleri birinin. Sessizce evin arkasına koştum, tuğlalardan birine ayağımı sağlam bir şekilde yerleştirip yukarı atıldım. Çatının kenarından tutup üstüne savurdum kendimi.

Askerler beni geniş bacamız ve etrafımızdaki büyük binaların gölgeleri yüzünden buradan göremezlerdi. Ama ben onları güzelce görebiliyordum. Fakat baktığımda öylece kaldım. Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Tek bir veba devriyesine karşı küçük de olsa şansımız olabilirdi. Ama evimizin önünde bir düzineden fazla asker vardı. En az yirmi tane saydım, belki de daha fazlalardı, hepsi de maskelerini sıkıca yüzlerine bağlamıştı. Bazıları

tam takım gaz maskesi takmıştı. Hastane aracının yanına iki askerî araç park edilmişti. Onlardan birinin önünde üniformasında kırmızı püskülleri olan yüksek rütbeli bir komutan bekliyordu. Kadının yanında da koyu renk saçlı, genç bir yüzbaşı duruyordu.

Onun önündeyse hareketsiz ve korunmasız bir şekilde duran biri vardı: O Kız.

Kaşlarım çatıldı, kafam karıştı. Onu tutuklamış olmalılardı ve şimdi de onu bir şey için kullanıyorlardı. Bu Tess'i de yakaladıkları anlamına geliyordu ama onu hiçbir yerde göremedim. Tekrar Kız'a döndüm. Etrafındaki onca askerden rahatsız olmamış gibi sakin görünüyordu. Kendi maskesini çıkarıp ağzına taktı. Ve birden o an için neden Kız'ın bana tanıdık geldiğini anladım. Gözleri. O koyu, altın pırıltılar saçan gözleri. Metias isimli genç yüzbaşı. Los Angeles Merkez Hastanesi'ni soyduğum gece kendisinden kaçtığım adam. Gözleri aynıydı.

Metias onun yakını olmalıydı. Bu kız da tıpkı onun gibi ordudaydı. Aptallığıma inanamıyordum. Bunu daha erken görmüş olmalıydım. Metias da orada mı diye diğer askerlerin yüzlerini taradım ama sadece Kız vardı.

Onu benim izimi bulsun diye yollamışlardı.

Ve şimdi, aptallığımdan dolayı beni ve ailemi bulmuştu. Tess'i öldürmüş bile olabilirdi; ona güvenmiştim, onu öpecek kadar ahmaktım. Hatta ona âşık olmuştum. Bu düşünce öfkeyle içimi yaktı.

Evimizden bir çarpma gürültüsü geldi. Bağrışmalar ve çığlıklar duydum. Askerler onları bulmuştu; döşemeleri kırıp onları yerden çıkardılar. *Aşağı in! Neden çatıda saklanıyorsun? Onlara yardım et!*Ama bunu yapmam, sadece onların benimle bağlantısını ortaya çıkarırdı ve böylelikle kaderleri belirlenmiş olurdu. Elim kolum bağlanmıştı.

Gaz maskeli iki asker evin arkasından çıktı, aralarına annemi almış yaka paça götürüyorlardı. Hemen arkalarından onlara bağırıp annemi bırakmalarını söyleyen John'u tutan askerler geldi. En son da bir çift hastane görevlisi geçti. Eden'ı bir sedyeye bağlamış, hastane aracına doğru götürüyorlardı.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Cebimden Tess'in bana verdiği, hastaneye girdiğim günden kalan üç gümüş kurşunu çıkardım. Kendi yaptığım sapana birini yerleştirdim. Bir an için aklıma polis merkezine alevler içindeki kartopunu gönderen yedi yaşındaki halim geldi. Sonra sapanı John'u tutan askerlerden birine doğrulttum, lastiği geriye çekip bıraktım.

Kurşun boynunu o kadar şiddetle çizdi ki çarpmanın etkisiyle kan fışkırdı. Asker iki büklüm olup çılgınca maskesini tutmaya çalıştı. Anında diğer polisler silahlarını çatıya doğrulttular. Bacanın arkasında hareketsiz bir halde çömelerek bekledim.

Kız öne doğru çıktı. “Day." Sesi sokakta yankılandı. Aklımı kaçırıyor olmalıydım çünkü sesinde merhamet duyuyordum. “Burada olduğunu ve neden buraya geldiğini biliyorum." John ve anneme doğru işaret etti. Eden çoktan hastane aracına girmişti.

Artık annem bütün o JumboTron'larda gördüğü suçlunun ben olduğumu bilecekti. Ama hiçbir şey demedim. Sapanıma bir kurşun daha koyup Kız'a doğrulttum.

"Ailenin güvende olmasını istiyorsun. Bunu anlıyorum,” diye devam etti. “Ben de ailemin güvende olmasını istedim.”

Kolumu geriye doğru çektim.

Kızın sesi şimdi ısrarcı hatta yalvarır gibi çıkıyordu. "Şimdi sana kendi aileni kurtarma şansı veriyorum. Teslim ol. Lütfen. Kimsenin canı yanmasın.”

Yanındaki askerlerden biri silahını yukarı doğrulttu. İçgüdüsel olarak elimdekini ona çevirdim. Tam dizine isabet edip onu yere yapıştırdı.

Askerler beni kurşun yağmuruna tuttular. Bacanın arkasına sığındım. Kıvılcımlar etrafımı sardı. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapadım; bu durumda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çaresizdim.

Ateşi kestiklerinde bacadan kafamı uzatıp Kız’ın hâlâ orada olduğunu gördüm. Komutanı kollarını kavuşturdu. Kız yerinden oynamadı.

Sonra komutanın öne geldiğini gördüm. Kız itiraz edince onu kenara itti. "Orada sonsuza kadar bekleyemezsin," diye bana bağırdı komutan. Sesi Kız’ınkinden çok daha soğuktu. "Aileni ölüme terk etmeyeceğini de biliyorum."

Son kurşunu da sapanıma yerleştirip doğruca onu hedef aldım.

Sessizliğim karşısında başını salladı. "Tamam, Iparis," dedi Kız'a. "Senin taktiğini denedik. Şimdi de benimkini deneyelim.” Koyu saçlı yüzbaşıya dönüp bir kere başını salladı. "Kadını öldür.”

Daha sonra olanları durdurabilecek zamanım yoktu.

Yüzbaşı silahını kaldırıp anneme doğrulttu. Sonra da başına ateş etti.

JUNE

THOMAS'IN ATEŞ ETTİĞİ KADIN DAHA YERE DÜŞMEDEN ÇOCUĞUN çatıdan fırlayıp onlara doğru uçtuğunu gördüm. Donakaldım. Bu olanların hepsi yanlıştı. Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu. Komutan Jameson bana evdekileri öldürmeye niyeti olduğunu söylememişti, onların hepsini tutuklayıp sorgulamak için Batalla Binası'na götürecektik. Gözlerim Thomas'a kaydı, acaba o da benim hissettiğim korkuyu hissetti mi diye merak ettim. Fakat yüzünde hiçbir ifade olmaksızın, silahını çekmiş duruyordu.

Komutan Jameson, "Yakalayın onu!" diye bağırdı. Çocuk, askerlerden birinin üzerine düşüp bir çamur deryası içinde yere serildi. "Onu canlı götürüyoruz."

Artık Day olduğunu öğrendiğim çocuk, askerler onun üzerine doğru giderken iç burkan bir feryatla en yakındakinin üzerine atladı. Bir şekilde silahını almayı başardı ama başka bir asker hemen silahı elinden düşürdü.

Komutan Jameson bana bakıp belinden silahını çıkardı.

"Komutanım, hayır!" diye bağırdım fakat beni umursamadı. Aklımdan Metias geçti.

Bana dönüp kızgın bir şekilde, "Askerlerimi birer birer öldürmesine göz yumacak değilim," diye çıkıştı. Sonra da Day'in sol bacağını hedef alıp ateş etti. İrkildim. Kurşun hedefini kaçırdı (diz kapağını hedef almıştı) ve baldırının dış kısmındaki ete isabet etti. Day acı dolu bir çığlık atarak askerlerin oluşturduğu çemberin ortasına yığıldı. Şapkası kafasından düştü. Sarı saçları dağıldı. Askerlerden biri sert bir tekmeyle onu bayılttı. Ellerini kelepçeleyip gözlerini bağladılar ve ağzını tıkadılar, sonra da bekleyen araçlardan birinin içine tıktılar. Bir süre sonra dikkatim evden çıkardığımız ikinci tutukluya döndü, büyük ihtimalle Day'in kardeşi ya da kuzeni olan genç bir adam. Bize var gücüyle bağırarak anlayamadığımız bir şeyler söylüyordu. Askerler onu da ikinci araca soktular.

Thomas bana maskesinin üzerinden onaylayan bir bakış attı ama Komutan Jameson sadece kaşlarını çatıyordu. "Drake'te neden senin için baş belası dediklerini şimdi anlıyorum" dedi. "Burası üniversite değil. Benim hareketlerimi sorgulayamazsın."

Bir yanım özür dilemek istedi fakat bütün bu olanlar fazla gelmişti, çok kızgın, çok heyecanlı ya da çok rahatlamış bir haldeydim. "Peki ya, planımız? Komutanım, kusura bakmayın ama sivilleri öldürmekten bahsetmemiştiniz."

Komutan Jameson bir kahkaha attı. "Ah, Iparis," diye cevap verdi. "Eğer anlaşma yapmaya kalksaydık bütün gece burada beklemek zorunda kalacaktık. Ne kadar hızlıca hallettik, gördün mü? Hedefimizi çok daha çabuk ikna etti." Başka yere döndü. "Fark etmez. Artık jipe binebilirsin. Merkeze geri dön." Eliyle hızlıca bir işaret yaptı ve Thomas emir verdi. Diğer askerler tekrar eski düzenlerine girdi. Komutan en öndeki araca bindi.

Thomas yaklaştı ve bana dönüp şapkasına dokundu. “Tebrik ederim, June,” diyerek gülümsedi. “Sanırım gerçekten başardın. Ne macera ama! Day’in suratındaki ifadeyi gördün mü?”

Biraz önce bir insanı öldürdün. Thomas’a bakamıyordum. Ona emirleri nasıl bu kadar tereddütsüzce yerine getirdiğini sormaya gücüm yetmedi. Gözlerim kadının kaldırımda yattığı yere döndü. Sıhhiyeciler çoktan üç yaralı askerin etrafını çevirmişti; onların dikkatlice hastane aracına bindirilip merkeze götürüleceklerini biliyordum. Ama kadının cansız bedeni yerde öylece yatıyor, kimse onunla ilgilenmiyordu, terk edilmişti. Sokaktaki diğer evlerden çıkan birkaç kafa bize bakıyordu. Bazıları cesedi görüp çabucak evine girdi, bazılarıysa bana ve Thomas’a ürkekçe bakıyordu, içimden küçük bir ses bu görüntü karşısında mutlu olmamı, ağabeyimin ölümünün intikamını aldığım için neşeli olmamı söyledi. Bekledim ancak nafile. Yumruklarımı sıkıp açtım. Kadının altında yayılmaya başlayan kan gölü midemi bulandırmaya başladı.

Unutma, dedim kendi kendime, *Metias'ı öldürdü. Day,Metias’ı öldürdü, Day, Metias’ı öldürdü.*

Bu sözler zihnimde tereddütle yankılandı.

“Evet,” dedim Thomas’a. Sesim sanki bir başkasına aitmiş gibi çıkıyordu. “Sanırım gerçekten başardım.”

BÖLÜM İKİ

IŞILDAYAN CAMI PARAMPARÇA EDEN KIZ

DAY

DÜNYA BULANIKTI. SİLAH VE BAĞRIŞMA SESLERİ hatırlıyordum, bir de yüzüme soğuk su çarpıldığını. Bazen bir anahtarın kilitte dönme sesini duyuyor ve kanın metalik kokusunu hissediyordum. Gaz maskeliler eğilmiş bana bakıyordu. Hastane aracının sireni kafamda hep yankılanıyordu. Kapatmak için düğmesini aradım ama kollarımda garip bir his vardı. Hareket ettiremiyordum. Sol bacağımdaki korkunç acıdan dolayı gözlerimden yanaklarıma yaşlar süzülüyordu. Belki de bacağım tamamen mahvolmuştu.

Yüzbaşının annemi vurduğu an kafamda tekrar tekrar canlanıyordu, aynı sahnede takılı kalmış bir film gibi. Neden oradan çekilmediğini anlayamıyordum. Kaçmasını, eğilmesini, herhangi bir şey yapmasını söylüyordum. Ama o kurşun isabet edene kadar orada öylece durup yere düşüyordu. Yüzü bana dönüktü ama bu benim suçum değildi. *Olamazdı.*

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra bulanıklık geçti. Ne kadar olmuştu acaba, dört beş gün? Belki de bir ay olmuştu. Şu anda dört çelik duvar arasında, penceresiz küçük bir odada olduğumu görüyordum. Askerler küçük, kasa kapısına benzer bir kapının iki yanında nöbet tutuyorlardı. Yüzümü buruşturdum. Dilim çatlamış, kupkuruydu. Gözyaşlarım yüzümde kurumuştu. Ellerim metalden kelepçe gibi bir şeyle sandalyenin arkasına sıkıca bağlanmıştı ve bir saniye sonra da oturmakta olduğumu fark ettim. Saçım yüzüme şeritler halinde düşmüştü. Yeleğim kan içindeydi. Aniden içimi bir korku kapladı: şapkam. Kimliğim açığa çıkmıştı.

Sonra sol bacağımdaki acıyı hissettim. Bu, daha önce hissettiğim bütün acılardan daha beterdi, o dizimin ilk kez kesildiği zamandan bile. Soğuk terler döküyordum, görüşümü parıltılar kapladı. O an bir ağrı kesici, baldırımdaki yanmanın üzerine buz koymak ya da bir kurşun daha sıkıp acıma son vermeleri için her şeyi yapabilirdim. Sana ihtiyacım var, Tess. Neredesin?

Ancak eğilip bacağıma baktığımda kana bulanmış bandajlarla sıkıca sarılı olduğunu gördüm.

Askerlerden biri uyandığımı fark etti. Elini kulağına bastırdı. "Uyandı, efendim.”

Birkaç dakika sonra -belki de saatler sonra- metal kapı açıldı ve annemin ölüm emrini veren komutan içeri girdi. Pelerini de dâhil üniforması tam takım üzerindeydi, floresanın altında üç ok bulunan gümüş rütbe nişanı parlıyordu. Elektrik. Bir hükümet binasındaydım. Kapının diğer tarafındaki askerlere bir şeyler söyledi. Sonra da kapıyı savurarak kapattı ve yüzünde bir gülümsemeyle başımda gezinmeye başladı.

Görüşümü kaplayan kızıl renk bacağımdaki acıdan dolayı mı, yoksa komutanın varlığına duyduğum öfkeden miydi, bilemiyordum.

Komutan gelip sandalyemin önünde durdu, sonra da yüzüme doğru eğildi. “Sevgili çocuğum," dedi. Sesinden eğlendiğini duyabiliyordum. "Bana uyandığını söylediklerinde çok heyecanlandım. Gelip seni kendi gözlerimle görmek istedim. Şanslı olduğunu bilmelisin; doktorlar, aile dediğin enfeksiyon kapmış grupla o kadar zaman geçirmene rağmen vebaya yakalanmamış olduğunu söylediler.” Geri çekilip ona tükürdüm. Bu hareket bile bacağımı dağlayan bir acıyla titretmeye yetmişti.

"Ne kadar güzel bir çocuksun sen." Zehir dolu gülümsemesini görüyordum. "Bir suçlu yaşamı sürmeyi seçmen ne kadar yazık. Kendi başına ünlü olabilirdin biliyor musun, hele de böyle bir yüzle. Her yıl ücretsiz veba aşıları. Çok güzel olmaz mıydı?"

Eğer bağlı olmasam şu anda yüzünü parçalayabilirdim. "Kardeşlerim nerede?" Sesim boğuk ve çatlak çıktı. "Eden'a ne yaptınız?"

Komutan sadece gülümseyip arkasındaki askerlere parmağını şaklattı. "Gerçekten seninle kalıp sohbet etmek isterdim ama başında durmam gereken bir eğitim seansı var. Ayrıca seni görmeye benden çok daha hevesli biri var. Gerisini ona bırakıyorum." Komutan başka bir şey söylemeden çıktı. Sonra başka birinin -daha küçük, narin birinin- siyah peleriniyle hücreye girdiğini gördüm. Yırtık pırtık pantolonu ya da çamurlu botları yoktu, yüzü kir içinde değildi. Kız temizlenmiş, pırıl pırıl olmuş, saçını arkada yukarıdan, düzgün bir atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde şık bir üniforma vardı, pelerinli ordu kıyafetinin tepesinde altın apoletler parıldıyordu, omuzlarında beyaz halatlar, her iki koluna da işlenmiş çift oklu rütbe nişanı vardı. Pelerini yerlere kadar inip onu altın işlemeli bir siyahla kuşatmıştı. Özenle yapılmış bir Canto düğümü pelerininin boynunu sağlam bir şekilde tutuyordu. Bu kadar genç görünmesine şaşırdım, onu ilk gördüğüm andan bile daha genç duruyordu. Herhalde Cumhuriyet benim yaşımdaki bir kıza bu kadar yüksek bir rütbe vermiş olamazdı. Dudaklarına baktım; öptüğüm bu dudaklar şimdi parlatıcıyla kaplanmıştı. Aklıma saçma sapan bir düşünce gelince kahkaha atmak istedim. Eğer annemin ölümüne ve benim yakalanmama sebep olmasaydı, eğer onun ölmesini istiyor olmasaydım, kesinlikle nefes kesici olduğunu düşünürdüm.

Yüzümden onu tanıdığımı anlamış olmalıydı. "Tekrar karşılaştığımıza en az benim kadar sevinmiş olmalısın. Bacağındaki yaraların sarılmasına aşırı bir nezaket gösterisi diyebilirsin," diye lafı yapıştırdı, "idam edilirken ayakta durmanı istiyorum, seninle işim bitene kadar enfeksiyondan ölmene göz yummayacağım."
"Teşekkürler. Çok naziksin."

Alaycı sözlerimi umursamadı. "Day sensin demek." Konuşmadım. Kız kollarını kavuşturup gözlerini delici bir bakışla bana dikti. "Ama sanırım sana Daniel demem gerekiyor. Daniel Altan Wing. Ağabeyin John'dan bu kadarını öğrenebildim."

John'un adı geçince öne eğilip anında buna pişman oldum, bacağım acıdan patlamak üzereydi. "Kardeşlerim nerede?"

İfadesi değişmedi. Gözlerini bile kırpmadı. "Artık onları düşünmen gerekmiyor.” Birkaç adım yaklaştı. Burada adımları kesin, ölçülüydü, şüphesiz Cumhuriyet’in elitlerine has bir yürüyüştü bu. Sokaklarda bunu gizlemeyi oldukça iyi başarmıştı. Bundan dolayı daha da öfkelendim.

“İşte yapacaklarımız, Bay Wing. Sana bir soru soracağım, sen de bana cevap vereceksin. Kolay bir soruyla başlayalım. Kaç yaşındasın?”

Gözlerine baktım. "Seni o Skiz dövüşünden hiç kurtarmamalıydım. Orada bıraksaydım da ölseydin keşke."

Kız yere baktı, sonra da kemerinden bir silah çıkarıp suratıma geçirdi. Bir saniye boyunca sadece kör edici beyaz bir ışık görebildim; ağzıma kan doldu. Bir klik sesi duydum, sonra da şakağıma değen soğuk metali hissettim. “Yanlış cevap. Açık konuşayım. Bir yanlış cevap daha verirsen, ağabeyin John'un çığlıklarını ta buradan duyabilmeni sağlarım. Bir tane daha yanlış cevap verirsen küçük kardeşin Eden da aynı kaderi paylaşır.”

John ve Eden. En azından ikisi de hayattaydı.

Silahını çekerken çıkan sesten silahın boş olduğunu anladım. Görünüşe göre sadece beni tartaklamak istiyordu.

Kız silahını şakağımdan çekmedi. "Kaç yaşındasın?”

"On beş.”

"Bu daha iyi işte.” Kız silahını biraz indirdi. "Şimdi de itiraf zamanı. Arcadia bankasındaki soygundan sen mi sorumluydun?"

On saniyelik yer. "Evet.”

"O zaman oradan 16500 Notun çalınmasından da sen sorumlusun.”

“Doğru bildin."

"İki yıl önce İç Savunma Bakanlığfnın yağmalanıp cepheye gidecek iki hava gemisinin imha edilmesinden de sen mi sorumlusun?

"Evet."

"Burbank hava üssünde bekleyen on adet F-472 savaş jetini tam cepheye gitmeden önce sen mi ateşe verdin?”

"Bundan biraz gurur duyuyorum.”

"Alta bölgesindeki karantina alanının kenarında nöbet tutan bir askere saldırdın mı?"

"Onu bağladım, sonra da karantina altındaki bazı ailelere yiyecek götürdüm. Aman ne kötü etmişim."

Birkaç suçumu daha sıraladı, bazılarını zor hatırlayabildim. Ardından en son suçumdan bahsetti.

“Los Angeles Merkez Hastanesi’ni yağmalarken şehir devriyesi yüzbaşılarından birini sen mi öldürdün? Medikal malzeme çalıp üçüncü

kata zorla giren sen miydin?"
Başımı kaldırdım. "Metias isimli yüzbaşı.”
Bana soğuk bir bakış attı. "Evet, ağabeyim."
Demek öyle. Demek bu yüzden benim peşimdeydi. Derin bir nefes aldım.
"Ağabeyin. Onu ben öldürmedim, ben öldürmüş olamam. Tetik çekmeye bu kadar meraklı olan sîzlerin aksine ben insanları öldürmem.”
Cevap vermedi. Bir an için birbirimize baktık. Garip bir acıma duygusu hisseder gibi oldum ama hemen kendimi tuttum. Bir Cumhuriyet ajanı için üzülmeyecektim.

Kapının yanında duran askerlerden birini çağırdı. "6822‘deki tutuktunun parmaklarını kesin.”

İleri atıldım ama kelepçeler ve sandalye beni engelledi. Bacağım acıdan mahvoldu. Kimsenin üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına alışık değildim. "Evet, içeriye zorla giren bendim!” diye bağırdım. “Ama onu öldürmedim derken ciddiyim. Canını yaktım, itiraf ediyorum, kaçmak zorundaydım, beni durdurmaya çalıştı. Ama en fazla bıçağımla omzunu yaralamış olabilirim. Lütfen... sorularını cevaplayacağım. Şu ana kadar sorduğun her şeyin cevabını verdim."

Kız tekrar bana baktı. "Omzunu yaralamaktan başka bir şey yapmış olamazsın demek. Belki de tekrar bakmalıydın.” Gözlerinde derin bir öfke vardı, beni afallattı. Metias'la karşılaştığım geceyi hatırlamaya çalıştım, onun bana silahını, benim de ona bıçağımı doğrulttuğum anı. Ona isabet etti... omzuna geldi. Bundan emindim. Emin miydim ?

Bir an sonra askere durmasını söytedi. "Cumhuriyetin veri tabanına göre,” diye devam etti, "Daniel Altan Wing beş yıl önce, çalışma kamplarından birinde çiçek hastalığından öldü.”

Hıh. Çalışma kamplarıymış. Evet, tabii; ayrıca Seçmen de her dönem adil seçimle başa geliyordu zaten. Bu kız ya gerçekten bütün bu uydurmalara inanıyordu ya da benimle alay ediyordu. Eski bir anı canlanmaya çalıştı içimde -gözlerimden birine enjekte edilen bir iğne, soğuk metal bir sedye ve üstümde bir ışık- ama geldiği gibi gitti.
"Daniel öldü,” diye cevap verdim. "Onu çok uzun süre önce ardımda bıraktım.”
“Sanırım o zaman sokaklarda suç işlemeye başlamıştın. Beş yıl önce. Görünüşe göre yaptığın şeylerin yanına kâr kalmasına alışmışsın. Gardım düşürmeye başlamışsın, değil mi? Daha önce hiç başka biri adına çalıştın mı? Senin için çalışan kimse var mı? Vatanseverlerle bir ilişkin var mı?”

Başımı salladım. Aklıma çok korkunç bir soru geldi, sormaktan ölesiye korktuğum bir soru. Tess’e ne yapmışlardı?
"Hayır. Beni aralarına almaya çalıştılar ama ben yalnız çalışmayı tercih ederim."
"Çalışma kamplarından nasıl kaçtın? Cumhuriyet için çalışman gerekirken

Los Angeles sokaklarında terör estirmeye nasıl başladın?
Demek Cumhuriyet'in Deneme'de başarısız olan çocuklar hakkında düşündüğü buydu. "Ne fark eder? Şu anda buradayım."

Bu sefer Kız'ın damarına dokunmuştum. Sandalyemi duvarın dibine kadar tekmeledi, sonra da kafamı duvara geçirdi. Çarpmanın şiddetiyle gözümde yıldızlar uçuştu. "Nedenini söyleyeyim," diye tısladı. "Eğer sen kaçmış olmasaydın, ağabeyim hayatta olurdu. Bundan sonra çalışma kamplarına gönderilen pis sokak serserilerinin bir daha sistemden kaçmadığından emin olmak istiyorum, böylece bunun gibi bir olay bir daha asla yaşanmaz."

Yüzüne bakarak güldüm. Bacağımdaki acı öfkemi daha da artırıyordu. "Hımm, tek endişen bu demek? Deneme sınavına girip ölmekten kurtulan bir avuç kaçak, öyle mi? O on yaşındaki çocuklar oldukça tehlikeli, ha? Bildiklerin yanlış diyorum sana. Ben senin ağabeyini öldürmedim. Ama sen benim annemi öldürdün. Yaptığının silahı onun başına doğrultmandan hiçbir farkı yoktu."

Kız'ın yüzü sertleşti ama içinde bir şeyin bocaladığını görebiliyordum ve bir an için de olsa sokakta gördüğüm kıza benzedi yeniden. Üzerime eğildi, o kadar yakınlaştı ki dudakları kulağıma dokundu. Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu. Sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla, "Annen için üzgünüm. Komutanım sivilleri incitmeyeceğine söz vermişti, sözünden döndü. Ben..." dedi. Sesi titriyordu. Gerçekten özür diler gibi çıkıyordu ama neye yarar? "Keşke Thomas'ı durdurabilseydim. Yanlış anlama, sen ve ben düşmanız ama böyle bir şeyin olmasını istemedim." Doğrulup arkasını dönmeye başladı. "Şimdilik bu kadar yeter." "Bekle." Büyük çaba sarf ederek, sinirimi yatıştırıp boğazımı temizledim. Kendimi tutamadan sormaktan korktuğum soru ağzımdan kaçıverdi. "O hayatta mı? Ona ne yaptınız?"

Kız dönüp bana baktı. Yüzündeki ifade kimden bahsettiğimi çok iyi bildiğini gösteriyordu. Tess. Hayatta mıydı?Kendimi en kötü ihtimal için hazırladım.

Ama onun yerine sadece başını salladı. "Bilmiyorum. Onunla ilgilenmiyorum." Askerlerden birine başıyla işaret verdi. "Gün bitimine kadar onu susuz bırakın ve koridorun sonundaki hücrelerden birine tıkın. Belki sabaha daha sakinleşmiş olur." Askerin bu kadar genç birine selam verdiğini görmek çok garipti.

Fark ettim ki Tess'i bir sır olarak saklıyordu. Benim için miydi? Ya da Tess için?

Askerlerle hücrede yalnız başıma kaldım. Beni sandalyeden yaka paça çekip yerde sürüklediler, sonra da kapıdan dışarı çıkardılar. Yaralı bacağım yerdeki fayanslarda sürünüyordu. Gözüme yaşların dolmasını engelleyemiyordum. Acı başımı döndürüyor, sanki dipsiz bir kuyuda boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Askerler beni kilometrelerce uzunluktaymış gibi gelen geniş bir koridorda götürüyorlardı. Her yerde asker vardı, bir de gözlük ve eldiven takmış doktorlar. Revir tarafında olmalıydım. Herhalde bacağımdan dolayı.

Kafam önüme düştü. Artık içimde tutamıyordum. Zihnimde yerde yatan annemin yüzünü görüyordum. *Ben yapmadım* diye bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. Yaralı bacağımdaki acı beni yendi.

En azından Tess güvendeydi. Ona zihinsel bir uyarı göndermek, Kaliforniya'dan çıkıp olabildiğince uzağa kaçmasını söylemek istedim.

O sırada koridoru yarılamışken bir şey dikkatimi çekti. Evimizin sundurmasının altında ve bölgemizin gölündeki kıyı setlerinin orada gördüğüm sayılarla aynı şekilde yazılmış küçük kırmızı bir sayı; sıfır. Üzerine sayının spreylenmiş olduğu kapılardan geçerken daha iyi görebilmek için kafamı çevirdim. Kapılarda pencere yoktu ama baştan aşağı beyazlar içinde gaz maskeli biri kapıdan girerken bir an için içeriyi görebildim. Yürüdüğümüz için bulanık görüntülerden başka bir şey göremedim ama bir şeyi yakalamayı başardım. Sedyenin üzerinde bir torba vardı. Bir ceset. Torbanın üzerindeyse kırmızı bir X.

Sonra kapılar yeniden gıcırdayarak kapandı ve ilerlemeye devam ettik.

Aklımdan bir dizi görüntü geçmeye başladı. Kırmızı sayılar. Evimizin kapısındaki üç çizgili X. Eden’ı götüren hastane araçları. Eden'ın kararmış, kan dolmuş gözleri.

Kardeşimden bir şey istiyorlardı. Hastalığıyla ilgili bir şey. Üç çizgili X yeniden gözümün önüne geldi.

Peki ya veba Eden’a kazara bulaşmadıysa? Ya hiç kimseye kazara bulaşmıyorsa?

JUNE

AKŞAM KOLUMDA THOMAS'LA BİRLİKTE SÜRPRİZ BİR BALOYA katılmak için kendimi güzel bir elbise giymeye zorladım. Bu gala tehlikeli bir suçlunun yakalanışını kutlamak ve onu adalete teslim ettiğimiz için bizi ödüllendirmek adına yapılıyordu. Askerler biz gelince zahmet edip bana kapıları tuttular. Bazıları da selam verdi. Sohbet etmekte olan yığınla resmİ görevli yanlarından geçerken bana gülümsedi ve kulak misafiri olduğum bütün konuşmalarda adımın geçtiğini duyuyordum. *İşte Iparis denen kız o... Oldukça genç görünüyor... Sadece on beş yaşında, dostum... Seçmen bile etkilenmiş...* Bazı sözlerin içindeki kıskançlık daha baskındı. *O kadarda büyük bir şey değil, canım... Cidden, asıl övgüyü Komutan Jameson hak ediyor... Sadece bir çocuk...*
Ancak hangi tonda konuşurlarsa konuşsunlar konu bendim. Bütün bunlarla gurur duymaya çalıştım. Savurgan bir tarzda dekore edilmiş balo salonunda sonsuz sayıda banket masaları ve avizelerin arasında dolaşırken Thomas'a Day'i gözaltına almanın Metias'ın ölümünün bıraktığı boşluğu doldurduğunu bile söyledim. Ama bunları derken bile kendi sözlerime inanamadım. Buradaki her şey bana yanlış gibi geliyordu, bu odadaki her şey; bunların hepsi sanki uzanıp dokunsam paramparça olacak bir illüzyon gibiydi.

Yanlış yaptığımı hissediyordum; bana güvenen bir çocuğa ihanet ederek korkunç bir hata yapmışım gibi.

"içinin rahatladığına sevindim," dedi Thomas. "Sonunda Day bir işe yaradı." Saçı düzgünce geriye doğru taranmıştı ve kusursuz yüzbaşı üniformasının içinde normalden de uzun boylu görünüyordu.

Eldivenli ellerinin biriyle koluma dokundu. Day'in annesinin öldürülmeşinden önce olsaydı ona gülümserdim. Şimdiyse dokunuşu içimi ürpertti, geri çekildim.
Day sadece benim bu elbiseyi zorla giymeme yaradı demek istedim ama onun yerine gece elbisemin zaten düzgün olan kumaşını düzeltiyor gibi yaptım. Hem Thomas hem de Komutan Jameson bu gece güzel giyinmem konusunda ısrar ettiler. İkisi de nedenini söylemedi. Komutan Jameson'a sorduğumda sadece eliyle geri çevirdi. "Bir kere olsun, Iparis," dedi, "sana söyleneni sorgulamadan yapıver." Sonra da sürprizle ilgili bir şeylerden bahsetti, çok önemsediğim birinin beklenmedik bir şekilde geleceğini söyledi.

Bir an için mantıksız bir şekilde ağabeyimden bahsettiğini düşündüm. Bir şekilde yeniden hayata döndüğünü ve bu kutlama gecesinde onu göreceğimi.

Şimdilik Thomas'm beni general ve aristokradar kalabalığının arasında gezdirmesine izin veriyordum.

Kenarları elmaslara dizilmiş safir renkli, korseli bir elbise seçtim bu gece için. Omuzlarımdan biri dantelle kaplı, diğeri ise uzun bir ipek kumaşın altındaydı. Saçım açık ve düzdü; çalıştığı günlerin çoğunu saçlarını toplayarak geçiren biri için rahatsız edici bir durumdu. Thomas arada sırada başını eğip bana bakıyor ve yanakları pembeleşiyordu. Olay ne anlamıyordum. Daha önce daha şık elbiseler de giymiştim, bu seferkiyse fazla modern ve dengesiz hissi veriyordu. Bu elbiseye verilen parayla gecekondu mahallesinde yaşayan bir çocuğu aylarca besleyebilecek kadar yiyecek satın alınabilirdi.

Thomas, Emerald bölgesinden bir yüzbaşıyı selamladıktan sonra, “Komutan bana Day’in yarın cezaya çarptırılacağını söyledi,” dedi. Komutan Jameson'ın adı geçince yüzümü çevirdim, Thomas’ın tepkimi görmesini istediğimden emin değildim. Görünüşe göre komutan, üzerinden yıllar geçmişçesine Day’in annesinin ölümünü unutmuştu. Fakat nazik davranmaya karar verip Thomas’a baktım. “Bu kadar erken mi?”

“Ne kadar erken, o kadar iyi, değil mi?” Sesinde aniden beliren keskinlik ağzımı açık bıraktı. “Bir de senin onunla o kadar çok zaman geçirdiğini düşünüyorum da, seni uykunda öldürmediğine şaşıyorum. Ben...’’
Thomas durdu, sonra da cümlesini yarım bırakmaya karar verdi.

Aklım Day’in öpücüğünün sıcaklığına, yaralarımı nasıl sardığına gitti. Yakalandığından beri bu konuyu yüzlerce kez düşündüm. Ağabeyimi öldüren Day acımasız, merhametsiz bir suçluydu. Peki ya, sokaklarda tanıştığım Day kimdi? Tanımadığı bir kız için kendi güvenliğini tehlikeye atabilen o çocuk kimdi? Annesinin ölümü için bu kadar derin keder duyan Day kimdi? Ona tıpatıp benzeyen ağabeyi John hücresinde sorgulama sırasında o kadar da kötü biri gibi görünmüyordu; Day’in hayatı için kendininkini, Eden'ın özgürlüğü için sakladığı parayı ortaya koyabilen biriydi. Böyîesine kalpsiz bir suçlu nasıl bu aileden olabilirdi? Sandalyeye bağlı, yaralı bacağının acısıyla can çekişen Day’i hatırlayınca hem öfkelendim hem de kafam karıştı. Onu dün öldürebilirdim. Silahıma birkaç kurşun doldurup onu vurur ve bu durumdan kurtulurdum. Ama silahımı doldurmadım.

Thomas, Day’e hücresinde söylediğim şeyleri tekrar edercesine, “Bütün sokak serserileri aynı,” diye devam etti. “Day’in hasta kardeşinin, küçük olanın dün Komutan Jameson’m üzerine tükürmeye çalıştığını duydun mu? Taşıdığı o virüsü komutana bulaştırmaya çalıştığını?

Day’in küçük kardeşiyle ilgili henüz bir soruşturmaya geçmedim. “Söylesene,” dedim ve durup Thomas’a baktım. “Cumhuriyet bu çocuktan ne istiyor? Neden onu hastane laboratuvarına götürdüler?”

Thomas sesini alçalttı. “Bilmiyorum. Bu konuyla ilgili birçok şey gizli. Ama cepheden birçok generalin onu görmeye geldiğini biliyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Sadece onu görmek için mi gelmişler?” “Yani, birçoğu bir çeşit toplantı için gelmiş. Ama laboratuvara uğramayı da ihmal etmemişler.”

“Cephedekiler neden Day’in küçük kardeşini merak etsinler ki?” Thomas omuz silkti. “Eğer generaller bilmemiz gereken bir şey olduğunu düşünürlerse bunu bize söylerler.”

Kısa bir süre sonra yüzünde çenesinden yanağına kadar bir yara izi bulunan bir adam araya girdi. Bu Chian'dı. Bizi görünce büyük bir sırıtış yüzüne yayıldı ve bir elini omzuma koydu. “Ajan Iparis! Bu gece senin gecen. Sen bir yıldızsın! Sana söylüyorum, tatlım, yüksek çevrelerdeki herkes senin bu dâhiyane performansını konuşuyor. Özellikle de komutanın; seni kızıymış gibi hayran hayran anlatıyor herkese. Ajanlığa terfi edilişin ve kazandığın ödülden dolayı da seni tebrik ederim. 200,000 Not bir sürü güzel elbise almaya yeter de artar bile.” Kibarca başımı salladım. “Çok naziksiniz, efendim.”

Chian yara izlerini çarpıtacak şekilde gülümseyip eldivenli ellerini çırptı. Üniformasındaki rozetler ve madalyalar onu okyanusun dibine batıracak kadar ağır olmalıydı. Rozetlerden birinin altın ve

mor renklerde olmasına şaşırdım, bu onun bir savaş kahramanı olduğu anlamına geliyordu ama hayatı boyunca arkadaşları için bir kere bile canını tehlikeye attığına inanmak güçtü. Aynı zamanda bu onun bir uzvunu kaybettiği anlamına da geliyordu. Elleri yerindeydi, demek ki protez bacağı vardı. Hafifçe eğildiği yön sol ayağını daha çok kullandığım gösteriyordu.

Chian, "Beni takip edin, Ajan Iparis. Siz de, yüzbaşı," diye emir verdi. "Sizinle tanışmak isteyen biri var."

Bu Komutan Jameson'ın bahsettiği kişi olmalıydı. Thomas bana gizemli bir şekilde gülümsedi. Chian bizi banket koridorundan ve dans pistinden geçirerek salonun büyük bir kısmı ile aramızda duvar oluşturan kalın, lacivert bir perdeye doğru götürdü. Perdenin iki ucuna da Cumhuriyet bayrakları yerleştirilmişti, yaklaşırken bayrağın deseninin perdeye hafifçe işlenmiş olduğunu fark ettim.

Chian bizim için perdeyi tuttu, biz içeri girince de arkasından kapadı. Çember olarak dizilmiş on iki kadife koltuk, her birinde de baştan aşağı siyah üniforma giymiş, omuzlarında ışıldayan altın apoletlerle zarif kadehinden içkisini yudumlayan resmî bir görevli oturuyordu. Aralarından bazılarım tanıyordum. İçlerinden bazıları cepheden, Thomas'ın daha önce bahsettiği kişilerdi. İçlerinden biri bizi fark edip yaklaştı, hemen ardında daha genç bir görevli onu takip etti. Ama onlar çemberi terk ederken grubun diğer üyeleri kalkıp onlara doğru eğildi.

Daha yaşlı olanın boyu uzun, saçları kırlaşmıştı ve keskin hatlı bir çenesi vardı. Cildi solgun ve hastalıklı görünüyordu. Sağ gözüne altın kenarlı bir monokl takmıştı. Chian esas duruşa geçmişti, Thomas kolumu bıraktığında onu görüp ben de aynısını yaptım. Adam elini sallayınca herkes rahat duruşa geçti. İşte şimdi onu tanıdım. Kendi gözlerimle görmekte olduğum adam portrelerde ya da JumboTron'larda görünenden daha farklıydı. Oralarda cildi daha sıcak bir tondaydı, kırışıklıkları yoktu. Aynı zamanda resmî görevlilerin arasına dağılmış nöbetçileri de seçebiliyordum.

Bu Seçmen Primoydu.

"Sen Ajan Iparis olmalısın." Bakakalmış ifademi görünce dudakları geriye çekildi ama gülümsemesinde pek sıcaklık yoktu. Elimi hızlıca, sert bir şekilde sıktı. "Bu beyefendiler bana senin hakkında harika şeyler anlatıyorlar. Senin bir deha olduğunu söylüyorlar.
Dahası, ülkemizdeki en baş belası suçlulardan birini parmaklıklar arkasına hapsetmişsin. Ben de en uygun olanın seni bizzat tebrik etmek olduğunu düşündüm. Eğer ülkemizde senin gibi vatansever, senin gibi keskin zekâlı daha fazla genç olsaydı, Kolonilere karşı savaşı çoktan kazanmış olurduk. Sizce de öyle değil mi?" Etrafındakilere bakmak için durdu ve herkes mırıldanarak katıldığını belirtti. "Seni tebrik ederim, canım."

Başımı eğdim. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur, efendim. Ülkem için bunları yapmaktan zevk duyuyorum, sayın seçmen." Sesimin sakinliğine inanamadım.

Seçmen arkasındaki görevliyi işaret etti. "Bu benim oğlum Anden. Bugün yirminci doğum günü, bu yüzden onu da bu güzel kutlamaya getirmeliyim diye düşündüm."

Anden'a döndüm. Babasına çok benziyordu, uzun boyluydu (1.87 boyunda), koyu renk siyah saçlarıyla krallık ailelerinin bir üyesi gibi görünüyordu. Day gibi onda da biraz Asyalı kanı vardı. Fakat Day'in aksine, gözleri yeşil ve ifadesi belirsizdi. Ellerinde özenle hazırlanmış altın astarlı beyaz, pilot eldivenleri vardı, demek ki savaş uçağı eğitimini tamamlamıştı. Solaktı. Siyah askerî

smokininin kollarındaki altın kol düğmelerinde Colorado arması vardı. Demek ki orada doğmuştu. Kızıl bir yelek, çift düğmeler. Seçmenin aksine, önce hava kuvvederi rütbesini takmıştı.

Anden üzerinde dolaşan bakışlarıma gülümsedi, başıyla mükemmel bir selam verip ellerimi tuttu. Seçmen gibi elimi sıkmak yerine, elimi kaldırıp dudaklarına götürdü ve öptü. Kalbimin bu kadar atmasından dolayı utanıyordum. “Ajan Iparis,”dedi. Gözleri bir an üstümde durdu. Ne diyeceğimi bilemeden, “Memnun oldum,” diye cevap verdim. “Baharın sonuna doğru oğlum seçmenliğe adaylığını koyacak.” Seçmen, Anden’a gülümsedi, o da selam verdi. “Heyecan verici."

“O halde ona seçimlerde büyük şans diliyorum ama eminim ihtiyacı olmayacaktır.”

Seçmen kıkırdadı. “Teşekkürler, tatlım. Bu günlük bu kadar yeter. Ajan Iparis, lütfen bu gece eğlenmenize bakın. Umarım tekrar görüşebilme fırsatımız olur.” Sonra arkasını döndü. Anden da peşinden gitti. Seçmen giderken, “Çıkabilirsiniz,” dedi.

Chian bizi perdeli kısımdan çıkarıp ana balo salonuna götürdü. Tekrar nefes almaya başladım.

SAAT: 01:00
RUBY BÖLGESİ
GÖLGEDE SICAKLIK: 22 °C

Kutlama bittiğinde, Thomas tek kelime etmeden beni evime bıraktı. Kapının önünde bir süre oyalandı. Sessizliği bozan ben oldum. “Teşekkürler,” dedim. “Eğlenceliydi.” Thomas başını salladı. “Evet. Komutan Jameson’ın daha önce askerlerinden biriyle bu kadar gururlandığını hiç görmemiştim. Cumhuriyet’in altın kızı oldun.” Ama ondan sonra yine sustu. Mutsuzdu ve bir şekilde bundan kendimi sorumlu hissediyordum.
“İyi misin?” diye sordum.
“Hımm... Ah, evet iyiyim.”Thomas elini düzleştirilmiş saçlarının içinden geçirdi. Eldivenine biraz saç jölesi bulaştı. “Seçmenin oğlunun da orada olacağını bilmiyordum.” Gözlerinde gizemli bir duygu fark ettim... öfke miydi? Kıskançlık? Yüzünde bir gölge oluşturup onu çirkinleştiriyordu.

Omuz silktim. “Seçmenin ta kendisiyle tanıştık. İnanabiliyor musun buna? Bence başarılı bir geceydi. Komutan Jameson'la kafa kafaya verip beni güzel şeyler giymeye ikna etmeniz iyi fikirdi.” Thomas beni inceliyordu. Bu hoşuna gitmiş görünmüyordu. “June, sana bir şey sormak istiyordum...” Duraksadı. “Day’le birlikte Lake bölgesindeyken, seni öptü mü?”

Kalakaldım. Mikrofonum. Bu yüzden biliyor olmalıydı; mikrofonum öpüşürken açılmış olmalıydı ya da doğru düzgün kapatmamıştım. Thomas’ın bakışlarıyla karşılaştım. “Evet, öptü,” dedim beklemeden. Aynı duygu gözlerine geri döndü. “Neden yaptı bunu?”

“Belki beni çekici bulmuştur. Ama büyük ihtimalle içtiği ucuz şaraptan olmalı. Ben de ayak uydurdum. O kadar geldikten sonra görevi tehlikeye atmak istemedim.”

Bir an sessizce durduk. Sonra, henüz karşı çıkmaya firsat bulamadan Thomas’ın eldivenli ellerinden biri çenemden geçti ve beni dudaklarımdan öpmek için eğildi.

Ağzı benimkine dokunamadan geri çekildim ama şimdi de elleri boynumun arkasmdaydı. Bu kadar iğreneceğimi bilmiyordum. Önümde tek görebildiğim elleri kanlı bir adamdı.

Thomas bana uzunca baktı. Sonunda beni bırakıp uzaklaştı. Gözlerindeki hoşnutsuzluğu görebiliyordum. “İyi geceler, Bayan Iparis.” Cevap veremeden holü geçti. Yutkundum. Sokaklardayken rol yaptığım için başım kesinlikle belaya girmezdi ama Thomas’ın ne kadar altüst olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. *Acaba bu konuda bir şey yapacak mı, ne yapabilir,* diye merak ettim.

Gözden kaybolmasını izledim, sonra kapıyı açıp yavaşça içeriye adımımı attım.

Ollie neşeyle beni karşıladı. Onu biraz okşayıp avluya saldım ve üzerimdeki elbiseden kurtulup kendimi duşa attım. Çıkınca siyah bir atlet ve şort giydim.

Boş yere uyumaya çalıştım. Ama bugün çok fazla şey yaşamıştım... Day'in sorgusu, Seçmen Primo ve oğluyla tanışmamız, bir de Thomas. Metias’ın öldüğü olay yeri zihnimde yeniden belirdi ama aklımda o sahneyi canlandırırken yüzünün Day’in annesinin yüzüne dönüştüğünü gördüm. Yorgunluktan bitkin gözlerimi ovuşturdum. Zihnimde bilgiler dönüp duruyordu, hepsini bir anda işlemden geçirmeye çalışıp her seferinde birbirine karıştırıyordum. Düşüncelerimi her birinin üzerinde açıkça etiketi bulunan küçük düzenli kutular olarak hayal etmeye çalıştım. Ancak bu akşam bu düzenden bir şey anlamıyordum, aslında anlamak için fazla yorgundum. Ev boş ve yabancı geliyordu. Lake sokaklarını özler gibi oldum. Gözlerim masanın altında Day’i yakaladığım için kazandığım 200,000 Notla dolu olan küçük sandığa gitti. Onu daha güvenli bir yere koymam gerektiğini biliyordum ama ona dokunamadım. Bir süre sonra yataktan kalkıp kendime bir bardak su koydum ve bilgisayarımın başına geçtim. Madem uyumuyordum, o zaman Day’in geçmişini ve kanıtları incelemeye devam edebilirdim.

Parmaklarımı ekranımda gezdirdim, bir yudum su içip internet şifremi girdim. Komutan Jameson’ın bana ilettiği dosyalara baktım. Taranmış dokümanlar, fotoğraflar ve gazete makaleleriyle doluydu. Bunun gibi şeylere her göz attığımda, aklımda Metias’ın sesini duyuyordum. Bana, “Teknolojimizin bir kısmı eskiden daha iyiydi,” derdi. “Sellerden ve binlerce veri merkezi silinmeden önce.” Sahte bir iç çekişle bana göz kırpardı. “Günlüklerimi elde yazmamın yararlı olduğunu söyleyebiliriz, ne dersin?”

Daha önce okuduğum verilere hızla göz gezdirip yeni belgelere geçtim. Aklım ayrıntıları seçiyordu.

DOĞUM ADI: DANIEL ALTAN WING
YAŞ/CİNSİYET: 15/E; DAHA ÖNCE 1 D YAŞINDA ÖLDÜ DİYE ETİKETLENMİŞ.
BOY: 178 CM
KİLO: 66 KG
SAÇ: SARI, UZUN. FFFAD1.
GÖZ: MAVİ. 3A8EDB.
TEN: E2B279
BASKIN ETNİK KÖKEN: MOĞOL

İlginç. Bize okulda yıkıldığı anlatılan bir ülke için yüksek bir orandı.

İKİNCİL ETNİK KÖKEN: KAFKAS BÖLGE: LAKE
BABA: TAYLOR ARSLAN WING. ÖLÜ.
ANNE: GRACE WING. ÖLÜ.

Aklım bir an için buna takıldı. Sokakta kendi kanı içinde yatan kadını düşündüm, sonra hemen o görüntüyü silmeye çalıştım.

KARDEŞLER: JOHN SUREN WING, I9/E
EDEN BATAAR WING, 9/E

Sonra Day'in geçmişte işlediği suçları ayrıntılarıyla anlatan sayfalarca belge geldi. Bunlara da olabildiğince hızlı bir şekilde göz attım ama sonuncuda durdum.

KURBANLARI: YÜZBAŞI METİAS IPARIS

Gözlerimi kapadım. Ollie sanki ne okuduğumu biliyormuş gibi inledi, sonra da burnunu bacağıma değdirdi. Elimi fark etmeden kafasına koydum.

Ağabeyini ben öldürmedim. Bana dediği buydu. Ama yaptığının, silahı annemin başına doğrultmaktan hiçbir farkı yoktu.

Kendimi başka bir belgeye geçmek için zorladım. Bu raporu başından sonuna kadar ezbere biliyordum zaten.

O anda gözüme bir şey çarptı. Doğruldum. Önümdeki belge Day'in Deneme puanını gösteriyordu. Üzerinde devasa kırmızı bir damga bulunan, taranmış bir kâğıttı. Benim kâğıdımdaki mavi damgadan oldukça farklıydı.

DANİEL ALTAN WING
PUAN: 674 / 1 500
BAŞARISIZ

Bu sayı beni rahatsız etti... 674 mü? Daha önce bu kadar düşük puan alan birini duymamıştım. İlkokulda tanıdığım biri kaçınılmaz olarak geçememişti sınavı ama onun puanı 1000e yakındı. Başarısız olanların puanı genellikle 890 falandı. Ya da 825. Ama her zaman 800'den fazlaydı. Bu çocuklar da zaten başarısız olması beklenen, dikkatsiz ya da kapasitesi yetmeyen çocuklardı.

Ama ya *674?*

"Bu puanı almış olmak için fazla zeki," dedim sessizce. Bir şeyi mi kaçırdım diye en baştan tekrar okudum. Ama sayı hâlâ aynıydı. Bu mümkün olamazdı. Day düzgün konuşuyordu, mantıklıydı, ayrıca okuma-yazması da vardı. Denemesinin mülakat kısmını geçmiş olması gerekiyordu. Tanıştığım en çevik kişiydi -Denemenin fiziksel kısmını da harika bir şekilde geçmiş olmalıydı. Bu kısımlardan aldığı yüksek puanları düşünürsek, 850'den düşük bir not alması imkânsızdı- başarısız olabilirdi ama yine de 674'ten daha yüksek bir puan alacağına şüphe yoktu. Ve 850 alması için yazılı kısmın tamamını boş bırakması gerekirdi.

Komutan Jameson bunu yaptığıma hiç sevinmeyecek, diye düşündüm. Adres çubuğuna gizli bir adres girdim.

Deneme'de alman final puanları herkese açıktı ama Deneme belgelerinin kendileri hiçbir zaman açıklanmazdı; cezai soruşturmalar için bile. Ama benim ağabeyim Metias'dı ve onun hack yöntemleri sayesinde Deneme veri tabanlarına girmekte hiçbir zaman zorlanmadık. Gözlerimi kapayıp bana öğrettiklerini hatırladım.
İşletim sistemini belirle ve root ayrıcalıklarını edin. Uzaktan kumanda sistemine ulaşıp ulaşamadığına bak Hedefini bil ve makineni güvenceye al.

Bir saat tarama yaptıktan sonra sistemde açık bir port bulup yönetici ayrıcalıklarını aldım. Site bir kere bip sesi çıkardıktan sonra tek bir arama satırı gösterdi. Hiç ses çıkarmadan masamda Day'in adını tuşladım.

DANIEL ALTAN WING.

Deneme belgesinin kapak sayfası önüme geldi. Puan hâlâ 674/1500'dü. Sonraki sayfaya indim. Day'in cevapları. Sorulardan bazıları çoktan seçmeliydi, bazılarım cevaplamak içinse birkaç cümle yazmak gerekiyordu. Otuz iki sayfanın tamamını gözden geçirip çok garip bir şeyi doğruladım.

Hiç kırmızı işaret yoktu. Hatta hiçbir cevaba dokunulmamıştı. Denemesi benimki kadar temiz görünüyordu.

İlk sayfaya geri döndüm. Sonra da her soruyu tekrar dikkatlice okuyup kafamda cevapladım. Hepsini cevaplamak bir saatimi aldı.

Her cevap uyuyordu.

Deneme belgesinin sonuna ulaştığımda, mülakatı ve fiziksel kısmı için ayrı ayrı puanları gördüm. İkisi de mükemmeldi. Garip olan tek şey, mülakat puanının yanma yazılmış kısa bir nottu: *Dikkat.*

Day Denemesinde başarısız olmamıştı. Hiç alakası bile yoktu. Aslında benimle aynı puanı almıştı: 1500/1500. Artık Cumhuriyetin tam puan almış tek dehası ben değildim.

"AYAĞA KALK. ZAMAN GELDİ."
Biri tüfeğin dipçiğiyle kaburgalarıma vurdu. Rüya dolu bir uykudan birden koparıldım; önce annemin beni ilkokula götürdüğünü, sonra da Eden’ın kan dolu irislerini ve sundurmanın altındaki kırmızı sayıyı gördüm. Gözlerimi açamadan iki çift el beni sürükledi, ağırlığımın bir kısmı bacağıma binince feryat ettim. Dünden daha fazla acımasının mümkün olamayacağını sanıyordum ama olabiliyormuş. Gözlerim yaşla doldu. Görüşüm keskinleşince, bacağımın sargıların altında şiştiğini gördüm. Tekrar bağırmak istedim, ama dilim damağım kurumuştu.

Askerler beni hücremden dışarı sürüklüyordu. Beni bir önceki gün ziyaret eden komutan bizi koridorda bekliyordu, beni görünce gülümsemeye başladı. "Günaydın, Day,” dedi. "Nasılsın?"

Cevap vermedim. Askerlerden biri durup komutana hızlıca selam verdi. "Komutan Jameson,” dedi, "cezaya çarptırılma aşamasına geçmeye hazır mıyız?"

Komutan onayladı. "Beni takip edin. Bir de zahmet olmazsa ağzını tıkayın, lütfen. Sürekli uygunsuz şeyler hakkında bağırmasını istemeyiz, değil mi?" Asker tekrar selam verip ağzıma bir bez parçası sokuşturdu.

Uzun koridorlardan geçtik. Tekrar üzerinde kırmızı sayı bulunan çift kapılardan geçtik; ardından sıkı bir şekilde korunan birkaç kapıdan ve büyük cam panelleri olan kapılardan geçtik. Beynim döndü. Tahminimi doğrulamak için bir yol bulmam, biriyle konuşmam gerekiyordu. Susuzluktan zayıf düşmüştüm, acıdan midem bulanıyordu.

Arada bir cam panelli odaların içinde, duvarlara kelepçelenmiş, feryat eden birilerini görüyordum. Paçavraya dönmüş üniformalarından onların Koloniler'den gelen savaş esirleri olduklarını anladım. Peki ya John da bu odalardan birindeyse? Ona ne yapacaklardı?

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra, yüksek tavanlı, devasa bir ana salona girdik. Dışarıda kalabalık sloganlar atıyordu ama kelimeleri anlayamıyordum. Binanın önüne çıkan kapıların önünde askerler dizilmişti.

Sonra askerler ikiye ayrıldı, dışarıdaydık. Gün ışığı beni kör etti ve yüzlerce kişinin bağrışlarını duydum. Komutan Jameson elini kaldırdı, sonra da askerler beni bir platforma sürüklerken sağına döndü. Sonunda nerede olduğumu görebiliyordum. Los Angeles'ın askeri bölgesi Batalla'nın kalbindeki bir binanın önündeydim. Beni izlemeye muazzam bir kalabalık gelmişti; onları da neredeyse aynı sayıda bir müfreze yerinde tutuyor, etraflarında devriye geziyordu. Bugün beni canlı görebilmek için bu kadar insanın geleceğinden hiç haberim yoktu. Kafamı olabildiğince yukarı kaldırıp etraftaki binalara gömülü JumboTron'ları gördüm. Her birinde yüzümün yakından çekilmiş bir görüntüsü ve yanında da çılgın bir manşet yer alıyordu.

DAY ADIYLA BİLİNEN AZILI SUÇLU TUTUKLANDI, BUGÜN BATALLA BİNASI'NIN ÖNÜNDE CEZAYA ÇARPTIRILACAK

TOPLUMUMUZUN TEHLİKELİ DÜŞMANI SONUNDA YAKALANDI

DAY İSİMLİ GENÇ ASİ, TEK BAŞINA ÇALIŞTIĞINI, VATANSEVERLERLE BAĞLANTISI OLMADIĞINI SÖYLÜYOR

JumboTron'larda görünen suratıma baktım. Yaralanmış, kanlı ve halsizdim. Saçımın kalın bir tutamı kana bulanmış, koyu kırmızı bir şerit haline gelmişti. Kafa derimde bir kesik olmalıydı.

Bir an için annemin beni böyle göremediğine sevindim.

Askerler beni platformun merkezindeki yükseltilmiş bir beton bloğun üzerine savurdu. Sağımda, kırmızı cübbesi ve altın düğmeleri olan bir yargıç, kürsünün arkasında bekliyordu. Yanında Jameson, onun sağında da Kız duruyordu. Yine tam takım üniformasıyla gelmiş, sabırlı ve tetikteydi. İfadesiz yüzü kalabalığa çevriliydi ama bir defa, yalnızca bir defalığına bana bakıp hemen gözlerini çevirdi.

"Düzen istiyorum! Kalabalık, düzene girsin lütfen!" Yargıcın sesi JumboTron'ların hoparlörlerinden çatırdadı ama insanlar bağırmaya, askerler de onları geri itmeye devam ediyordu. İlk sıranın tamamı muhabirlerle kaynıyordu, kameraları ve mikrofonları bana çevrilmiş haldeydi.
Sonunda, askerlerden biri haykırarak emir verdi. Ona doğru baktım. Annemi vuran genç yüzbaşıydı. Askerleri havaya birkaç el ateş etti. Bu kalabalığı sakinleştirdi. Sakinliğin sürdüğünden emin olmak için yargıç birkaç saniye bekledi, sonra da gözlüklerini düzeltti.

"İşbirliğiniz için teşekkürler,” diye söze başladı. "Sıcak bir sabah olduğunun farkındayım, bu yüzden cezalandırmayı kısa keseceğim. Gördüğünüz üzere, askerlerimiz bu davalar boyunca sizlere sakin olmanızı hatırlatmak için bizimle birlikteler. Aralık ayının yirmi birinci günü, Okyanus Standart Zamanı’yla sabah saat 8.36'da, Day isimli on beş yaşındaki suçlunun yakalanıp gözaltına alındığını resmen bildirerek başlamak isterim."

Muazzam bir tezahürat başladı. Ama bunu her ne kadar beklemiş olsam da aynı zamanda beni şaşırtan bir şey daha duyuyordum. Yuhalamalar. Kalabalıktaki bazı -çok sayıda- kişinin yumruğu havada değildi. Yüksek sesle protesto edenlerden birkaçını sokak polisi gelip kelepçeleyerek kalabalıktan uzaklaştırdı.

Beni tutan askerlerden biri tüfeğiyle sırtıma vurdu. Dizlerimin üstüne düştüm. Yaralı bacağım betona değer değmez var gücümle feryat ettim. Ağzım tıkalı olduğu için ses bastırılmış çıktı. Acı gözlerimi kör ediyordu; darbenin etkisiyle şişmiş bacağım titredi, sargılarıma taze kanın fışkırdığını hissedebiliyordum. Askerler beni düzeltmeden önce neredeyse devrilip düşüyordum. Kıza baktığımda onun da bu manzara karşısında geri çekilip gözlerini yere indirdiğini gördüm.

Yargıç bu kargaşayı görmezden geldi. Suçlarımı sıralayarak başladı, sonra da "Sanığın geçmiş kanun ihlalleri ve özellikle de şanlı Cumhuriyet ulusuna karşı işlediği ağır suçlardan dolayı Kaliforniya Yüksek Mahkemesi şu kararı vermiştir. Day idama mahkûm edilmiş olup..."

Kalabalık yeniden patladı. Askerler onları zapt etti.

"... dört gün sonra, Aralık ayının yirmi yedinci günü, Okyanus Standart Zamanı'yla akşam saat altıda, gizli bir yerde kurşuna dizilecek..."
Dört gün. O zamandan önce kardeşlerimi nasıl kurtaracaktım? Gözlerimi kaldırıp kalabalığa diktim.

"... ve idam şehrin her yerinde canlı yayınlanacaktır. Sivillere, olayın öncesi ve sonrasında olabilecek her türlü suç faaliyeti için tetikte olmalarını..."

Beni ibret olsun diye cezalandıracaklardı.

"... ve her türlü şüpheli durumu en yakınınızdaki sokak polisine ya da polis merkezine bildirmenizi tavsiye ediyoruz. Hükmü resmen verilmiştir."

Yargıç doğrulup kürsüden uzaklaştı. Kalabalık askerleri itmeye devam ediyordu. Bağırıyor, tezahürat ediyor, yuhalıyorlardı. Tekrar ayağa kaldırıldığımı hissettim. Beni Batalla Binası'na sokmadan önce, Kıza son bir bakış attım. İfadesi boştu... ama onun arkasında bir şey titreşti. Benim gerçek kimliğimi öğrenmeden önceki duygunun aynısı. Bir an için görünüp kayboldu. Yaptığın şeyden dolayı senden nefret etmem gerekiyor, diye düşündüm. Ama gözleri buna izin vermeyen bir şekilde üzerimde gezindi.

Karar duyurulduktan sonra, Komutan Jameson askerlerin beni hücreme geri götürmelerine izin vermedi. Devasa dişliler ve zincirlerle asılı duran bir asansöre binip bir kat yukarı çıktık, sonra bir kat daha ve bir kat daha. Asansör bizi on iki katlı Batalla Binası'nın çatı katına çıkarttı, etraftaki binaların gölgeleri burada bizi güneşten korumuyordu.

Komutan Jameson askerlere çatının ortasında duran düz, içine Cumhuriyet'in simgesi işlenmiş ve kenarlarında ağır zincirler bulunan daire şeklinde bir zemine doğru yol gösterdi. Kız en arkadan geliyordu. Bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Dairenin merkezine ulaştığımızda, askerler kelepçeli ellerimi ve ayaklarımı zincirlemek için beni ayakta durmaya zorladı.

Komutan Jameson, 'Onu iki gün burada tutun," dedi. Güneş daha şimdiden görüşümü bulanıklaştırmış, dünyayı parıldayan elmaslar deniziyle kaplamıştı. Askerler beni bıraktı. Ellerimin ve sağlam dizimin üzerine düştüm, düşerken zincirler zangırdadı. "Ajan Iparis, bunu sana bırakıyorum. Arada bir kontrole gelip idam gününden önce ölmediğinden emin ol.”
Kız'ın sesini duydum. "Evet, efendim.”
"Günde bir bardak su içebilir. Bir öğün yiyecek.” Komutan gülümsedi ve eldivenlerini sıkılaştırdı. Eğer dilersen bunları ona verirken yaratıcı olabilirsin. Eminim onu yalvartabilirsin."
"Evet, efendim.”
"İyi.” Komutan Jameson son bir kez daha konuştu. "Sonunda uslanmış gibi görünüyorsun. Geç olsun da güç olmasın.” Sonra da Kız'la birlikte asansöre yürüyüp gözden kayboldu, kalan askerler başımda nöbet tutuyordu.

Akşamüzeri sakindi.
Bilincim gidip geliyordu. Yaralı bacağım kalp atışlarıma göre sızlıyordu, bazen hızlı, bazen de yavaştı; bazen o kadar çok acıyordu ki bayılacağımı düşünüyordum. Ağzımı her hareket ettirdiğimde sanki çatlıyordu. Eden’ın nerede olabileceğini düşünmeye çalıştım; Merkez Hastanesi Laboratuvarı ya da Batalla Binası’nın medikal bölümü, hatta cepheye gitmekte olan bir trende bile olabilirdi. Onu hayatta tutacaklardı, bundan emindim. Cumhuriyet, o vebadan ölene kadar ona dokunmayacaktı.

Ama John. Ona ne yaptıklarını tahmin edemiyordum. Benden daha fazla bilgi almak istemeleri halinde onu canlı tutabilirlerdi. Belki ikimiz de aynı anda idam edilecektik. Ya da o çoktan öldürülmüştü. Göğsüme yeni bir acı saplandı. Aklıma Deneme sınavına girdiğim gün geldi. John beni almaya geldiğinde, başarısız olmuş diğer çocuklarla birlikte trene bindirilip götürüldüğümü görmüştü. Laboratuvardan kaçıp ailemi uzaktan koruma alışkanlığını edindiğimde, arada sırada John'u yemek masasında oturmuş, kafası elleri arasında ağlarken görüyordum. Hiçbir zaman sesli dile getirmiş olmasa da bana olanlar için kendini suçladığını görebiliyordum. Beni daha iyi koruması gerektiğini, ders çalışmama daha çok yardım etmesi gerektiğini düşünüyordu. Bir şey yapmış olsaydı keşke, herhangi bir şey. Eğer kaçabilirsem, onları kurtarmak için hâlâ zamanım vardı. Hâlâ kollarımı kullanabiliyordum. Bir bacağım sağlamdı. Hâlâ yapabilirdim,

nerede olduklarını bir bilseydim...
Dünya etrafımda dönüp duruyordu. Kafam pat diye betona düştü, kollarım zincirlerde hareketsizce duruyordu. Deneme gününün anıları gözümde canlandı.
Stadyum. Diğer çocuklar. Her giriş ve çıkışı koruyan askerler. Bizi zengin ailelerin çocuklarından ayıran kadife halatlar.
Fiziksel sınav. Yazılı sınav. Mülakat.
En çok da mülakat. Bana sorular soran kurulu -altı psikiyatristten oluşan bir grup- ve onların başındaki görevli, Chian adındaki üniforması madalyalarla bezeli adamı hatırladım. Soruların çoğunu o sormuştu. *Cumhuriyet'in ulusal andı nedir? Güzel, çok güzel. Okul raporunda tarihi sevdiğin yazıyor. Cumhuriyet hangi tarihte resmi olarak kurulmuştur? Okulda ne yapmayı seversin? Okumak... evet çok güzel. Bir keresinde bir öğretmenin kütüphanenin kısıtlı bölgesine gizlice girip eski askeri metinleri aradığın için seni rapor etmiş. Bunu neden yaptığını bana söyleyebilir misin? Şanlı Seçmen Primo hakkında ne düşünüyorsun? Evet, kendisi gerçekten de iyi bir adam ve büyük bir lider. Ama ona böyle şeyler demen yanlış, oğlum. O senin benim gibi biri değil. Ona doğru hitap etme şekli şanlı babamız olmalı. Evet, özrün kabul edildi.*

Her biri aklımı bir öncekinden daha da zorlayan onlarca soru sormaya devam etti, cevap verirken neden cevap verdiğimden bile emin olamayıncaya kadar. Chian mülakat raporuma notlar alıp durdu, asistanlarından biri de oturumu küçük bir mikrofonla kaydetti.
Yeterince iyi cevaplar verdiğimi düşünmüştüm. En azından onu memnun edeceğini düşündüğüm cevaplar vermiştim.
Fakat en sonunda beni bir trene götürdüler, tren de bizi laboratuvara götürdü.

Güneş ışınları beni eritirken, acı içinde derimi pişirirken bile bu anı içimi ürpertmeye yetti. Kendime tekrar tekrar, *Eden'ı kurtarmak zorundayım*, diyordum. *Eden bir ay içinde on yaşma basacaktı. Vebadan iyileşince, Deneme'ye girmesi gerekecekti...*
Yaralı bacağım sanki sargılarımı parçalayıp çıkacak ve çatıya kadar şişecekmiş gibi geliyordu.

Saatler geçti. Zaman kavramını yitirdim. Askerler nöbet değişimi yapıyordu. Güneş yerini değiştirdi. Sonra, güneş merhamet edip batmaya başladığında asansörden çıkıp bana yaklaşan birini gördüm.

CEZANIN VERİLİŞİNİN ÜZERİNDEN SADECE YEDİ SAAT GEÇMİŞ olmasına rağmen Day'i neredeyse tanımayacaktım. Cumhuriyet mührünün ortasında çökmüş halde duruyordu. Cildi koyulaşmış, saçları terden tamamen keçe gibi olmuştu. Saçının bir tutamı tamamen kana bulanmıştı, sanki kendi boyamış gibi. Neredeyse siyah görünüyordu şimdi. Yaklaşırken yüzünü bana çevirdi. Ama beni görüp göremediğinden emin değildim, çünkü güneş henüz batmamıştı ve büyük ihtimalle onu kör ediyordu.

Bir deha daha; ayrıca sıradan bir deha da değil Daha önce de dâhilerle tanışmıştım ama Cumhuriyet'in sakladığı bir deha hiç görmemiştim. Özellikle de tam puan almış birini.

Daire şeklindeki zeminin çevresinde nöbet tutan askerlerden biri bana selam verdi. Terlemişti, güneş kaskı derisini güneşten korumuyordu. "Ajan Iparis," dedi. (Ruby bölgesi aksanıyla konuşuyordu ve üniformasının düğmeleri yeni cilalanmıştı. Ayrıntılara dikkat ediyordu.)

Ona geri dönmeden önce diğer askerlere baktım. "Hepiniz şimdilik gidebilirsiniz. Adamlarınıza su içip dinlenmelerini söyleyin. Bir de sizden sonra yerinize geleceklere erken gelmesini söyleyin."
"Tabii, efendim." Asker topuklarını birbirine çarpıp diğerlerine çıkmaları için emir verdi.
Onlar çatıdan çıkıp Day'le yalnız kalınca pelerinimi çıkarıp yüzünü daha iyi görebilmek için diz çöktüm. Bana gözlerini kısarak baktı ama sessizdi. Dudakları o kadar kurumuştu ki çenesine biraz kan akmıştı. Konuşamayacak kadar zayıftı. Yaralı bacağına baktım.
Sabahkinden çok daha kötü görünüyordu; aslında buna şaşırmadım, normal halinin iki katı şişmişti. Enfeksiyon kapmış olmalıydı. Sargının kenarlarından kan akıyordu. Farkında olmadan yan tarafımdaki bıçak yarasına dokundum. Artık eskisi kadar acımıyordu. Bu bacağa baktırmamız lazım. Oflayıp kemerimdeki matarayı çıkardım. "Gel. Biraz su iç. Henüz ölmene izin veremem." Dudaklarına biraz su serptim. Önce biraz geri

çekildi ama ağzını açıp içine azar azar su akıtmama izin verdi. Yutmasını bekledim (çok zaman alıyordu) ve sonra büyük bir yudum daha almasına izin verdim.
“Teşekkürler,” diye fısıldadı. Kuru bir kahkaha attı. “Sanırım artık gidebilirsin.”
Bir an için onu inceledim. Derisi yanmış, yüzü ter içindeydi ama gözleri hâlâ parlıyordu, sadece biraz odağını kaybetmişlerdi. Birden onunla ilk karşılaştığım anı hatırladım. Her yer toz içindeydi; hayatımda gördüğüm en keskin mavi gözlere sahip bu çocuk gelivermişti, ayağa kalkmama yardım ederek elini uzatmıştı.

“Kardeşlerim nerede?” diye fısıldadı. “İkisi de hayatta mı?” Başımı salladım. “Evet.”
“Peki Tess güvende mi? Tutuklandı mı?”
“Henüz öyle bir bilgi gelmedi bana.”
“Eden'a ne yapıyorlar?”
Thomas’ın bana söylediği şeyi, generallerin cepheden onu görmeye gelişini düşündüm. “Bilmiyorum.”
Day başını çevirip gözlerini kapadı. Nefes almaya odaklanmıştı. “Peki, onları öldürmeyin,” diye mırıldandı. “Onların suçu yok... ve Eden... o bir deney faresi değil.” Bir dakika sessizce durdu. “İsmini hâlâ bilmiyorum. Artık çok önemi kalmadı, değil mi? Benimkini zaten biliyorsun.”
Gözlerimi ona diktim. “Adım June Iparis.”

“June,” diye mırıldandı Day. İsmimi onun dudaklarından duyunca garip bir sıcaklık hissettim. Yüzünü bana çevirdi. “June, ağabeyin için üzgünüm. Ona bir şey olacağını bilmiyordum.”

Bir tutuklunun sözlerine kulak asmamak üzere eğitilmiştim; yalan söyleyeceğini, seni savunmasız bırakabilmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Ama bu sefer farklı geliyordu. Bir şekilde sözleri çok gerçek, çok ciddi geliyordu. Ya bana gerçeği söylediyse? Ya o gece Metias’ın başına başka bir şey geldiyse? Derin bir nefes almaya çalışıp gözlerimi yere indirdim. Kendime, her şeyden önce mantık dedim. Başka hiçbir şey kalmadığında mantığın seni kurtaracaktır.
“Hey.” Şimdi başka bir şey aklıma geldi. “Tekrar gözlerini açıp bana bakar mısın?”
Dediğimi yaptı. Eğilip onu inceledim. Evet, hâlâ oradaydı. Gözündeki o garip yara izi, okyanus mavisi irisinde bulunan bir kırışıklık. “Gözündeki şey nasıl oldu?” Kendi gözlerime işaret ettim. “O kusur?” Bir şey ona komik gelmiş olmalıydı ki Day bir kere daha kahkaha attı, sonra da öksürük krizine girdi. “O kusur Cumhuriyet’ten bana bir armağandı.”
“Nasıl yani?”

Duraksadı. Düşüncelerini toparlamakta güçlük çektiğini görebiliyordum. “Daha önce de Merkez Hastanesi’nin laboratuvarında bulunmuştum, biliyor musun? Denemeye girdiğim günün gecesiydi.” Gözüne işaret etmek için elini kaldırmaya çalıştı ama zincirler zangırdayıp kolunu aşağı indirdi. “Bir şey enjekte ettiler.”
Kaşlarımı çattım. “Onuncu doğum gününde mi? Laboratuvarda işin neydi? Çalışma kamplarına gitmen gerekiyordu.”
Uykuya dalmak üzereymiş gibi gözlerini kısarak gülümsedi. “Ben de seni zeki sanmıştım...”
Görünüşe göre güneş henüz onun bu tavırlarını yok etmemişti. “Peki ya, şu diz rahatsızlığın?”
“Onu da senin Cumhuriyet’in yaptı. Bu gözümdeki kusurla birlikte.”
“Cumhuriyet sana neden bunları yapsın ki, Day? Deneme’den bin beş yüz tam puan almış birine neden zarar vermek istesin ki?” Day’in dikkatini çekebilmiştim. “Neden bahsediyorsun sen? Deneme’de başarısız oldum ben.”
O da bilmiyordu. Tabii ki bilmiyordu. “Hayır, olmadın. Tam puan aldın.”
“Şaka falan mı bu?” Day bacağını biraz oynatıp acı içinde gerildi. “Tam puan demek, hah! Daha önce bin beş yüz alan birini tanımıyorum.”
Kollarımı kavuşturdum. “Ben aldım.”
Tek kaşını kaldırdı. “Sen mi? Tam puan alan o deha sen miydin?”
“Evet.” Başımı salladım. “Görünüşe göre sen de öylesin.”
Day gözlerini devirip tekrar uzağa bakmaya başladı. “Saçmalık.” Omuz silktim. “Neye istiyorsan ona inan.”
“Mantıklı gelmiyor. Seninle aynı durumda olmam gerekmiyor mu? Bu kıymetli Deneme’nizin amacı da bu değil mi?” Bir an duraksadı ve tereddüt edip yeniden devam etti. “Gözüme eşekarısı zehri gibi yakan bir şey enjekte ettiler. Aynı zamanda dizimi kestiler. Neşterle. Sonra da bana zorla bir tür ilaç içirdiler, tek hatırladığım şey... diğer çocukların cesetleriyle birlikte bir hastanenin bodrum katında yatıyordum ama ölmemiştim." Tekrar güldü. Sesi oldukça zayıf geliyordu. “Harika bir doğum günüydü.”

Üstünde deney yapmışlardı. Büyük ihtimalle ordu için. Bundan artık emindim ve bu düşünce midemi bulandırmıştı. Dizinden, kalbinden ve gözünden ufak doku örnekleri almışlardı. Dizinden: Olağanüstü fiziksel kabiliyetini, süratini ve çevikliğini incelemek istedikleri için. Gözünden: Belki de bir şey enjekte etmeyip bir şey almışlardı, görüşünün neden bu kadar keskin olduğunu anlamak için. Kalbinden: Kalp atışlarının en az nereye kadar düşebileceğini anlamak için ilaç vermiş ve herhalde kalbi durunca hayal kırıklığına uğramışlardı. O sırada da öldüğünü sandılar. Bütün bunların sebebi

açıklığa kavuşmuştu -bu doku örneklerinden bir şeyler üretmeye çalıştılar, ne olabilir, bilmiyordum- haplar, lensler, askerlerimizi geliştirebilecek, daha hızlı koşmalarını, daha iyi görmelerini, daha zekice düşünebilmelerini ya da daha sert koşullara dayanabilmelerini sağlayacak herhangi bir şey.

Bütün bu düşünceler bir saniyede aklımdan geçti, sonra durdum. Bu nasıl olabilirdi. Böylesi bir şey Cumhuriyet'in değerleriyle bağdaşmazdı. Bir dehayı böyle harcamak için sebep neydi?

Belki de onda tehlikeli bir şeyler görmüşlerdi. Kurallara karşı koyan bir kıvılcım, şimdi sahip olduğu isyankâr ruhu. Onu eğitmek yerine topluma olan katkılarını feda etmenin daha az riskli olacağını düşünmelerine sebep olan bir şey. Geçen yıl bin dört yüzden yüksek puan alan çocuk sayısı otuz sekizdi.

Belki de Cumhuriyet bu çocuğun ortadan kalkmasını istemişti.

Fakat Day öyle sıradan bir deha değildi. Tam puan almıştı. Acaba onları korkutan şey bu mu olmuştu?

"Peki şimdi de ben sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Day. "Sıra bende mi?"

"Evet." Asansöre doğru bakınca vardiyası gelen yeni nöbetçileri gördüm. Elimi kaldırıp oldukları yerde durmalarını söyledim. "Sorabilirsin."

"Neden Eden'i götürdüklerini sormak istiyorum. Vebayı. Siz zenginlerin işi kolay, her yıl yeni veba aşılarınız ve ihtiyacınız olan her türlü ilaç var. Ama hiç merak etmediniz mi... neden hiç iyileşmediğini? Ya da neden bu kadar sık aralıklarla ortaya çıktığını?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Day gözlerini bana odaklamayı başardı. "Demek istiyorum ki... dün, beni hücremden alıp götürürlerken, Batalla Binası'ndaki bazı kapılara basılmış o kırmızı sıfırı gördüm. Lake'te de böyle sayılar gördüm. Neden yoksul bölgelerde de var, bunlar? Oralarda ne işi var, bölgelere ne pompalıyorlar?"

Gözlerimi kıstım. "Sence Cumhuriyet insanları kasıtlı olarak mı zehirliyor? Tehlikeli sulardasın, Day."

Ama Day durmadı. Sesi daha heyecanlı çıkmaya başladı. "Bu yüzden Eden'i istiyorlardı, değil mi?" diye fısıldadı. "Mutasyona uğrayan yeni virüslerinin sonuçlarını görmek için? Başka neden olacak?" "Yaydığı yeni hastalık her neyse onu önlemek istiyorlar."

Day güldü ama bu onu yine öksürttü. "Hayır. Onu kullanıyorlar. Onu kullanıyorlar..." Gözleri ağırlaşıyordu. Konuşmak onu tüketmişti.

"Sen çıldırmışsın," diye karşılık verdim. Ama şimdi Thomas'ın dokunuşundan tiksinirken, Day e karşı bir iğrenme hissetmiyordum. Hissetmeliydim. Ama o hisler gelmiyordu. "Böyle bir yalan Cumhuriyete ihanettir. Hem Kongre böyle bir şeye neden yetki versin ki?"

Day gözlerini benden ayırmadı. Tam da yanıt verecek gücü kaybettiğini düşünürken sesi daha da ısrarcı çıktı. “Şöyle düşün. Size her sene hangi ilacı vereceklerini nasıl biliyorlar? Her seferinde işe yarıyorlar. Sence de daha yeni çıkmış olan vebaya uyan bir aşı yapmaları garip değil mi? Nasıl bir aşıya ihtiyaçları olacağını nereden biliyorlar?” Her yıl olmamız gereken aşılar hakkında hiç kafa yormamıştım; onlardan şüphelenmek için bir sebebim olmamıştı. Neden olsundu ki? *Benim kendi babam bu çift kapıların arkasında çalışıyordu, vebayla mücadele etmek için yeni yollar bulmak için uğraşıyordu.* Hayır, artık bunu dinleyemezdim. Pelerinimi yerden alıp kolumun altına tıktım.

Day, ben ayağa kalkarken, “Bir şey daha,” dedi. Eğilip ona baktım. Bakışları delip geçiyordu. “Sence başarısız olunca çalışma kamplarına mı gidiyoruz? June, o çalışma kampları dedikleri yer hastanelerin bodrumundaki morglardan başka bir şey değil.”

Orada duramadım. Platformdan, Day’den uzaklaştım. Ama kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Asansörün yanında bekleyen askerler ben yaklaşırken daha da dik durdular. Tiksintiyle dolu bir yüz ifadesi takındım. Askerlerden birine, “Zincirlerini çöz,” diye emir verdim. “Hastaneye geçip bacağım iyileştirin. Biraz yiyecek ve su verin. Yoksa bu gece ölecek.”

Asker selam verdi ama asansör kapısını kapatırken ona bakmadım bile.

DAY

YİNE KÂBUS GÖRÜYORDUM. BU SEFER TESS’LE İLGİLİYDİ. Lake’in sokaklarında koşuyordum. Önümde bir yerlerde Tess'de koşmaktaydı ama benim nerede olduğumu bilmiyordu. Sağa sola dönüp umutsuzca yüzümü görmeye çalışıyordu ancak tek bulduğu yabancılar, sokak polisleri ve askerlerdi. Ona seslendim. Ama sanki vıcık vıcık çamurun içinde güçlükle ilerliyormuşçasına bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Tess! diye bağırdım. *Buradayım,* tam arkanda!

Beni duyamıyordu. Bir askere çarpışını elimden hiçbir şey gelmeden izledim, sonra da ondan kaçmaya çalıştım, asker de onu tutup yere fırlattı. Bağırdım. Asker silahını çıkarıp Tess’e doğrulttu. Sonra onun Tess değil, kanlar içinde yatan annem olduğunu gördüm. Ona doğru koşmaya çalıştım. Ama onun yerine bir korkak gibi çatıda, bacanın arkasında durdum. Benim yüzümden ölmüştü.

Sonra aniden tekrar hastane laboratuvarındaydım, doktorlar ve hemşireler üzerime eğilmişlerdi. Kör edici ışıktan gözlerimi kısmıştım. Bacağım acıyordu. Tekrar dizimi kesip açıyorlardı, etimi çekip altındaki kemikleri gösteriyor, neşterleriyle kazıyorlardı. Sırtım yay gibi gerildi ve çığlık attım. Hemşirelerden biri beni tutmaya çalışıyordu. Sağa sola sallanan kolum yakınlardaki bir tepsiyi devirdi.

"Kıpırdama! Kahretsin, çocuk, canını yakmayacağım.”

Uyanmam bir dakika aldı. Bulanık hastane sahnesi değişti, benzer bir floresan lambaya baktığımı ve bir doktorun tepemde olduğunu fark ettim. Koruyucu gözlük ve maske takıyordu. Bağırmak istedim, dik oturmaya çalıştım. Ancak bir çift kemerle ameliyat masasına bağlıydım.

Doktor iç çekip maskesini indirdi. “Bana bak. Şu anda cepheden gelen askerlere yardım edecekken senin gibi bir suçlunun sargılarını sarıyorum."

Etrafıma baktım, kafam karıştı. Bu hastane odasının duvarlarına askerler dizilmişti. Bir hemşire lavaboda kanlı aletleri yıkıyordu. "Neredeyim?"

Doktor sabırsızca bana baktı. "Batalla Binası’nın hastane kanadındasın.

Ajan Iparis bacağını onarmamı emretti. Görünüşe göre resmi olarak idam edilmeden önce ölmene izin veremiyoruz.”

Kafamı olabildiğince kaldırıp bacağıma baktım. Yaram yeni bandajlarla sarılmıştı. Bacağımı biraz hareket ettirmeye çalışınca, şaşkınlıkla acının öncekinden çok daha az olduğunu fark ettim. Doktora baktım. "Ne yaptınız?”
Sadece omuz silkti, sonra da eldivenlerini çıkarıp lavabolardan birinde ellerini yıkamaya başladı. "Biraz toparladık. İdam edilirken ayakta durabileceksin." Durdu. "Duymak istediğin bu muydu bilmiyorum.’’
Tekrar sedyeye düşüp gözlerimi kapadım. Bacağımdaki acının azalması öyle rahatlatmıştı ki tadını çıkarmaya çalıştım ama kâbusumun bazı parçaları hâlâ aklımdaydı, düşünmemek için fazla tazelerdi. Tess şimdi neredeydi? Arkasını kollayacak biri olmadan yaşayabilecek miydi? Uzağı göremiyordu. Gece gölgeleri ayırt edemediğinde ona kim yardım edecekti?

Anneme gelince... henüz onu düşünmek için yeterince güçlü değildim.

Kapı sertçe vuruldu. Adamın biri, "Açın," diye seslendi. "Komutan Jameson tutukluyu görmeye geldi." *Tutuklu.* Buna güldüm. Askerler adımı ağızlarına almak bile istemiyorlardı.

Odadaki nöbetçiler daha kapının kilidini açıp yoldan çekilir çekilmez Komutan Jameson içeri fırladı, düpedüz köpürüyordu. Parmaklarını şaklattı. "Bu çocuğu sedyeden alıp zincire vurun," diye bağırdı. Sonra da bir parmağıyla göğsümü dürttü. "Sen. Sen sadece küçük bir çocuksun, üniversiteye gitmedin, Deneme'yi geçemedin! Nasıl sokaktaki askerleri atlatabildin? Nasıl bu kadar sorun çıkarabildin?” Dişlerini gösterdi. “Senin hak ettiğinden çok daha fazla dert olacağını biliyordum. Askerlerimin zamanını sürekli boşa harcıyorsun. Başka birkaç komutanın askerlerinin de."
Ona bağırmamak için dişimi sıkmak zorunda kaldım. Askerler aceleyle yanıma gelip sedyenin kemerlerini açmaya başladılar.
Yanımda duran doktor başını eğdi. "Affedersiniz, komutanım,” dedi. "Bir şey mi oldu acaba? Neler oluyor?”
Komutan Jameson öfkeli bakışlarını ona çevirdi. Adam sindi. "Batalla

Binası'nın önünde protestocular," diye sözü yapıştırdı. "Sokak polisine saldırıyorlar."

Askerler beni sedyeden alıp ayağa kaldırdılar. Ağırlığım yaralı bacağımın üstüne binince acıyla irkildim. "Protestocular mı?” "Evet. İsyancılar.” Komutan Jameson yüzümü avuçladı. "Yardım etmeleri için benim askerlerimi çağırdılar, bu da benim programımın altüst olduğu anlamına geliyor. En iyi adamlarımdan biri yüzünde derin kesiklerle buraya gönderildi. Senin gibi pis suçlular ordudaki evlatlarımıza nasıl muamele etmeleri gerektiğini bilmiyor." Tiksintiyle yüzümü savurup arkasını döndü, Beni tutan askerlere, "Götürün onu,” diye seslendi tekrar. "Ve elinizi çabuk tutun.”

Hastane odasından çıktık. Askerler koridorda aceleyle gelip gidiyorlardı. Komutan Jameson bir elini kulağına bastırıyor, dikkatle dinleyip emirler yağdırıyordu. Asansörlere doğru sürüklenirken birkaç büyük ekran gördüm -bir saniyeliğine durup hayranlıkla baktım, Lake bölgesinde daha önce hiç görmemiştim- Komutan Jameson'ın biraz önce anlattığı şeyi aynen yayınlıyorlardı. Sesi duyamıyordum ama manşetler açıkça ortadaydı: Batalla Binası'nda kargaşa. Üniteler karşılık veriyor. Yeni emirleri bekleyiniz. Bunun halka yayınlanmadığını anladım. Videoda Batalla Binası'nın önünde yüzlerce insanın bulunduğu meydanı gösteriyordu. Sınırın yanındaki kalabalığı tutmaya çalışan baştan aşağı siyah üniformalı askerlerin oluşturduğu çizgiyi gördüm. Diğer askerler çatıların üstünde, pervazlarda koşuyor, tüfekleriyle birlikte aceleyle pozisyon alıyordu. Son ekranın yanından geçerken protestocuların bazılarını, sokak lambalarının altında kümelenmiş olanları adamakıllı görebildim.
Bazıları saçlarının bir tutamını kan kırmızısına boyamıştı.
Sonra asansöre geldik ve askerler beni içeri tıktı. Benim yüzümden protesto ediyorlardı. Bu düşünce içimi heyecan ve korkuyla kapladı. Ordu bunu yanlarına asla bırakmazdı. Yoksul bölgeleri tamamen mühürleyip meydandaki her bir göstericiyi gözaltına alacaklardı.

Ya da öldüreceklerdi.

JUNE

KÜÇÜKKEN METİAS BAZEN UFUK ÇAPLI İAYANLARLA İLGİLENMESİ için çağırılır, sonrasında da bana olanları anlatırdı. Hikâye her zaman aynıydı: veba karantinaları veya vergilere öfkeli bir düzine yoksul (genellikle ergenlik çağında, bazen de yetişkin) bölgelerden birinde sıkıntı çıkarırdı. Birkaç toz bombası atılır, sonra da hepsi tutuklanarak mahkemeye çıkarılırdı.

Ama daha önce hiç yüzlerce insanın hayatını riske attığı böyle bir isyan görmemiştim. Gördüklerim bunun yanından bile geçemezdi.

“Bu insanların derdi ne?” diye sordum Thomas’a.

"Akıllarını yitirmişler.” Bütün devriyesi önümüzdeki kalabalığa dönmüş halde Batalla Binasının dışındaki yüksek platformda duruyorduk, Komutan Jameson'ın diğer bir devriyesi de kalkan ve coplarla kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Günün erken saatlerinde doktorlar bacağıyla ilgilenirken Day'e gizlice baktım. Acaba uyanık mı, yaşanan kaosu ekranlardan izliyor mu diye merak ettim. Göremediğini umdum. Başlattığı şeyi görmesi gerekmiyordu. Onu düşünmek -Cumhuriyet’i suçlaması, vebayı Cumhuriyetin başlattığını ve Deneme’de başarısız olan çocukların öldürüldüğünü söylemesi- içimi öfkeyle dolduruyordu. Silahımı kılıfından çıkardım. Hazır dursa iyi olurdu. Sesimi sakin tutmaya çalışıp, “Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?” diye sordum.

Thomas başını salladı. "Sadece bir defa, çok uzun zaman önce.” Koyu saçlarının bir kısmı yüzüne düştü. Her zamanki gibi düzgünce geriye taranmış değildi; herhalde daha önce kalabalığın içindeydi. Ellerinden biri kemerine bağlı silahında geziniyor, diğeri de omzuna asılı bir tüfeği tutuyordu. Bana bakmıyordu. Dün gece beni koridorda öpmeye kalkıştığından beri bana bir kere bile düzgünce bakmadı. “Bir avuç ahmak,” diye cevap verdi. “Eğer geri çekilmezlerse komutanlar onları yaptıklarına pişman edecek.”

Yukarı bakıp birkaç komutanın Batalla Binası'nın balkonlarının birinde durduğunu gördüm. Emin olmak için fazla karanlıktı ama Komutan Jameson'ın onlarla birlikte olduğunu sanmıyordum. Ancak ağzındaki mikrofonla emirler verdiğini biliyordum çünkü Thomas bir elini kulağına bastırmış, dikkatle dinliyordu. Fakat dedikleri sadece Thomas'ın kulakları içindi, ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Altımızdaki kalabalık itmeye devam ediyordu. Kıyafetlerinden -yırtık bluz ve pantolonlarından, birbirinin eşi olmayan delikli ayakkabılarından- neredeyse hepsinin gölün yakınlarındaki yoksul bölgelerden geldiğini anladım. İçten içe dağılmalarını istiyordum, işler daha da kötüleşmeden buradan kaçın.
Thomas başıyla kalabalığı işaret etti. "Şu acınası grubu görüyor musun?" Bana gösterdiği şeyi önceden fark etmiştim ama nezaketen gösterdiği yere baktım. Bir grup protestocu saçlarını kan kırmızısına boyamıştı; Day'in burada yargılandığı zaman saçının kana bulanmış tutamım örnek almışlardı. Thomas, "Kahraman olarak biraz kötü bir seçim," diye devam etti. "Day bir haftadan az bir süre içinde ölmüş olacak."

Bir kere başımla onayladım ancak bir şey söylemedim.
Kalabalıktan birkaç çığlık yükseldi. Devriyelerden biri meydanın arkasından dolanmıştı ve şimdi kalabalığı kıstırmış, meydanın merkezine doğru itiyorlardı. Kaşlarımı çattım. Kontrolden çıkan bir kalabalıkla bu şekilde başa çıkılmazdı. Okulda, toz bombaları ya da göz yaşartıcı gazın bu işe yeteceğini öğrenmiştik. Ama ortada öyle bir şey görünmüyordu; askerlerin hiçbiri gaz maskesi takmıyordu. Şimdi de başka bir devriye sokakların doğru dürüst protesto edebilmek için fazla karışık ve dar olduğu meydanın dış kısmındaki başıboş göstericileri kovalamaya başlamıştı.

Thomas'a, "Komutan Jameson sana ne diyor?" diye sordum. Thomas'ın koyu saçları gözlerine düşmüş, ifadesini gizliyordu. "Olduğumuz yerde kalıp emirlerini beklememizi söylüyor."

Yarım saatten uzun süre hiçbir şey yapmadık. Ellerimden biri cebimde, farkında olmadan Day'in kolyesine dokundum. Bu kalabalık bir şekilde aklıma Skiz'i hatırlatıyordu. Hatta belki de içlerinden bazıları aynı kişilerdi. İşte o anda meydandaki binaların çatılarında koşuşturan askerleri gördüm. Bazıları hemen pervazlara yerleşiyor, diğerleri de çatılar boyunca düz bir sıra halinde diziliyordu. Garip. Askerlerin genellikle siyah püskülleri ve

cekederinde tek sıra gümüş düğmeler olurdu. Fakat bu askerlerin cekederinde düğme yoktu. Bunun yerine göğüslerinden çaprazlamasına beyaz bir şerit geçiyordu, pazubentleri de griydi. Bir saniye sonra kim olduklarını fark ettim.

“Thomas.” Koluna hafifçe vurup çatıları gösterdim. “Cellatlar.” Yüzünde hiç şaşırma belirtisi yoktu, gözlerinde hiçbir his yoktu. Boğazını temizledi.
“Aynen öyle.”
“Ne işleri var burada?” Sesim yükseldi. Meydandaki protestoculara baktım, sonra da çatılara. Askerlerin hiçbirinde toz bombası ya da göz yaşartıcı gaz yoktu. Bunun yerine her birinin omzunda tüfeği vardı. “Onları dağıtmıyorlar, Thomas. Onları kapana kıstırıyorlar.” Thomas bana sert bir bakış attı. “Sıkı dur, June. Dikkatini kalabalığa ver.”

Gözlerim hâlâ çatıdayken Komutan Jameson'ın yanında askerlerle Batalla Binasının tepesine çıktığını gördüm. Mikrofonuna doğru konuştu.

Birkaç saniye geçti, içimde kötü bir his vardı; şimdi neler olacağını biliyordum.

Thomas mikrofonuna bir şeyler fısıldadı. Bir emre yanıt verdi. Ona bir bakış attım. Bir saniyeliğine bakışıma karşılık verip platformda bizimle duran devriyenin geri kalanına baktı. “Ateş serbest!” diye bağırdı.

“Thomas!” Daha fazlasını söylemek istedim ama o anda platformdan ve çatıdan silah sesleri gelmeye başladı. İleri hücum ettim. Ne yapmayı planladığımı bilmiyordum -askerlerin önünde kollarımı mı sallayacaktım?- ama Thomas ileri adım atamadan omzumu tuttu.
“Geri çekil, June!”
Tutuşundan kurtulup, “Adamlarına geri çekilmelerini söyle,” diye bağırdım.
“Onlara...”
O anda Thomas beni yere öyle sert bir şekilde itti ki yan tarafımdaki yaranın açıldığını hissettim.
“Kahretsin, June,” dedi. “Geri çekil!”

Yer şaşılacak kadar soğuktu. İlk kez kendimi kaybolmuş hissettim, hareket edemeden öylece oturdum. Biraz önce olanlara anlam veremiyordum. Yaramın etrafındaki deri yanıyordu. Meydana kurşunlar yağıyordu.

Kalabalıktaki insanlar sele yakalanmış su setleri gibi yere düşüyorlardı. Thomas, dur. Lütfen dur. Ayağa kalkıp yüzüne bağırmak, bir şekilde canını acıtmak istiyordum. Metias bunu yaptığını görseydi seni öldürürdü, Thomas, eğer hayatta olsaydı... Ama sadece kulaklarımı kapadım. Silah sesleri kulakları sağır edecek düzeydeydi.

Ateş sadece bir dakika sürdü ama sanki çok daha uzun gelmişti. Thomas sonunda askerlerine ateşi kesme emri verdi ve kalabalıkta vurulmamış olanlar dizlerinin üzerine düşüp ellerini yukarı kaldırdı. Askerler hemen onların yanına gidip ellerini arkalarından kelepçeledi ve hepsini bir yığın olacak şekilde bir araya gelmeye zorladılar. Dizlerimin üzerine doğruldum. Silahlardan dolayı hâlâ kulaklarım çınlıyordu... Kan, ceset ve tutukluların olduğu sahneyi gözlerimle taradım. 97-98 ölü vardı. Hayır, en az 120... Yüzlercesi de tutuklanmıştı. Onları sayabilecek kadar bile odaklanamıyordum.

Thomas platformdan inerken bana bir bakış attı; yüz ifadesi kasvetli, hatta suçluluk doluydu ama rahatsız edici bir hisle sadece beni yere attığı için pişmanlık hissettiğini biliyordum. Ardında bıraktığı katliam için değil. Diğer birkaç askerle birlikte Batalla Binasına geri dönüyordu. Onu görmemek için başımı çevirdim.

DAY

ASANSÖRÜN ZİNCİRLERİNİN GICIRDAYARAK DURDUĞUNU duyana kadar birkaç kat yukarı çıktık. İki asker beni tanıdık bir koridora çıkarttı. Sanırım beni hücreme geri götürüyorlardı, en azından şimdilik. Sedyede uyandığımdan beri ilk kez bitkin düştüğümü fark ettim ve kafam önüme düştü. Doktor bana ameliyat sırasında çok hareket etmeyeyim diye bir iğne yapmış olmalıydı. Etrafımdaki her şeyin kenarları bulanık duruyordu, sanki koşuyormuşum gibi.

Sonra askerler koridorun ortasında, hücremden oldukça uzakta bir yerde aniden durdular. Şaşkınlıkla onlara baktım. Daha önce fark ettiğim odalardan birinin dışında duruyorduk, büyük cam pencereleri olanlardan. Sorgu odaları. Demek öyle... Beni idam etmeden önce daha çok bilgi almak istiyorlardı.

Statik, sonra da askerlerden birinin kulaklığından bir ses geldi. Asker onayladı. "Onu içeri alalım,” dedi. "Yüzbaşı hemen geleceğini söyledi."

Dakikaların geçmesini bekliyordum, ifadesiz nöbetçiler kapıda beklerken, iki tanesi de kelepçeli kollarımı tutuyordu. Bu odanın öyle ya da böyle ses geçirmez olması gerektiğini biliyordum ama silah sesleri ve çığlıkların uzaktan gelen titreşimlerini duyabildiğime yemin edebilirdim. Kalbim küt küt attı. Birlikler meydandaki kalabalığa ateş açmış olmalıydı. Benim yüzümden mi ölüyorlardı?

Zaman ilerliyordu. Bekledim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Hücremin köşesinde kıvrılıp uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordum.

Sonunda ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Kapı savrulup açıldı, içeri siyah üniformalı, gözlerine koyu saçları düşmüş genç bir adam girdi. Omuzlarında gümüş apoletler vardı. Diğer askerler topuklarını birbirine vurdu.

Adam onları gönderdi. Onu tanıdım. Annemi vuran yüzbaşıydı. June daha önce ondan bahsetmişti. *Thomas.* Onu Komutan Jameson göndermiş olmalıydı.

"Bay Wing,” dedi. Bana yaklaşıp kollarını kavuşturdu. "Sonunda seninle resmi olarak tanışmak ne büyük zevk. Bu fırsatı kaçıracağım diye endişelenmiştim.”
Bütün varlığımı sessiz kalmaya zorladım. Benimle aynı odada bulunmaktan rahatsızmış gibi duruyordu, yüzündeki ifade de benden gerçekten nefret ettiğini söylüyordu.
"Komutanım idam ediliş tarihinden önce sana prosedürle ilgili bazı standart sorular sormamı istiyor. Tabii her ne kadar yanlış bir başlangıç yapmış olsak da samimi olmaya çalışacağım.”
Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. “Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?”
Thomas cevap vermedi ama tepki vermeme çabasıyla yutkunduğunu gördüm. Pelerinine elini atıp küçük, gri bir uzaktan kumanda çıkardı. Onu odanın boş duvarına doğrulttu. Bir projeksiyon çıktı. Üzerinde tanımadığım bir kişinin fotoğrafı bulunan bir polis raporu.

"Sana bir dizi fotoğraf göstereceğim, Bay Wing," dedi. "Göreceğin kişilerin Vatanseverlerle bağlantısı olmasından şüpheleniliyor.”
Vatanseverler boşu boşuna beni de aralarına almaya çalışmışlardı. Uyuduğum sokakların duvarlarına çizilmiş kriptik notlar. Bir sokağın köşesinde bana gizlice not ileten bir eskort. İçinde iş teklif bulunan bir miktar para. Bir süre tekliflerini görmezden gelince bana haber yollamayı kestiler. "Vatanseverler’le hiç çalışmadım,” diye sinirle cevap verdim. “Eğer birini öldürecek olursam, bunu kendi kurallarım çerçevesinde yaparım.”
"Onlarla bağlantın olmadığını iddia edebilirsin ama belki de bazılarıyla daha önce karşılaşmışsındır. Ve belki de onları bulmamıza yardım etmek istersin.”
"Evet, elbette. Annemi öldürdün. Sana yardım etmek için can attığımı tahmin edebiliyorsundur.”
Thomas beni tekrar duymazdan geldi. Duvara yansıtılan ilk fotoğrafa baktı. "Bunu tanıyor musun?"
Başımı salladım. "Daha önce hiç görmedim.”
Thomas kumandanın tuşuna bastı. Başka bir fotoğraf çıktı. "Peki ya, bu?”
"Hayır.”
"Başka bir fotoğraf. "Ya bu?”

"Hayır."
Yine bir yabancının fotoğrafı duvardaydı. "Bu kızı daha önce gördün mü?"
"Hayatımda ilk kez görüyorum."

Bilmediğim başka yüzler... Thomas gözünü kırpmadan, cevaplarımı sorgulamadan üzerlerinden bir bir geçiyordu. Devletin aptal bir kuklasıydı işte. Devam ederken onu izledim, keşke zincirlenmemiş olsaydım da bu herifi bayıltana kadar dövebilseydim, diye düşündüm.

Başka fotoğraflar. Tanımadığım başka yüzler. Thomas verdiğim kısa cevapların birini bile sorgulamıyordu. Aslında sanki bir an önce bu odadan çıkıp benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.
Sonra sahiden de tanıdığım birinin fotoğrafı çıktı. Bulanık fotoğraf uzun saçlı -hatırladığım küt kesimden çok daha uzun- bir kızı gösteriyordu. Henüz sarmaşık dövmesi yoktu. Görünüşe göre Kaede bir Vatansever'di. Onu tanıdığım yüzümden anlaşılmasın diye çabaladım. "Bak," dedim. "Sence bu insanlardan birini bile tanıyor olsam gerçekten sana bunu söyleyeceğimi falan mı düşünüyorsun?"

Thomas soğukkanlılığını korumak için büyük mücadele verdi. "Hepsi bu kadar, Bay Wing."
"Hadi, yapma, bu kadarı yetmez. Bana bir yumruk çakabilmek için her şeyini verebilirsin bence. Hadi yap. Sana meydan okuyorum."
Gözleri öfkeyle parıldadı ama yine de kendini tutuyordu. Sıkı bir şekilde, "Sana bir dizi soru sormam emredildi," dedi. "Bu kadar. İşimiz bitti."
"Neden? Benden korkuyor musun yoksa? Sadece insanların annelerine ateş edebilecek kadar mı cesursun?"
Thomas gözlerini kıstı, sonra da omuz silkti. "Onunla birlikte uğraşmamız gereken bir suçlu daha eksildi."
Yumruklarımı sıkıp yüzüne tükürdüm.
Bu onun azmini kırmaya yetti. Sol yumruğunu hızla çeneme geçirdi, kafam şiddetle yana döndü. Gözlerimde noktalar belirdi.
"Kendini bir yıldız sanıyorsun, değil mi?" dedi. "Birkaç muziplik yapıp sokak serserilerine hayırsever rolü oynadığın için sadece, öyle mi? Sana bir sır vereyim. Ben de yoksul bir bölgeden geldim. Ama kurallara uydum. Çalışıp yükseldim ve ülkemin saygısını kazandım. Geriye kalan sizler sadece oturduğunuz yerden şikâyet edip kötü şansınız için devleti

suçladınız. Bir avuç pis, tembel serseriden başka bir şey değilsiniz.” Bana tekrar yumruk attı. Kafam geriye düştü, ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum. Bedenim acıdan titredi. Yakamdan tutup beni yakınına çekti. Zincirlerim şangırdadı. "Bayan Iparis ona sokakta neler yaptığını anlattı. Onun seviyesindeki birini ne cüretle böyle bir şeye zorlarsın?"

Ah. İşte onu asıl rahatsız eden şey ortaya çıktı; öpüştüğümüzü öğrenmişti sanırım. Yüzüm acıdan mahvolsa da sırıtmaya engel olamadım. "Oo... Seni üzen şey bu muydu? Ona nasıl baktığını gördüm. Onu çok istiyorsun, öyle mi? Bu da çalışarak ulaşabilmeyi düşündüğün bir şey mi yoksa, seni aşağılık? Hayallerini yıkmak istemem ama onu hiçbir şeye zorlamadım.”
Yüzünden koyu kırmızı bir hiddet dalgası geçti. "O idam edildiğini görmeyi dört gözle bekliyor, Bay Wing. Bunu sana temin edebilirim."
Güldüm. "Kaybetmeyi hazmedemedin demek, ha? Hadi seni sevindirelim. Nasıl bir his olduğunu baştan sona anlatayım. Yapabileceğin en iyi ikinci şey dinlemek olur, değil mi?"
Thomas boynumu yakaladı. Elleri titriyordu. "Yerinde olsam dikkatli olurdum, oğlum,” diye tısladı. "İki kardeşin olduğunu unuttun galiba. İkisi de Cumhuriyet’in elinde. Onların cesetlerini annenin cesedinin yanında görmek istemiyorsan diline hâkim ol."

Bana tekrar vurdu, sonra da dizini karnıma geçirdi. Nefes alamıyordum. Eden ve John’u düşünüp sakinleşmeye, acıyı azaltmaya çalıştım. Güçlü ol. Damarına basmasına izin verme.

İki kere daha bana vurdu. Artık zorlukla nefes alıyordu. Büyük bir çabayla kollarını indirip nefes verdi. Düşük bir sesle, “Bu kadarı yeterli olacaktır, Bay Wing,” dedi. “İdam gününüzde görüşmek üzere."

Acıdan konuşamıyordum, gözlerimi onun üzerinde tutmaya çalıştım. Yüzünde sanki tertipli tarzından uzaklaşmasına neden olduğum için kızmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade vardı.

Arkasını dönüp odadan çıktı.

JUNE

O GECE, THOMAS YARIM SAAT KAPININ ÖNÜNDE BEKLEDİ. DEFALARCA özür diledi. Gerçekten üzgündü. Canımın yanmasını istememişti. Komutan Jameson'ın emirlerine karşı gelmemi istememişti. Başımın belaya girmesini istememişti. Amacı beni korumaktı. Ollie'yle kanepede oturup boşluğa bakıyordum. O makineli tüfeklerin sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Thomas bu güne kadar hep disiplinli olmuştu. Bugün de değişen bir şey yoktu. Komutanımızın emirlerini yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmemişti. Katliamı sanki rutin veba taramasına veya bir havaalanında nöbet tutmaya hazırlanır gibi gerçekleştirmişti. Emirleri bu kadar sadakatle yerine getirmesi mi, yoksa bu yüzden özür dilemesini istediğimden haberi bile olmaması mı daha kötüydü, bilemiyordum.
“June, beni dinliyor musun?”
Kendimi Ollie’nin kulaklarının arkasını kaşımaya verdim. Metias’ın eski günlükleri, ailemizin fotoğraf albümleriyle birlikte hâlâ sehpanın üzerinde dağınık duruyordu. “Zamanını boşa harcıyorsun,” diye seslendim.
“Lütfen. İçeri geleyim. Seni görmek istiyorum.”
“Yarın görüşürüz.”
“Çok durmayacağım, söz. Çok özür dilerim.”
“Thomas, yarın görüşürüz.”
"June..."
Sesimi yükselttim. “Yarın görüşürüz dedim.”
Sessizlik.

Ollie’yi okşayıp dikkatimi dağıtmaya çalışarak bir dakika daha bekledim. Bir süre sonra kalkıp kapı deliğinden baktım. Koridorda kimse yoktu. Gittiğinden emin olduktan sonra bir saat daha kanepede uyanık halde yattım. Aklım meydanda olanlardan, Day’in çatıdaki haline, Day’in veba ve Deneme hakkında söylediği akıl almaz şeylerden Thomas’a gidiyordu. Komutan Jameson'ın emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiren Thomas ve benim Lake bölgesinde güvenliğimden endişe eden Thomas’tan birbirinden farklıydı. Geçirdiğimiz onca yıl boyunca Thomas biraz garip ama her

zaman nazikti, özellikle de bana karşı. Belki de değişen bendim. Day’in ailesinin izini sürüp Thomas’ın onun annesini vurduğunu gördüğümde, bugün meydandaki kalabalığa ateş açılmasını izlerken... ikisinde de olduğum yerde durmuş, hiçbir şey yapmamıştım. Bu beni Thomas’la aynı kefeye koyar mıydı? Emirlerimizi yerine getirmekle doğru şeyi mi yapmış oluyorduk? Cumhuriyet tabii ki her zaman en doğrusunu bilirdi, değil mi?

Day’in bana söylediklerine gelince... onları düşününce bile tepem atıyordu. Bu kapalı kapıların ardında babam da çalışmıştı. Metias, Chian'ın emrinde çalışıp Deneme gözetmenliği yapmıştı. Kendi insanlarımızı neden zehirleyip öldürecektik ki?

İç çektim, dik oturdum ve sehpadan Metias’m günlüklerinden birini elime aldım.

Bu seferki, Elijah Kasırgası, Los Angeles’ı yıkıp geçtiğinden sonra bir hafta süren yorucu temizlik işiyle ilgiliydi. Başka birinde Komutan Jameson’ın devriyesinde çalışmaya başladığı ilk haftadan bahsediyordu. Üçüncü kısaydı, sadece bir paragraf uzunluğundaydı ve iki kere üst üste gece mesaisi yapmaktan yakmıyordu. Bu beni güldürdü. Kelimelerini hâlâ hatırlayabiliyordum. İlk gece mesaisinden sonra bana, “Ayakta duramıyorum,” demişti. “Bu kadın gerçekten bütün gece ayakta durduktan sonra herhangi bir şeyin başında nöbet tutabileceğimizi mi sanıyor? Bugün kafam o dağınık ki Kolonilerin başkanı, Batalla Binası’na gelse yine de fark etmezdim.”

Yanağıma bir gözyaşı damladı, hemen sildim. Ollie yanımda inledi. Uzanıp elimi boynunun etrafındaki beyaz tüylere daldırdım, o da iç çekip başını kucağıma koydu.

Metias ne kadar da ufak şeyleri dert etmişti.

Okumaya devam ederken gözlerim ağırlaştı. Kelimeler sayfada birbirine girmeye başladı. Artık yazdıklarının ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyordum. Sonunda günlüğü kenara koydum ve uykuya daldım.

Rüyamda Day’i gördüm. Elimi tuttu ve dokunduğunda kalbim çarpmaya başladı. Saçları ipekten bir kumaş gibi omuzlarına dökülüyordu, bir tutamı kanla kızıla boyanmıştı, gözlerinde acı vardı. “Ağabeyini ben öldürmedim.” Beni yanına çekti. “Yemin ederim, ben öldürmüş olamam.”

Uyanınca bir süre uyanık halde uzandım ve Day'in sözlerini düşündüm. Gözlerim bilgisayar masasına gitti. O uğursuz gecede neler olmuştu? Eğer Day, Metias'ı omzundan vurduysa o bıçak nasıl ağabeyimin göğsüne saplandı? Bu düşünce kalbimi acıttı. Ollie'ye baktım.
"Metias'ı kim incitmek isteyebilir ki?" diye sordum. Ollie mahzun gözlerle bana bakıyordu. "Ve neden?"
Birkaç dakika sonra koltuktan kalkıp masama gittim ve bilgisayarımı açtım. Merkez Hastanesi nden gelen tutanağa baktım. Dört sayfa yazı, bir sayfa fotoğraf vardı. Fotoğraflara yakından bakmaya karar verdim. Ne de olsa Komutan Jameson, Metias'm cesedini inceleyebilmem için sadece birkaç dakika vermişti ve o süreyi boşa harcamıştım ama nasıl konsantre olabilirdim ki? Katilin Day'den başka biri olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Fotoğrafları yeterince yakından incelememiştim.

Fotoğraflara çift tıklayıp tam ekran boyutuna getirdim. Görüntü başımı döndürdü. Metias'ın soğuk, cansız yüzü gökyüzüne bakıyordu, saçları başının altına saçılmıştı. Gömleğinde kan lekeleri vardı. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve kendime konsantre olmam gerektiğini söyledim. Raporun metin kısmını baştan sona okuyabiliyordum ama fotoları adamakıllı incelemeyi hiç başaramamıştım. Artık bunu yapmak zorundaydım. Gözlerimi açıp ağabeyimin cansız bedenine baktım yeniden. Keşke zamanım olduğunda yaralan kendi gözlerimle incelemiş olsaydım.

Önce fotodaki bıçağın göğsüne iyice girdiğinden emin oldum. Bıçağın kabzasında kan izleri vardı. Bıçağın ucunu göremiyordum. Sonra Metias'ın omzuna baktım. Ceketinin kolu üzerini kapatmış olsa da oradaki kumaşta büyük bir kan lekesi olduğunu fark ettim. Tamamı göğsündeki yaradan gelmiş olamazdı, başka bir yara daha olmalıydı. Fotoyu daha da büyüttüm. Hayır, çok bulanıktı. Omzunun üzerinde bir kesik olsa bile bu açıdan görünmüyordu.

Fotoğrafı kapatıp başka birine tıkladım. O an bir şeyin farkına vardım. Bu sayfadaki fotoların hepsi belli bir açıdan çekilmişti. Omzundaki, hatta bıçaktaki ayrıntıları bile görmekte zorlanıyordum. Kaşlarımı çattım. Başarısız olay yeri inceleme fotoğrafçılığı. Yaraların daha yakından çekilmiş fotoları neden yoktu? Rapora tekrar göz gezdirdim, kaçırmış olabileceğim sayfalara baktım. Ama hepsi buydu. Aynı sayfaya dönüp

bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştım.
Belki de diğer fotolar gizliydi. Ya Komutan Jameson o fotoları üzülmeyeyim diye dosyadan çıkardıysa? Başımı salladım. Hayır, bu aptalcaydı. O zaman rapora hiç foto koyulmazdı. Ekrana bakıp diğer seçeneği düşünmeye kendimi zorladım.

Ya Komutan Jameson onları benden bir şey saklamak için çıkardıysa? Hayır, hayır. Arkama yaslanıp ilk fotoya tekrar baktım. Komutan Jameson benden ağabeyimin cinayetinin ayrıntılarını neden saklamak işteşindi ki? Askerlerini severdi. Metias'ın ölümü onu öfkeden deliye döndürmüştü; cenazesini bile o düzenledi. Onun devriyesinde olmasını istedi. Onu yüzbaşı yapan da oydu.

Ama olay yeri fotoğrafçısının bu kadar kötü çekim yapacak kadar acelesi olduğundan şüpheliydim. Başka açılardan da düşünüp hep aynı sonuca vardım. Bu rapor eksikti. Hüsranla ellerimi saçıma geçirdim. Anlayamıyordum.
Birden fotodaki bıçağa yakından baktım. Pikselliydi, ayrıntıları tam olarak görmek mümkün değildi ama gördüğüm bir şey midemi altüst eden bir anıyı tetikledi. Bıçağın kabzasındaki kan koyu renkteydi ama orada başka bir iz daha vardı, kandan daha da koyu renkliydi. İlk başta bıçaktaki belirsiz desenin bir parçası sandım ama bu iz kanın üzerindeydi. Siyah, katı ve kıvamlı görünüyordu. Olay gecesi inceleme fırsatı bulduğum bıçağın neye benzediğini hatırlamaya çalıştım.

Bu siyah izler silah yağına benziyordu. Onu o gece ilk kez gördüğümde Thomas'ın alnında bulunan yağ izinin aynısı.

DAY

JUNE ERTESİ SABAH BENİ ZİYARETE GELDİĞİNDE, O bile -bir saniyeliğine de olsa- beni bu halde, hücremin duvarına dayanmış halde gördüğü için şoke oldu. Kafamı ona doğru eğdim. Beni görünce bir an duraksadı, sonra hemen serinkanlılığını geri kazandı.
"Galiba birilerini kızdırdın," dedi, ardından askerlere parmaklarını şaklattı. “Herkes dışarı. Mahkûmla özel konuşacağım.” Köşelerde duran güvenlik kameralarına da işaret etti. "Şunları kapatın.”
Başlarındaki asker selam verdi. "Evet, efendim.” Birkaçı kameraları kapatmaya giderken onun da belindeki bıçağı kınından çıkardığını gördüm. Bir şekilde onu da kızdırmış olmalıydım. Boğazımdan bir kahkaha yükselip öksürük krizine dönüştü. Eh, demek ki her şeyi ortaya dökmemiz gerekiyordu.

Askerler çıkıp arkalarından kapıyı kapattıklarında, June yanıma çömeldi. Kendimi bıçağı derimde hissetmeye hazırladım.
“Day.” Hareket etmedi. Onun yerine bıçağı kemerine geri sokup su matarasını çıkardı. Sanırım sadece askerlere göstermelik yapmıştı bunu. Yüzüme o serin sudan çarptı. İrkildim ama sonra birazını yakalayabilmek için ağzımı açtım. Hayatımda suyun hiç bu kadar lezzetli olduğunu düşünmemiştim.
June suyun birazını da doğrudan ağzıma fışkırttı, sonra da matarayı yerine koydu. "Yüzün korkunç görünüyor.” Yüz ifadesinde endişe ve anlamadığım başka bir şey daha vardı. "Bunu sana kim yaptı?"
"Sorman büyük incelik.” Umurunda olmasına şaşırdım. “Bunun için yüzbaşı dostuna teşekkür edebilirsin.”
“Thomas mı?”
“Ta kendisi. Sanırım seni öptüğüm ama o öpemediği için biraz mutsuz. Beni Vatanseverler hakkında sorguya çekti. Görünüşe göre Kaede bir Vatansever. Dünya küçük, değil mi?"
June'un yüzünden öfke dalgası geçti. “Bana bundan hiç bahsetmedi. Dün gece... evet, bunu Komutan Jameson’la konuşacağım.”
"Teşekkürler." Gözüme kaçan sular yüzünden gözlerimi kırpıyordum. "Ne

zaman geleceğini merak etmiştim.” Bir an duraksadım. "Tess hakkında bir şey öğrenebildin mi? Hayatta olup olmadığını?” June başını eğdi. "Üzgünüm," diye cevap verdi. "Onun nerede olduğunu öğrenmeme imkân yok. Ortalarda görünmediği sürece güvendedir. Ondan kimseye bahsetmedim. Yakın zamanda yapılan tutuklama kayıtlarında... ortaya çıkmadı... ya da ölümlerde."

Haber alamamak canımı sıkıyordu ama biraz olsun rahatlamıştım.

June dudaklarını bastırdı. "Ve hayatta olduğundan emin olsam da Eden'a erişimim yok. John artık her ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi.” Tekrar bana baktığında, gözlerinde karmaşa ve keder görüyorum. "Dün Thomas’la karşı karşıya geldiğine üzüldüm.”
"Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. "Bugün normalden daha iyi davranmanın belli bir sebebi var mı acaba?”
June’un bu soruyu ciddiye almasını beklemiyordum ama aldı. Bana baktı, sonra da önümde oturdu. Bugün farklı görünüyordu. Yumuşamıştı, hatta üzgün görünüyordu. Kararsızdı. Daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı gözlerinde, onunla sokakta ilk tanıştığım anda bile. “Bir sorun mu var?"
June uzun bir süre gözleri yerde, sessizce durdu. Sonunda bana baktı. Bir şey aradığının farkına vardım. Bana güvenmenin bir yolunu mu anyordu?“Dün gece ağabeyimin olay yeri raporunu inceledim tekrar.” Sesi fısıltıya dönüştü, onu duyabilmek için öne eğildim.
"Ve?” dedim. June'un gözleri gözlerimi arıyordu. Tekrar durakladı. "Day, gerçekten, dürüstçe... Metias’ı öldürmediğini söyleyebilir misin?” Bir şey bulmuş olmalıydı. İtiraf etmemi istiyordu. Hastanedeki o gece aklımdan geçti; kılık değiştirmem, Metias'ın hastaneye girerken beni izleyişi, rehin aldığım o genç doktor, buzdolaplarmdan seken kurşunlar. Yüksekten yere düşüşüm. Metias'la yüzleşmem, ona bıçağımı fırlatmam. Bıçağımın omzuna saplandığını görmüştüm, göğsünden o kadar uzaktaydı ki onu öldürmüş olması mümkün değildi. June’un bakışlarına karşılık verdim.

"Ağabeyini ben öldürmedim." Uzanıp elini tuttum ve kolumdan yükselen acıyla geri çekildim. "Kimin yaptığını bilmiyorum. Onu yaraladığım için özür dilerim ama kendi hayatımı kurtarmak içindi. Keşke daha iyi düşünebilmek için zamanım olsaydı.”
June başıyla sessizce onayladı. Yüz ifadesi o kadar yürek parçalayıcıydı ki

bir an ona sarılmak istedim. Birinin ona sarılması gerekiyordu. "Onu çok özledim,” diye fısıldadı. “Hep yanımda olacağını düşünmüştüm, işte, her zaman sırtımı dayayabileceğim biriydi. Yanımda bir tek o vardı. Şimdi o da gitti ve keşke sebebini bilebilsem.” Yenilgiye uğramış gibi yavaşça başını salladı, sonra da tekrar gözlerimin içine baktı. Hüznü onu anlatılamaz derecede güzel kılıyordu; çorak arazileri kar kaplamış gibi. "Ve nedenini bilmiyorum. En kötüsü de bu, Day. Neden öldürüldüğünü bilmiyorum. Onu neden öldürmek istesinler ki?”

Sözleri annem hakkında düşündüklerime o kadar benziyordu ki nefes almakta zorlandım. June'un da ailesini kaybettiğini bilmiyordum, davranışlarından bunu anlamam gerekirdi. Annemi June vurmamıştı. Evime vebayı June getirmemişti. O sadece ağabeyini kaybetmiş acılı bir kızdı ve bunu benim yaptığımı düşünmeye itenler olmuştu, o da ıstırap içinde izimi sürmüştü. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.

Ağlıyordu. Ona hafifçe gülümsedim, sonra da oturuşumu düzeltip elimi yüzüne götürdüm. Bileğimdeki zincirler birbirine çarptı. Gözündeki yaşı sildim. İkimiz de bir şey söylemiyorduk. Gerek yoktu. Düşünüyordu... eğer ağabeyi hakkında haklıysam başka hangi konularda da haklıydım acaba?

Bir an sonra June elimi alıp yanağına koydu. Tenine dokununca sanki sıcaklığı bana aktı. Çok güzeldi. Onu kendime çekmek, dudaklarımızı birleştirip gözlerindeki kederi silmek için içim eriyordu. Keşke bir saniyeliğine o arka sokaktaki geceye gidebilseydik.

İlk ben konuştum. "İkimizin düşmanı da aynı kişi olabilir," dedim. "Ve ikimizi birbirimize düşürdüler."
June derin bir nefes aldı. "Henüz emin değilim," dedi fakat sesinden bana katıldığını anlayabiliyordum. "Böyle konuşmamız tehlikeli." Yüzünü çevirdi, pelerinine uzandı ve hastanede kaybettiğimi düşündüğüm bir şey çıkardı cebinden. “Al. Bunu artık sana verebilirim. Benim bir işime yaramaz."
Onu elinden kapmak istedim ama zincirler buna engel oldu. Avcunda kolyem duruyordu, üzerindeki pürüzsüz çıkıntılar kazınmış ve zedelenmişti ama yine de tek parça halindeydi, zinciri elinde toplanmıştı.
"Sendeydi,” diye fısıldadım. "O gece hastanede buldun bunu, değil mi?

Beni bulunca kim olduğumu bu sayede anladın... elim boynuma gitmiş olmalı."

June sessizce onayladı, sonra da elimi alıp kolyeyi avucuma koydu. Hayretle ona baktım.

Babam. Şimdi kolyeme yeniden bakarken zihnime hücum eden anılarını engelleyemiyorum. Altı ay boyunca ondan hiç haber alamadıktan sonra eve geldiği günü hatırladım. Sonunda sağ salim eve geldiğinde perdeleri kapattık, o da anneme sarılıp uzun süre onu öptü. Bir elini koruyucu şekilde annemin karnına koymuştu. John elleri cebinde ona sarılmak için sabırsızca bekliyordu. Ben hâlâ bacağına sarılabilecek kadar küçüktüm. Eden henüz doğmamıştı, hâlâ annemin gitgide büyüyen karnındaydı.
Babam sonunda annemi bırakınca, "Benim oğullarım nasılmış bakalım?” dedi. Yanağımı okşayıp John'a gülümsedi.
John ona bütün dişlerini göstererek sırıttı. Saçını arkada toplayabilecek kadar uzatmıştı. Elinde bir sertifika tutuyordu. "Bak!” dedi. "Deneme'yi geçtim!"
"Geçtin!” Babam John’un sırtına bir şaplak indirip büyük bir adammış gibi elini sıktı. Hâlâ gözlerindeki huzuru, sesinin mutlulukla titreyişini hatırlarım. O zamanlar hepimiz okuma sıkıntısı yüzünden John'un Deneme’de başarısız olacağını düşünüyorduk. “Seninle gurur duyuyorum, Johny. Aferin sana.”

Sonra da bana baktı. Onun yüzünü incelediğimi hatırlıyorum. Babamın Cumhuriyet'teki resmi görevi cephedeki askerlerin arkasını toplamaktı ama tek işinin bu olmadığına dair şüpheler vardı. Koloniler, parıldayan şehirleri, ileri teknolojileri ve bayram tatilleri hakkında anlattığı hikâyeler gibi ipuçları. O anda ona cephe rotasyonunun onu eve getirmesi gereken zamanda neden geri dönmediğini, neden bizi hiç gelip görmediğini sormak istedim. Ama başka bir şey dikkatimi dağıttı. "Yeleğinin cebinde bir şey var, baba," dedim. Gerçekten de giysisinin altında yuvarlak bir şişlik vardı. Güldü, sonra da o nesneyi çıkardı. "Evet, öyle, Daniel.” Anneme baktı. "Algıları kuvvetli, değil mi?”
Annem bana gülümsedi.
Babam duraksadı, sonra da hepimizi yatak odasına götürdü. "Grace,” dedi anneme dönüp, “bak, ne buldum.”

Onu yakından inceledi. "Ne bu?”
"Daha çok kanıt." Babam önce onu sadece anneme göstermeye çalıştı ama nesneyi elinde çevirirken ne olduğunu görebildim. Bir tarafında kuş, diğerindeyse bir adamın profili vardı. Bir tarafında Amerika Birleşik Devletleri, Güvenimiz Tanrıyadır, Çeyrek Dolar diğerindeyse Özgürlük ve 1990 kabartması vardı. “Gördün mü? Kanıt.” Onu alıp avucuna bastırdı.”
“Bunu nereden buldun?" diye sordu annem.
"İki cephenin güneyindeki bataklıklardan. 1990’dan kalma gerçek bir madeni para. İsmini gördün mü? Birleşik Devletler. Gerçekmiş."
Annemin gözleri heyecanla parıldadı ama yine de babama endişeli bir bakış attı. "Bunu elimizde tutmamız tehlikeli," diye fısıldadı. "Evimizde tutmamalıyız bunu.”
Babam onayladı. "Ama onu yok edemeyiz. Korumamız gerekiyor; bildiğim kadarıyla bu madeni para türünün son örneği olabilir.” Annemin ellerini bozukluğun üzerine katladı. “Onun için metal bir kap yapacağım, iki tarafını da kaplayan bir şey. Kaynak yapıp kapatacağım, böylece para içinde güvende olacak.”
"Onu nereye koyacağız?"
"Bir yerde saklayacağız." Babam bir an durdu, sonra da John'la bana baktı. "En iyi yer herkesin açıkça görebileceği bir yer olabilir. Çocuklardan birine veririz, madalyon gibi belki. İnsanlar sadece bir kolye olduğunu düşüneceklerdir. Ama askerler bir arama sırasında döşemenin altında falan bulurlarsa, önemli bir şey olduğunu kesinlikle anlayacaklardır."

Sessizce durdum. O yaşımda bile babamın endişesini anlayabiliyordum. Evimizde ve sokağımızdaki bütün evlerde, daha önce asker birlikleri tarafından rutin aramalar yapılmıştı. Eğer babam onu saklamaya kalksaydı kesin bulurlardı.
Babam ertesi sabah henüz güneş bile doğmadan yanımızdan ayrıldı. O günden sonra babamı sadece bir kez görebilecektik. Sonra da bir daha eve geri dönmedi.

Bu anı bir an içinde aklımdan geçti. June'a baktım. "Bunu bulduğun için teşekkür ederim.” Sesimdeki üzüntüyü hissedebiliyor mu diye merak ettim. "Bunu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

JUNE

DAY'İ AKLIMDAN ÇIKARAMIYORDUM. Öğleden sonra evde dinlenmek için uzandığımda onun hayalini kurdum. Day'in kollarını bana sardığını ve beni tekrar tekrar öptüğünü, kollarımı okşadığını, parmaklarını saçlarımdan geçirdiğini, belime sarıldığını, göğsünü göğsüme yasladığını, nefesinin yanaklarımda, boynumda ve kulaklarımda gezindiğini düşledim. Uzun saçları benimkilere karışmış, gözleri beni derinliklerine sürüklüyordu. Uyanıp da yalnız olduğumu fark ettiğimde, nefes almakta zorlandım.

Sözleri anlaşılmaz hale gelene kadar aklımda tekrarlanıyordu. Metias'ı başka biri öldürmüştü. Cumhuriyet yoksul bölgelerde vebayı kasten yayıyordu. Lake'in sokaklarındaki halimizi, dinlenmem gerektiği için güvenliğini riske atışını düşündüm. Yanağımdan süzülen gözyaşlarını silişini.

Ona öyle öfke duyamıyordum artık. Ve eğer olur da Metias'ı başka birinin öldürdüğüne dair kanıt bulursam ondan nefret etmem için hiçbir sebep kalmazdı. Bir zamanlar efsanesi -onunla tanışmadan önce anlatılan hikâyeler- beni büyülemişti. Şimdi de aynı hislerin geri gelmeye başladığını hissediyordum. Yüzünü gözümün önüne getirdim; o kadar acı, işkence ve yastan sonra bile çok güzeldi, mavi gözleriyse parlak ve içtendi. Onunla hücresinde geçirdiğim kısa süreden çok zevk aldığımı itiraf etmekten utanıyordum. Sesi aklımdan geçen bütün ayrıntıları bana unutturabilirdi, beraberinde arzu ya da korku, hatta bazen öfke getiriyordu ama her zaman için bir şeyleri tetikliyordu. Daha önce orada olmayan bir şeyleri.

SAAT... 19.12
TANAGASHİ BÖLGESİ
22 °C

Thomas'la birlikte bir kafede oturup kâselerce fasulye yerken, "Bu öğleden sonra Day'le özel olarak görüştüğünü duydum," dedi bana. Burası Metias hayattayken geldiğimiz yerdi. Thomas'ın yer seçimi içimi rahatlatmaya

yetmiyordu. Kardeşimi öldüren bıçağın sapına bulaşmış olan silah yağı izini bir türlü aklımdan silemiyordum.
Belki de beni sınıyordu. Belki de bildiğimden şüpheleniyordu.
Cevap vermemek için etimden bir ısırık aldım. Birbirimizden oldukça uzakta oturuyor olmamızdan memnundum. Thomas onu “affetmem”, beni yemeğe çıkarmasına izin vermem için çok uğraşmıştı. Bunu neden yapıyordu, emin değildim. Beni konuşturmak için mi? Yanlışlıkla ağzımdan bir şeyler kaçırmam için mi? Reddedip reddetmeyeceğimi görüp sonra bunu Komutan Jameson’a anlatmak için mi? Biri hakkında soruşturma başlatmak için çok fazla kanıt gerekmezdi. Belki de bu yemek sadece bir yemden ibaretti.
Ama belki de gerçekten benimle barışmak istiyordu.
Hangisi doğru bilmiyordum. Bu yüzden dikkatli hareket ediyordum.

Thomas yemek yerken beni seyrediyordu. “Ona ne söyledin?”
Sesinde kıskançlık vardı. Kelimelerim serinkanlı ve tarafsızdı. “Boş ver, Thomas.” Dikkatini dağıtmak için uzanıp koluna dokundum. “Eğer çocuğun biri sevdiğin birini öldürmüş olsaydı, sen de bunu neden yaptığını anlamak için uğraşmaz mıydın? Eğer etrafta nöbetçiler olmazsa benimle konuşur sanmıştım. Ama artık umudum kalmadı. Öldüğünde sevineceğim.”

Thomas biraz rahatladı ama hâlâ yüzümü inceliyordu. Uzun bir bekleyişin ardından, “Belki de onu bir daha görmemelisin,” dedi. “Sana bir faydası oluyormuş gibi görünmüyor. Komutan Jameson'dan Day’in su istihkakını vermesi için başka birini göndermesini isteyebilirim. Ağabeyinin katiliyle bu kadar yüz yüze gelmen düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor.”

Onaylayarak başımı sallayıp fasulyemden bir lokma daha aldım. Şimdi sessiz kalmam iyi görünmezdi. Ya ağabeyimin katiliyle yemek yemekteysem? *Mantık. Dikkat ve mantık.* Gözucuyla Thomas’ın ellerine bakıyorum. Ya Metias’ı bu eller bıçakladıysa?
Bir an bile durmadan, “Haklısın,” dedim. Sesimin minnettar, düşünceli çıkmasını istiyorum. “Ondan henüz işe yarar bir bilgi çıkaramadım. Nasıl olsa yakında ölmüş olacak.”
Thomas omuz silkti. “Böyle düşünmene sevindim.” Garson gelirken masaya 50 Not bıraktı. “Day şu anda sadece idam edilmeyi bekleyen bir suçlu. Söyledikleri senin konumundaki bir kız için önem taşımamalı.”

Cevap vermeden önce bir ısırık daha aldım. “Taşımıyor,” diye cevap verdim. “Benim için bir köpekle konuşmaktan farksız.” Ama aslında düşüncelerim farklıydı, Day eğer doğruyu söylüyorsa dedikleri benim için önem taşıyacaktı.

Thomas’ın beni evime bırakıp gitmesinin üzerinden saatler geçmişti, saat geceyarısını geçtiğinde bilgisayarımın başına oturup Metias’ın raporunu inceliyordum. Artık fotoğraflara bakmaya gözlerimi onlardan ayırmam gerekmeyecek kadar alışmıştım, ama yine de midemi kaldırıyorlardı. Her bir fotoğraf, yarasının görünmeyeceği bir açıdan çekilmişti. Bıçağın sapındaki yağ izine baktıkça oradakinin bir silah yağı kalıntısı olduğuna daha da inanıyordum.

Artık fotolara bakamayacak duruma geldiğimde, koltuğa geri dönüp Metias’ın günlüklerine göz atmaya devam ettim. Eğer ağabeyimin başka düşmanları olduysa yazdıklarında kesinlikle bir ipucu olurdu. Ama aptalca davranacak da değildi. Ona karşı kanıt olarak kullanılabilecek hiçbir şeyi yazmazdı. Sayfalarca yazdıklarını okudum, hepsi de alakasız, sıradan şeyler hakkındaydı. Bazen bizden bahsediyordu. Onları okuması daha zordu.

Yazdıklarından birinde Komutan Jameson'ın birliğine katılma seremonisinden bahsediyordu, hasta olduğum zamandan. Başka birinde Deneme’den 1500 puan aldığımda yaptığımız kutlamayı anlatıyordu. Dondurma ve iki bütün tavuk sipariş etmiştik ve o akşam tavuklu ve dondurmalı sandviç yapmayı bile denemiştim, belki de hayatımdaki en zekice fikir değildi. Kahkahalarım kulaklarımda yankılanıyordu, fırında pişmiş tavuğun ve taze ekmeğin sıcak kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Gözlerimi ovuşturdum ve derin bir nefes aldım. Ollie'ye, “Ne yapıyorum ben böyle?” diye fısıldadım, o da koltukta durduğu yerden başını bana çevirdi. “Bir suçluyla dostluk kuruyorum, bir de bütün hayatım boyunca yanımda olmuş insanları uzaklaştırıyorum.”
Ollie bana köpeklere özgü o evrensel bilgelikle baktı, sonra da uykuya daldı. Bir süre ona baktım. Metias da aynı yerde bir kolu Ollie’nin sırtında uyuyakalırdı. Acaba Ollie de bunu mu hayal ediyordu?

Bir an sonra bir şey fark ettim. Gözlerimi açıp Metias'm günlüğünde en son okuduğum sayfaya geldim. Sanırım orada... bir şey görmüştüm. Sayfanın sonuna gelince gözlerim kısıldı.
Yanlış yazılmış bir kelime. Kaşlarımı çattım. Sesli bir şekilde, "Garip," dedim. Kelime buzdolabı ama a yerine o ile yazılmıştı. Buzdolabı. Hayatımda Metias'ın hiçbir şeyi yanlış yazdığını görmemiştim. Biraz daha inceledim, başımı salladım ve devam etmeye karar verdim. Sayfayı aklıma yazdım.

On dakika sonra, başka bir tane daha buldum. Bu sefer kelime irtifa ama Metias irtife yazmıştı.

İki kelime yanlıştı. Kardeşim asla böyle bir hata yapmazdı. Odada güvenlik kamerası varmış gibi etrafıma bakındım. Sonra sehpaya eğilip Metias'm günlüklerinin bütün sayfalarına göz gezdirdim. Yanlış yazılmış kelimeleri aklıma yazdım. Başka biri bulabilirdi, bu yüzden onları kâğıda yazamazdım.

Bir kelime daha buldum: burjuvazi, burjupazi diye yazılmıştı. Bir tane daha: görünmek, görümmek diye yazılmıştı.

Kalbim küt küt atıyordu. Metias'm on iki günlüğünün hepsinin üzerinden geçtiğimde, yanlış yazılmış yirmi altı kelime buldum. Hepsi de son aylarda yazılmış günlüklerde yer alıyordu.

Koltuğa yaslandım ve kelimeleri aklımda canlandırabilmek için gözlerimi kapadım. Metias'm bu kadar kelimeyi yanlış yazması, bana gönderdiği bir mesajdan başka bir şey olamazdı; ben yazdıklarını okuyacak ilk kişiydim. Gizli bir kod vardı. Demek bütün kutuları o uğursuz akşam bu yüzden çıkarmıştı dolaptan... konuşmak istediği önemli şey bu olabilirdi. Kelimelerin yerlerini değiştirdim, mantıklı bir cümle kurmaya çalıştım, başaramayınca harflerin yerini değiştirip başka bir şeyin anagramı olup olmadıklarını görmeye çalıştım.

Hayır, hiçbiri değildi.

Şakaklarıma masaj yaptım. Sonra başka bir şey denedim; ya Metias benim her kelimede eksik ya da yanlış yazılmış olan harfleri bir araya getirmemi

istediyse? Buzdolabı kelimesindeki o ile başlayarak aklımda harfleri bir araya getirdim.

OETNCKECTKEİMBOAANKTPJİNUU

Kaşlarım çatıldı. Hiçbir anlamı yoktu. Zihnimde harfleri karıştırıp durdum, değişik kelime kombinasyonları çıkarmaya çalıştım. Küçükken Metias benimle kelime oyunları oynardı; masaya bir avuç dolusu oyuncak harf atar, onlarla hangi kelimeleri türetebileceğimi sorardı. Şimdi tekrar bu oyunu oynuyorduk.

Harflerle biraz daha oyalandıktan sonra gözlerimi açmama sebep olan bir kombinasyona rastladım.

June'cuk. Metias'ın bana verdiği takma isim. Yutkunup sakin olmaya çalıştım. Yavaşça, kalan harfleri dizip onlarla kelimeler oluşturmaya çalıştım. Kombinasyonlar aklımda uçuşurken biri beni durduruyor.

Beni takip et, June'cuk.

Geriye kalan harflerse CTKAOONM. Geriye tek bir mantıklı seçenek kalıyordu.

www.benitakipetjunecuk.com

Bir internet sitesi adresi. Varsayımımın doğru olup olmadığından emin olmak için harfleri aklımdan birkaç kez daha geçirdim. Sonra da bilgisayarıma baktım.

Önce Metias'ın internetine erişimimi sağlayacak şifresini yazdım. Ağabeyimin bana öğrettiği koruma ve kalkanları yerleştirdim; internetin her yerinde izleyen gözler vardı. Daha sonra tarayıcı geçmişini kapattım ve ellerim titreyerek URL'yi girdim.
Beyaz bir sayfa çıktı. Yukarıda sadece tek bir satır yazı vardı.

Bana elini ver, ben de sana elimi vereyim.

Metias'ın tam olarak ne yapmamı istediğini biliyordum. Beklemeden elimi uzatıp ekrana bastırdım.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra bir klik sesi duydum, hafif bir ışık elimi taradı ve beyaz sayfa kayboldu. Onun yerine bir blog geldi ekrana. Nefesim boğazımda düğümlendi. Altı tane kısa girdi bulunuyordu. Koltuğumda öne eğilip okumaya başladım.

Gördüğüm şey korkudan başımı döndürdü.

12 Haziran
Bu sadece June için. June, bu bloğun izlerini ne zaman istersen kolayca silebilirsin, sağ elini ekrana bastırıp Ctrl+Shift+S+F tuşlarına basman yeterli. Bunu yazacak başka bir yerim yok, o yüzden buraya yazıyorum. Senin için.

Dün on beşinci doğum günündü. Ancak keşke daha büyük olsaydın çünkü bulduğum şeyi on beş yaşındaki bir kıza göstermeye gücüm yetmiyor, özellikle de kutlama yapıyor olman gerekirken.

Bugün merhum babamızın çektiği bir fotoğraf buldum. Sahip oldukları en son albümün en son fotoğrafıydı; daha önce hiç fark edememiştim çünkü babam onu daha büyük bir fotonun arkasına saklamış. Sürekli fotoğraflarımıza baktığımı bilirsin. Onları yazdıkları küçük notları okumayı seviyorum, sanki onlarla konuşabiliyormuşum gibi geliyor. Ama bu sefer o albümdeki fotoğrafın normalden daha kalın olduğunu fark ettim. Biraz karıştırınca gizli fotoğraf içinden düştü.

Babam çalıştığı yerin bir fotoğrafını çekmişti. Batalla Binası'ndaki laboratuvar. Babam bize işinden hiç bahsetmezdi. Fakat bu fotoyu çekmişti. Bulanık ve renklerin doygunluk oranı oldukça yüksekti ama hastane önlüğünde parlak kırmızı biyotehlike işareti bulunan genç bir adamın sedyede canını kurtarmak için yalvardığını görebilmiştim.

Babamın o fotoğrafın dibine ne yazdığını biliyor musun?

İstifa ediyorum, 6 Nisan.

Babam, annemle birlikte trafik kazasında ölmeden bir gün önce istifa etmeye çalışmıştı.

15 Eylül
Haftalardır ipuçları bulmak için uğraşıyorum. Hâlâ hiçbir şey yok. Ölen sivillerin veri tabanına girmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmiyordum. Ama henüz pes etmedim. Annem ve babamın ölümünün altında bir şey var, ne olduğunu bulacağım.

17 Kasım
Bugün bana aklımın neden başka yerlerde olduğunu sordun. June, eğer bunları okuyorsan, büyük ihtimalle bu günü hatırlayacaksın ve sebebini anlayacaksın.
Buraya en son yazdığımdan beri ipucu peşindeydim. Son birkaç aydır diğer laboratuvar görevlilerine ve babamın eski arkadaşlarına üstü kapalı sorular sormaya çalıştım, internette arama yaptım. Nihayet bugün bir şey buldum. Bugün sonunda Los Angeles vefat eden siviller veri tabanına girmeyi başardım. Bu bugüne kadar yaptığım en karmaşık şeydi. Meğerse yanlış yoldan ilerliyormuşum. Sunucularında bulunan güvenlik açığını daha önce fark edememiştim çünkü altında gömülü olduğu birçok... Her neyse, sonuç olarak içeri sızdım. Aynı zamanda çok da şaşırarak annem ile babamın geçirdiği kazaya ilişkin bir rapor buldum. Ancak bir kaza olmamıştı. June, bunu asla yüzüne söyleyemeyeceğim, bu yüzden buradan görmeni ummaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Bu raporu Chian'ın (Onu hatırlıyorsun, değil mi?) eski öğrencilerinden Komutan Baccarin vermiş. Rapora göre Dr. Michael Iparis, bu araştırmanın asıl amacını ilk kez sorguladığı zaman, Batalla Binası'ndaki laboratuvar yöneticileri şüphelenmiş. Babam her zaman veba virüslerini anlamak için çalışıyordu ama bulduğu bir şey onu çaktırmadan iş değişikliği istemesine neden olacak kadar altüst etmiş. Hatırladın mı, June? Araba kazasından birkaç hafta önce olmuştu.
Raporun geri kalanı vebadan bahsetmiyordu ama bilmem gereken şeyi bana

gösterdi. June, Batalla Binası'ndaki laboratuvar yöneticileri Komutan Baccarin'e babamı gözetleme emri verdi. Babam da başka bir yere atanmak isteyince Baccarin onun bu araştırmanın amacını anladığını fark etti.Tahmin edebileceğin gibi işler iyi gitmedi. Komutan Baccarin'e "bu olayı pürüzsüzce halletmek için bir yol bulması" emredildi. Raporun sonunda ordu açısından hiç kayıp vermeden olayın halledildiği yazıyordu.
Araba kazasından bir gün sonra yazılmıştı.
Annem ile babamı onlar öldürdü.

18 Kasım
Sunucudaki güvenlik açığı kapatıldı. Erişim için başka bir yol bulmam gerekecek.

22 Kasım
Görünüşe göre vefat eden siviller veri tabanında vebalar hakkında çok daha fazla bilgi yer alıyormuş. Tabii ki her yıl ölen yüzlerce insana bakacak olursak, bunu biliyor olmalıydım. Ama vebanın her zaman için bir anda ortaya çıktığını düşünmüştüm. Ama değilmiş.
June, bilmen gereken bir şey var. Bu girdileri ne zaman bulacaksın, bilmiyorum ama sonunda bulacağına eminin. Beni iyi dinle: Bunları okumayı bitirince bana sakın hiçbir şey bildiğini söyleme. Dikkatsizce bir şey yapmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı? Öncelikle güvenliğini düşün. Yardım bulabilirsin, bulabileceğini biliyorum. Eğer bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Ama benim hatırım için dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapma. Eğer Cumhuriyet sana verdiğim bilgilere tepki gösterdiğin için seni öldürürse kendimi öldürürüm.
Eğer isyan etmek istiyorsan sistemin içinden et. Sistemin dışından ayaklanmaktan çok daha etkilidir. Ve eğer isyan etmeyi seçersen beni de götür.
Babam her yıl ortaya çıkan veba vakalarının Cumhuriyet'in işi olduğunu keşfetti.
En bariz yerden başlıyorlar. Etlerin çoğu şu üzerinde hayvanların otladığı toroslardan gelmiyor, biliyor muydun? Bunu tahmin etmiş olmam gerekirdi.

Cumhuriyet'in hayvanlar için binlerce yeraltı fabrikası var. Yerin onlarca metre altında. İlk başta Kongre birden ortaya çıkıp fabrikalardaki hayvanların hepsini birden öldüren çılgın virüslere karşı ne yapacağını bilmiyordu. Elverişsiz bir durum, değil mi? Ama sonra Kolonilerle yaptıkları savaşı hatırladılar. Ve bu et fabrikalarında yeni ve ilginç bir virüsün her ortaya çıkışında, bilim insanları örnekler alıp onları insanları hasta edebilecek virüslere dönüştürüyorlar. Sonra da ona karşı bir aşı ve ilaç yapıyorlar. Ardından da birkaç gecekondu bölgesi hariç herkese zorunlu aşı ve ilaç veriyorlar. Söylentilere göre Lake, Alta ve Winter bölgelerinde yeni bir virüs türü ortaya çıkmış.

Bu virüsü yoksul bölgelere bir yer altı boru hattı sistemiyle pompalıyorlar. Bazen su rezervlerine bazen de nasıl yayıldığını görmek için doğrudan belli başlı birkaç eve. Bu da yeni bir veba başlatıyor. Bir virüs türünün neler yapabileceğini yeterince gördüklerini düşündüklerinde bu bölgelerde yaptıkları bir rutin tarama sırasında gizlice herkese (yani hâlâ hayatta olan herkese) ilaçlı iğneleri batırıyorlar ve bir sonra test edilecek türe kadar veba sona eriyor. Bunun yanında da Deneme'de başarısız olan bazı çocukların bazılarında bireysel veba deneyleri yapıyorlar. Onları çalışma kamplarına götürmüyorlar, June.
Hiçbiri gitmiyor.
Ölüyorlar.

Nereye varmak istediğimi anladın mı? Vebayı kullanarak toplumdaki zayıf genlere sahip olan kişi sayısını azaltıyorlar, tıpkı Deneme'nin en güçlü genlere sahip olanları seçmesi gibi. Ama aynı zamanda Koloniler'e karşı kullanabilecekleri virüsler yaratıyorlar. Onlara karşı yıllardır biyolojik silah kullanıyorlar. Koloniler'e ne olduğu ya da Cumhuriyetin onlara tam olarak ne yapmak istediği umurumda değil ama June, burada kobay olanlar bizim insanlarımız. Babam bu laboratuvarlarda çalıştı ve işi bırakmak istediğinde onu öldürdüler. Annemi de. Onların bunu herkese anlatacağını düşündüler. Kim toplu isyan çıkmasını ister ki? Kongre'nin istemediği kesin.
Eğer biri bu işe dur demezse June, hepimiz teker teker öleceğiz. Bir gün virüslerden biri kontrolden çıkacak ve aşılar ne de ilaçlarla durdurulamayacak.

26 Kasım
Thomas biliyor. Şüphelendiğimi, annem ile babamı hükümetin bilerek öldürdüğünü düşündüğümü biliyor.
Vefat eden siviller veri tabanına girdiğimi nasıl öğrendi, hâlâ merak ediyorum, aklıma sadece bir iz bırakmış olabileceğim ve o güvenlik açığını düzelten teknik elemanların o izi bulup Thomas'a bundan bahsetmiş olabilecekleri geliyor. Bugün erken saatlerde yanıma gelip bunu sordu.
Ona hâlâ annem ile babamın ölümünün yasını tuttuğumu ve biraz paranoyaklaştığını söyledim. Hiçbir şey bulamadığımı. Senin bu konuda hiçbir şey bilmediğini ve bundan sana bahsetmemesi gerektiğini söyledim.
Bunu bir sır olarak saklayacağını söyledi. Sanırım ona güvenebilirim.
Birinin şüphelerimin en ufak bir parçasını bile bilmesi sinirlerimi oynatıyor, o kadar. Yani Thomas bazen nasıldır bilirsin.

Kararımı verdim. Haftanın sonunda gidip Komutan Jameson'a devriyesinden ayrılacağımı söyleyeceğim. Zamansızlıktan şikâyet edip seni yeterince göremediğimi anlatacağım. Onun gibi bir şey... Yeniden atamam yapıldığında burayı güncellerim.

Metias’m talimatlarına uyarak bloğunu tamamen sildim.
Sonra da koltukta kıvrılıp Thomas arayana kadar uyudum. Telefonumdaki bir tuşa bastım ve ağabeyimin katilinin sesi oturma odasını doldurdu.
Komutan Jameson'ın her emrini, çocukluk arkadaşını öldürmek bile olsa mutlulukla yerine getiren asker Thomas’ın. Day’i bir günah keçisi olarak kullanan asker.

“June?” dedi, “iyi misin? Saat neredeyse on ve henüz seni görmedim. Komutan Jameson nerede olduğunu bilmek istiyor.”
“Kendimi iyi hissetmiyorum,” demeyi başardım. “Biraz daha uyuyacağım.”
“Ah.” Duraksadı. “Belirtiler neler?”
“İyileşeceğim,” diye cevap verdim. “Su kaybettim ve ateşim çıktı sadece. Sanırım dün gece kafede yediğim bir şey iyi gelmedi. Komutan Jameson'a akşama doğru kendimi daha iyi hissediyor olacağımı söyle.”
“Tamam, o halde. Buna üzüldüm. Hemen iyileş.” Bir duraksamanın ardından, “Eğer akşam da kendini iyi hissetmezsen, rapor verip veba

devriyesini seni kontrol etmeleri için yollarım. Biliyorsun, protokol. Ve eğer gelmemi istersen beni ara yeter," dedi.
Sen görmek istediğim en son kişisin. "Haber veririm. Sağ ol." Telefonu kapattım.

Başım ağrıyordu. Çok fazla anı canlanmış, çok fazla şey açıklığa kavuşmuştu. Komutan Jameson'ın, Metias'ın cansız bedenini bu kadar çabuk ortadan kaldırmasına şaşmamak gerekiyordu. Bunu şefkat duygusuyla yaptığını düşünecek kadar aptallık etmiştim. Elbette cenazesini de o düzenleyecekti. Day'i takip etmem istenen test görevi bile onlar kanıtları ortadan kaldırırken dikkatimi başka yöne çekmek içindi.
Metias'ın Chian için çalışmayı ve Deneme görevlisi olmaktan istifa ettiği akşamı düşündüm. Beni okuldan aldığında sessiz ve içine kapanıktı. Ona, "İyi misin?" diye sorduğumu hatırladım.
Cevap vermemişti. Elimi tutup tren istasyonuna doğru gitmeye başlamıştı sadece. "Hadi gel, June." demişti. "Sadece eve gidelim."
Eldivenlerine baktığımda, üzerinde küçük kan lekeleri olduğunu görmüştüm.
Metias yemeğine dokunmadı, günümün nasıl geçtiğini sormadı. Ne kadar mutsuz olduğunu anlayana kadar sinirimi bozmuştu bu. Sonunda, tam yatma zamanı geldiğinde, kanepede uzandığı yere gidip kolunun altına girdim. Alnımdan öptü.
Ondan bir şeyler duyabilirim umuduyla, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Bana bakmak için döndü. Gözleri çok hüzünlüydü.
"June," dedi, "sanırım yarın başka bir danışman isteyeceğim."
"Chian'ı sevmedin mi?"
Metias bir süre sessizce durdu. Sonra da utanmışçasına gözlerini indirdi. "Bugün Deneme stadyumunda birini vurdum."
Onu rahatsız eden şey buydu demek. Sessizce bekleyip devanı etmesine izin verdim.
Metias elini saçlarından geçirdi. "Bir kızı vurdum. Denemeyi geçemedi ve stadyumdan kaçmaya çalıştı. Chian haykırarak onu vurmamı söyledi... ben de dediğini yaptım."
"Ah." O zamanlar bilmiyordum ama şimdi Metias'ın o küçük kızı öldürdüğünde beni vurmuş gibi hissettiğini anlayabiliyordum. "Üzgünüm." diye fısıldadım.

Metias uzaklara bakıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra, “Doğru sebeplerden dolayı birini öldüren insanların sayısı çok azdır, June.” dedi. “Birçok insan yanlış sebeplerle öldürür. Umarım her iki grupta da olmazsın.”

Anılar uçup gitti, ben de sözlerinden geri kalanlara tutunmaya çalıştım. Birkaç saat yerimden kıpırdamadım. Dışarıda Cumhuriyet andı başladığında, sokaktaki insanların aşağıdan eşlik eden seslerini duyabiliyordum ama ayağa kalkmakla uğraşmadım. Seçmen Primo’nun ismi geçtiğinde selam vermedim. Ollie yanımda oturuyor, arada sırada bakıp, inliyordu. Ben de ona bakıyordum. Düşünüyor, hesaplıyordum. Bir şey yapmalıydım. Metias’ı, annemle babamı, Day’in annesini ve kardeşlerini düşündüm. Veba pençelerini öyle ya da böyle hepimize geçirmişti. Veba annemle babamı katletti. Day’in kardeşine bulaştı. Bütün bu gerçeği ortaya çıkardığı için Metias’ı öldürdü. Benden sevdiğim insanları aldı.

Vebanın arkasında da Cumhuriyetin ta kendisi vardı. Eskiden gurur duyduğum ülke. Deneme’yi geçemeyen çocuklar üzerinde deneyler yapıp onları öldüren ülke. Çalışma kamplarıymış. Hepimizi kandırmışlardı. Cumhuriyet Drake’teki sınıf arkadaşlarımın yakınlarını da öldürmüş müydü acaba; bütün o insanlar savaşta mı, kazada mı yoksa hastalıklardan mı ölmüşlerdi? Başka neler gizleniyordu?

Kalkıp bilgisayarıma yürüdüm ve su içtiğim bardağı aldım, ifadesizce içine baktım. Bir şekilde parmaklarımın yansımasını görünce afalladım, bana Day’in kana bulanmış ellerini, Metias’ın cansız bedenini hatırlattı. Bu antika cam bir hediyeydi, güya Cumhuriyet’in Güney Amerika’daki adalarından ithal edilmişti. 2150 Not ederdi. Su içtiğim bu bardağa harcanan parayla bir veba ilacı alınabilirdi. Belki o adalar Cumhuriyete ait bile değildir. Ya da bana öğretilenlerin hiçbiri doğru değildir.

Bir öfke dalgası içinde bardağı kaldırıp duvara fırlattım. Binlerce parçaya bölündü. Orada hareket etmeden duruyor, tir tir titriyordum. Eğer Metias ve Day hastanenin arka sokağı dışında bir yerde karşılaşmış olsalardı, müttefik olabilirler miydi?
Güneşin yönü değişmiş, akşamüstü olmuştu. Hâlâ hareketsiz bir şekilde bulunduğum yerde duruyordum.

Gün batımı, dairemi turuncu ve altın renklere boyadığında trans halinden çıktım. Kırılan bardağın parlayan parçalarını temizledim. Üniformamı baştan aşağı giyindim. Saçlarımı kusursuz bir şekilde başımın arkasında toplayıp yüzümün temiz, sakin ve duygulardan arınmış olduğundan emin oldum. Aynaya baktığımda aynı ifadeyi görünüyordum. Ama artık farklı biriydim. Gerçeği bilen bir dehaydım ve ne yapacağımı da biliyordum.

Day'in kaçmasına yardım edecektim.

DAY

BU AKŞAM HAPİSTEN KAÇMAYA ÇALIŞTIM. OLAYLAR şöyle gelişti: Üçüncü günü hayatımın son gününe bağlayan gece, hücremin dışındaki ekranlardan bağırma ve kargaşa seslerinin geldiğini duyuyordum. Veba devriyeleri Lake ve Alta bölgelerini tamamen kapatmıştı. Ekranlardan sürekli silah seslerinin duyulması bu bölgelerde yaşayan insanların askerlerle karşı karşıya geldiğini gösteriyordu. Sadece bir tarafın silahı vardı. Kimin kazanmakta olduğunu tahmin etmek zor değildi.
Aklım June'a gitti. Başımı salladım, ona kendimi ne kadar açtığımı düşününce inanamıyordum. Şu anda ne yapıyor, ne düşünüyor merak ediyordum. Belki de beni düşünüyordu. Keşke burada olsaydı. Kendimi onunlayken her nedense hep daha iyi hissediyordum. Sanki düşüncelerimi tamamen anlayabilip onları başka bir yere yöneltmeme yardım edebiliyormuş gibi geliyordu ve tatlı yüzüne bakınca huzur buluyordum. Yüzünü görmek beni cesaretlendirebilirdi de. Yanımda Tess, John ya da annem olmadığı için cesaret bulmakta zorlanıyordum.
Bütün gün bunu düşündüm. Eğer bu hücreden çıkmanın bir yolunu bulup askerlerden birinin silahını ve yeleğini ele geçirebilirsem Batalla Binası’ndan çıkmak için bir şansım olabilirdi. Bu binanın dışını şimdiye kadar birkaç kez görmüştüm. Duvarları Merkez Hastanesi kadar kaygan değildi, eğer bir pencereden atlayabilirsem binanın etrafını saran pervazlardan birinde koşabilirdim, bacağımın henüz tam olarak iyileşmemiş olmasına rağmen. Askerler beni takip edemeyecekti. Beni yerden ya da havadan vurmaya çalışacaklardı ama ayağımı basacak bir şey bulduğumda hızlıyımdır, ellerimdeki acıya da katlanabilirdim. John'un kaçması için de bir yol bulmam gerekiyordu. Eden büyük ihtimalle artık Batalla Binası’nda değildi fakat June’un tutuklandığım gün söylediklerini çok iyi hatırlıyordum. 6822'deki tutuklu. O John olmalıydı ve gidip onu bulacaktım.

Ama önce bu hücreden nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyordu.
Duvara ve kapının yakınına dizilmiş askerlere baktım. Dört kişiydiler. Her biri standart üniforma giyiyordu: siyah botlar, tek sıra gümüş düğmeli siyah

gömlek, koyu gri pantolon, kurşun geçirmez yelek ve tek gümüş renkli pazubent. Her birinin elinde kısa menzilli tüfek ve kemerlerindeki kılıfta bir silah daha. Zihnimdeki düşünceler birbirleriyle yarışıyordu. Kurşunların sekebileceği çelikten duvarları olan böyle bir hücrede tüfeklerin içinde büyük ihtimalle kurşun mermi yoktu. Beni sersemletmek için plastik mermi olabilirdi. Hatta sakinleştirici iğneler. Ama beni ya da onları öldürecek bir şey olamazdı. Tabii yakın mesafeden ateş edilmedikçe.

Boğazımı temizledim. Askerler bana döndü. Birkaç saniye bekledim, sonra kusacakmış gibi sesler çıkarıp eğildim. Kendime gelmeye çalışıyormuş gibi başımı sallayıp arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım.
Askerler artık tetikte gibi görünüyordu. İçlerinden biri tüfeğini bana doğrulttu. Sessizce duruyorlardı.
Bu numarayı birkaç dakika daha sürdürdüm, askerler izledikçe iki kat daha fazla kusacakmış gibi yaptım. Ardından ansızın öğürüyormuş gibi yapıp öksürük krizine girdim.
Askerler birbirlerine bakıyordu. Gözlerinin ilk kez tereddütle parladığım gördüm. İçlerinden biri, "Neler oluyor?” diye kızdı. Silahını bana doğrultan asker. Cevap vermedim. Bir daha öğürmemek için kendimi tutmaya odaklanmış gibi yaptım.
Başka bir asker ona bakarak. “Belki vebadır.”
"Saçmalık. Doktorlar onu kontrol etmişti.”
Asker başını salladı. "Kardeşleriyle aynı ortamda bulundu. Küçük kardeşi Hasta Sıfır, değil mi? Belki de doktorlar o zaman fark edemediler?”
Hasta Sıfır. Biliyordum. Tekrar kusacakmış gibi öksürdüm, bunu yaparken askerlere arkamı döndüm, onların dikkatlerini çekmeye çalıştığımı düşünmelerini istemiyordum. Öğürüp yere tükürdüm.
Nöbetçiler tereddüt içindeydi. Sonunda silahını çekmiş olan asker yanındakine işaret verdi. "Eh, eğer bu gerçekten mutasyona falan uğramış bir vebaysa burada durmak istemiyorum. Biyo ekibini çağır. Onu medikal hücrelerden birine taşıyalım.” Diğer asker başını salladı, sonra da kapıyı yumrukladı. Kilidin dışarıdan açıldığını duydum. Koridordaki askerlerden biri dışarı çıkarken ona eşlik etti, sonra da hemen kapıyı tekrar kilitledi.
İlk asker bana doğru yürüdü. Omzunun üstünden dönüp, "Tüfekleriniz bunun üzerinde olsun,” dedi. Bir çift kelepçe çıkardı. Öğürüp Öksürmekten yaklaştığını fark edemiyormuş gibi yapıyorum. "Kalk.” Kollarımdan birini

tutup beni sertçe ayağa kaldırdı. Acıyla sızlandım.
Uzanıp elimi zincirlerden çözdü ve kelepçeledi. Ona karşı koymadım.
Sonra da diğer elimi çözdü. Onu da kelepçelemeye hazırlanıyordu.
Birden döndüm ve bir saniye için özgürdüm. Daha tepki veremeden dönüp silahı kılıfından çıkardım ve ona doğrulttum. Diğer iki nöbetçi de silahlarını bana doğrulttu, ama ateş açmadılar. İlk gelen askeri vurmadan bunu yapamazlardı.
Rehin aldığım askere, "Adamlarına kapıyı açmalarını söyle," dedim.
Yutkundu. Diğer askerler gözlerini kırpmaya cüret bile edemiyorlardı.
"Kapıyı açın!" diye bağırdı. Koridorda bir kargaşa oldu, sonra da klik sesleri geldi. İlk asker bana dişlerini gösterdi. "Dışarıda onlarca asker var,” diye patladı. "Asla başaramayacaksın."
Ona sadece göz kırptım.

Kapı bir milim açıldığı anda, askeri gömleğinden tutup duvara savurdum. İçlerinden biri bana ateş etmeye çalıştı, yere yuvarlandım. Etrafımda silahlar patlıyordu. Plastik mermi sesiydi bu. Yuvarlanmayı bırakıp askerlerden birine çelme taktım, sırtüstü yere düştü. Bu bile canımı feci yakıyordu. Kahrolası bacak. Onlar kapatamadan aralıktan fırladım.

Bir bakışta sahneyi zihnime kazıdım. Askerler yolu tıkamıştı. Tavandaki karolar. Koridorun sonunda sağa dönüş vardı. Duvarda 4. Kat yazıyordu. Kapıyı açan asker tepki vermeye başlamıştı; eli yavaş çekimde silahına gitti. Sıçrayıp kendimi duvardan ittim ve kapının üst kenarını tuttum. Yaralı bacağım yüzünden neredeyse dengemi kaybedip düşecektim. Yeniden silah sesleri geldi. Tavana doğru sallanıp karoların arasındaki metal hatta tutundum. Hücre 6822; altıncı kat. Aşağı sallanıp sağlam bacağımla askerlerden birinin kafasına tekmeyi geçirdim. Aşağı yuvarlanırken ben de onunla indim. İki plastik mermi omzuna saplandı. Acıyla feryat etti. Çömelip koridor boyunca koştum, askerlerden ve silahlardan sıyrıldım ve bana uzanan ellerden kurtuldum.

John’a ulaşmalıydım. Eğer onu çıkarabilirsem, birbirimize kaçmak için yardım edebilirdik. Eğer...
O anda ağır bir şey yüzüme vurdu. Gözlerim karardı. Odaklanmaya çalıştım ama boylu boyunca yere düşmekte olduğumu hissediyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım, fakat biri beni tekrar yere devirdi ve sırtımı seğirtecek

kadar keskin bir acı duydum. Askerlerden biri tüfeğin dipçiğiyle vurmuş olmalıydı. Kollarımın ve bacaklarımın eller tarafından yere bastırıldığını hissettim. Nefesim kesildi.
Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki olanları kavramakta güçlük çektim. Sanırım bayılmak üzereydim.
Tepemde tanıdık bir ses duydum. Bu Komutan Jameson'dı. "Bu da ne böyle!” Askerlerine bağırmaya devam etti. Yavaş yavaş tekrar görmeye başlıyordum. Hâlâ askerlerin elinden kurtulmaya çalıştığımı fark ettim. Biri yüzümü tuttu. Ansızın Komutan Jameson’ın gözlerinin içine baktım. "Ahmakça bir teşebbüs,” dedi. Thomas'a baktı, o da selam verdi. "Thomas, onu hücresine geri götür. Bari bu sefer başına doğru düzgün nöbetçiler koy." Çenemi bırakıp eldivenli ellerini birbirine sürttü. "Şimdiki nöbetçilerin kovulup devriyemden çıkarılmasını istiyorum.”
"Evet, efendim.” Thomas yine selam verdi, sonra da emirler yağdırmaya başladı. Boşta olan elim diğer bileğimden hâlâ sarkmakta olan kelepçelere girmişti. Gözümün ucuyla Thomas'ın yanında baştan aşağı siyahlar içinde başka bir görevliyi fark ettim. June’du. Yüreğim ağzıma geldi. Bana gözlerini kısarak bakıyordu. Elinde bana vurmak için kullandığı tüfeği gördüm.

Tekme tokat beni hücreme geri götürdüler. Askerler beni tekrar zincirlerken June yanımızda durdu. Sonra geri çekildiklerinde yüzüme doğru eğildi. “Bunu bir daha denememeni öneririm," diye kızdı.
Gözlerinde buz gibi öfkeden başka bir şey yoktu. Kapının yanında Komutan Jameson’ın gülümsediğini gördüm. Thomas ciddi bir ifadeyle izliyordu. Sonra June tekrar eğilip kulağıma fısıldadı. "Bunu bir daha deneme," dedi, “çünkü tek başına başaramazsın, yardımıma ihtiyacın olacak.”
Ağzından çıkacağını düşündüğüm en son şeyi söylemişti. İfademin değişmesini engellemeye çalışıyordum ama kalbim bir saniyeliğine durdu. Yardım mı? June bana yardım etmek mi istiyordu? Bu daha biraz önce koridorda beni neredeyse komaya sokmak üzere olan kızdı. Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyordu? Yoksa dediklerinde ciddi miydi?

Ağzından son kelime çıkar çıkmaz benden uzaklaştı. Kızmış gibi yaptım, sanki biraz önce bana hakaret etmiş gibi. Komutan Jameson çenesini kaldırdı. "Aferin, Ajan Iparis.” June ona hızlıca selam verdi. "Thomas’la

birlikte lobiye inin, sizinle orada buluşuruz.” June ve yüzbaşı gitti. Şimdi Komutan Jameson ve hücrenin kapısının yakınında duran yeni nöbetçi grubuyla baş başaydım.

Bir süre sonra, "Bay Wing,” dedi. “Bu gece çok etkileyici bir performans sergilediniz. Gerçekten de Ajan Iparis’in söylediği kadar çevikmişsiniz. Böyle yeteneklerin, on para etmez suçlularla ziyan olduğunu görmekten nefret ediyorum ama hayat hiç de adil değil, öyle değil mi?” Bana gülümsedi. "Zavallı çocuğum. Gerçekten de askeri bir kaleden kaçabileceğini düşündün, öyle mi?”
Komutan Jameson bana doğru yürüdü, eğildi ve dirseğini dizine koydu. "Sana kısa bir hikâye anlatayım,” dedi. "Birkaç yıl önce, seninle birçok ortak noktası olan genç bir kaçak yakalandı. Gözü pek ve atılgandı, kurallara aptalca karşı koyuyordu, aynı derecede zahmet vericiydi. O da infaz tarihinden önce kaçmaya çalıştı. Ona ne olduğunu biliyor musunuz, Bay Wing?" Uzandı, elini alnıma koyup kafam duvara değene kadar beni geriye itti. "Onu yakaladığımızda merdivenlere kadar kaçabilmişti. İdam günü geldiğinde, mahkeme onu öldürmem için bana izin verdi." Eli alnımı sıkıyordu. “Sanırım kurşuna dizilmeyi tercih ederdi.’’
"Bir gün sen ondan da kötü bir şekilde gebereceksin,” diye patladım.
Komutan Jameson kahkaha attı. "Sonuna kadar huysuz olacaksın, değil mi?” Başımı bırakıp bir parmağıyla çenemi kaldırdı. "Ne kadar da eğlencelisin, güzel çocuğum.”
Gözlerimi kıstım. Bana engel olamadan, tutuşundan fırlayıp dişlerimi eline geçirdim. Çığlığı bastı. Olabildiğince sert bir şekilde, ağzıma kan tadı gelene kadar ısırdım. Komutan Jameson beni duvara yapıştırdı. Darbeyle sarsıldım. Komutan elini tuttu, ben bayılmamaya çalışıp gözlerimi kırparken acı içinde dans ediyordu. İki asker ona yardım etmeye çalıştı, ama onları savuşturdu.
“İdam edilişini dört gözle bekliyor olacağım, Day," diye hırladı. Elinden kan damlıyordu. “Dakikaları sayıyor olacağım!” Sonra da öfkeyle çıkıp arkasından kapıyı çarptı.

Gözlerimi kapayıp kimse yüzümü görmesin diye başımı kollarımın arasına gömdüm. Dilime kan gelmişti; metal tadı hissedince ürperdim. Henüz idam günüm hakkında düşünmeye cesaretim olmamıştı. Hiçbir kaçış olmadan bir

idam mangasının önünde durmak nasıl bir duyguydu? Düşüncelerim zihnimde dönüp durdu ve sonunda June'un bana fısıldadığı şeyleri hatırladım. Tek başına başaramazsın, yardımıma ihtiyacın olacak.

Bir şey keşfetmiş olmalıydı; ağabeyini gerçekte kimin öldürdüğünü ya da Cumhuriyet'le ilgili başka bir gerçeği. Beni şimdi kandırması için hiçbir sebep yoktu... Artık kaybedecek hiçbir şeyim, onun da kazanacak hiçbir şeyi yoktu. Bu düşüncenin zihnime yerleşmesini bekliyorum.

Bir Cumhuriyet ajanı kaçmama yardım edecekti. Kardeşlerimi kurtarmama... Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

JUNE

DRAKE’TE GECE VAKTİ GÖRÜNMEDEN DOLAŞMAK İÇİN EN İYİ yöntemin çatılardan gitmek olduğunu öğrenmiştim. O yükseklikte neredeyse görünmez sayılırdım -yerdeki insanlar dikkatlerini sokaktakilere verirdi- ve ayrıca durduğum yerden gideceğim noktayı en iyi şekilde görebilirdim.

Bu gece Lake ve Alta’mn sınırına, Kaede’yle Skiz dövüşü yaptığım yere doğru ilerliyordum. Onu şimdi, sabah Batalla Binasına dönüp sabah Komutan Jameson la Day’in başarısız kaçma girişimini konuşmadan önce bulmalıydım. Kaede, Day’in yaklaşmakta olan idamı için en iyi müttefikim olacaktı.
Saat geceyarısını geçince baştan aşağı siyahlar giyindim. Siyah tırmanış botları. İnce ve siyah bir havacı ceketi. Belimde bıçaklar. Omzumda da küçük siyah bir çanta. Silahlarımı getirmedim; kimsenin veba bölgelerinde izimi sürmesini istemiyordum.

Apartmanımızın tepesine kadar çıktım, tek başıma çatıda dururken rüzgâr her yanımı sarıyordu. Havadaki nemin kokusunu alabiliyordum. Bazı teraslarda bu saatte bile hayvanlar otluyordu. Onları görünce acaba bunca yıldır bir et fabrikasının üstünde mi yaşıyordum acaba diye düşündüm. Buradan Los Angeles şehir merkezinin tamamını, aynı zamanda da etrafındaki bölgeleri ve devasa gölü Pasifik Okyanusundan ayıran kara hattını görebiliyordum. Zengin bölgeler ile yoksul olanların tam olarak nerede ayrıldığını görmek kolaydı; elektrikten gelen sabit ışık yerine kıpraşan gaz lambaları, açık hava ateşleri ve termik santralleri gördüğünüz yerlerden ayrılıyordu.

İki bina arasına ince bir kablo bağlamak için halat fırlatma aparatı kullandım. Sonra da Batalla ve Ruby bölgelerinden iyice uzaklaşana kadar binadan binaya sessizce kaydım. Burada işler biraz zorlaşıyordu. Binalar arık eskisi kadar uzun değildi ve çatılar parçalanıyordu, bazıları aşırı güç halinde çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hedeflerimi dikkatlice seçiyordum. Birkaç sefer firlatıcıyı çatıdan daha alçağa hedef almak

zorunda kaldım ve sonra o tarafa geçince tepeye çıkana kadar önce kollarımı, sonra bacaklarımı atarak tırmandım. Lake bölgesinin dış semtlerine vardığımda boynumdan ve sırtımdan ter damlıyordu.

Gölün ucu sadece birkaç blok ötedeydi. Bölgeye şöyle bir baktığımda, neredeyse her bloğun kırmızı şeritlerle çevrili olduğunu ve veba devriye askerlerinin gaz maskeleri ve siyah pelerinleriyle her sokağın köşesinde durduğunu fark ettim. X işareti konmuş kapıların ardı arkası kesilmiyordu. Bir devriyenin kapı kapı dolaşıp rutin taramalardan birini yaptığını gördüm. İçimden bir ses, tıpkı Metias'ın dediği gibi onların şu anda insanlara azar azar ilaç dağıttıklarını ve birkaç hafta içinde bu vebanın "sihirli" bir şekilde ortadan kalkmış olacağını söylüyordu. Day'in evine ya da eskiden evi olan yere bakmamaya özen gösteriyordum. Sanki annesinin cesedi hâlâ orada, sokakta yatıyormuş gibi geliyordu.

Day'le tanıştığım yere ulaşmam on dakikamı aldı. Burada çatılar halat fırlatıcımı kullanamayacağım kadar dayanıksızdı. Dikkat ederek yavaşça yere indim, çeviktim ama Day kadar değil ve göl kıyısına kadar karanlık sokaklardan yürüdüm. Islak kum ayağımın altında eziliyordu.

Arka sokaklardan geçiyor, sokak lambalarına, sokak polislerine ve hiç bitmeyen kalabalığa yaklaşmamaya çalışıyordum. Day bir keresinde bana Kaede'yle buralarda, Alta ve Winter'ın sınırında bulunan bir barda tanıştığını söylemişti. Şimdi de buradan geçerken etrafı tarıyordum. Çatıdan bakarken onun bana söylediği yere ve tarife uygun bir düzine kadar bar bulunduğunu görebiliyordum; şimdi yere indiğimde dokuz tane sayabildim.

Kafamı toparlayabilmek için birkaç kere bir sokakta durdum. Eğer burada yakalanır da ne yaptığım anlaşılırsa, büyük ihtimalle beni öldürürlerdi. Hem de sorgusuz sualsiz. Bu düşünce kalbimin hızla atmasına neden oldu. Fakat sonra ağabeyimin sözlerini hatırladım. Bu, gözlerimi yakmaya, dişlerimi sıkmaya yetiyordu. Artık geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim.
Birkaç bardan eli boş döndüm. Hepsi aynı görünüyordu; kısık gaz lambası ışığı, duman ve kargaşa, arada bir köşede yapılan Skiz dövüşü. Her dövüşü kontrol ettim, ayrıca o çemberden yeterince uzak durmam gerektiğini öğrenmiştim. Her barmene sarmaşık dövmeli bir kızı tanıyıp tanımadığım sordum. Kaede'yi tanıyan yoktu.

Bir saat kadar geçti.
Sonra onu buldum. (Aslında o beni buldu.) Barın içine adımımı atacak fırsatım bile olmamıştı.
Bitişikteki bir sokaktan çıkıp barın yan kapısına doğru daha yeni yönelmiştim ki omzumun yanından bir şey uçup geçti. Bir hançer. Anında yoldan çekildim. Biri ikinci kattan sıçradı, bana hücum etti ve ikimizi de gölgelere devirdi. Sırtımı duvara yapıştırdı. Bana saldıranın kim olduğuna bakmadan önce elim içgüdüsel olarak bıçağıma gitti.
“Sensin,” dedim.
Bana bakan kız öfkeden köpürüyordu. Sokak ışıkları sarmaşık dövmesine ve gözlerindeki ağır siyah makyaja düşüyordu. “Pekâlâ,” dedi Kaede. “Beni aradığını biliyorum. Herhalde beni görmeyi çok istiyorsun ki bir saatten fazla süredir Alta'nın barlarında dolaşıyorsun. Ne istiyorsun? Tekrar dövüşmek falan mı?”
Tam cevap verecektim ki Kaede’nin arkasındaki gölgelerde bir kıpırdanma fark ettim. Donakaldım. Yanımızda başka biri daha vardı.
Kaede gözlerimin oraya gittiğini görünce sesini yükseltti. “Geri çekil, Tess,” dedi. “Bunu görmeni istemiyorum.”
“Tess?” Karanlığa doğru gözlerimi kıstım. Karanlıkta duran şekil yeterince küçüktü, narin bir yapı ve arkada karışık bir şekilde toplanmış saçlar. Kaede’nin arkasından büyük, ışık saçan bir çift göz bana bakıyordu. Bir an için kendimi gülümsemek için can atarken buldum; bu haberin Day’i çok mutlu edeceğini biliyordum.
Tess bir adım öne geldi. Sağlığı yerinde görünüyordu fakat gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Yüzündeki şüpheci bakış kendimi utanç içinde hissetmeme neden oldu.
“Merhaba,” dedi. “Day nasıl? İyi mi?”
Başımı salladım. “Şu an için iyi. Senin de iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim. Burada ne işin var?”
Bana tedbirli bir şekilde gülümsedi, sonra da korkuyla Kaede ye baktı. Kaede ona kızgın bir bakış atıp beni duvara daha da bastırdı. “Önce sorumu bir cevapla bakalım,” diye patladı.
Tess Vatanseverlere katılmış olmalı. Bıçağımı yere bıraktım, sonra da boş ellerimi ikisine doğru havaya kaldırdım. “Seninle pazarlık yapmak için geldim.” Bakışına sakin gözlerle karşılık verdim. “Kaede, yardımına ihtiyacım var. Vatanseverlerle konuşmam gerekiyor.”

Bu onu hazırlıksız yakalamıştı. “Benim bir Vatansever olduğumu da nereden çıkardın?”
“Cumhuriyet için çalışıyorum. Çok şey biliyoruz, bazıları seni şaşırtabilir.”
Kaede bana gözlerini kısarak bakıyordu. “Benim yardımıma ihtiyacın yok. Yalan söylüyorsun,” dedi. “Sen bir Cumhuriyet askerisin, Day’i polise teslim ettin. Sana neden güvenelim ki?”
Çantama uzanıp fermuarı açtım ve kalın bir “not” destesi çıkardım. Tess şok içinde nefesini içine çekti. “Sana bunu vermek istiyorum,” diye karşılık verip parayı Kaede’ye uzattım. “Bunun geldiği yerde daha çok var. Ama beni dinlemeniz gerekiyor, çok zamanım yok.” Kaede sağlam kolundaki eliyle banknotları sayfa çevirir gibi karıştırdı ve içlerinden birini dilinin ucuyla kontrol etti. Diğer kolu sıkıca alçıya alınmıştı. Birden o kolu alçıya alanın Tess olduğunu fark ettim. Vatanseverler onu yararlı buluyor olmalıydı.
Kolunu işaret ederek, “Bu arada onun için de üzgünüm,” dedim. “Ama bunu neden yaptığımı anladığından eminim. Bana verdiğin yara hâlâ iyileşmedi."
Kaede kuru bir kahkaha attı. “Her neyse,” dedi. “En azından Vatanseverler’in bir doktoru var artık.” Alçısına hafifçe vurup Tesse göz kırptı.
Tesse yandan bakıp, “Bunu duyduğuma sevindim,”dedim. “Ona iyi bakın. Buna değecektir.”
Kaede bir süre daha yüzümü inceledi. Ve sonunda beni serbest bırakıp kemerime işaret etti. “Silahlarını bırak.”
Tartışmadım. Kemerimden dört bıçak çıkardım, görebilmesi için yavaşça öne tuttum ve sokağa doğru fırlattım. Kaede onları tekmeleyip erişemeyeceğim bir uzaklığa fırlattı.
“Üzerinde takip cihazı var mı?” dedi. “Dinleme cihazı falan?” Kaede’nin kulaklarımı ve ağzımı kontrol etmesine izin verdim. “Hiçbir şey yok,” diye yanıtladım.
“Eğer yakınımıza bir çift ayak sesinin geldiğini bile duyarsam seni şuracıkta öldürürüm. Anlaşıldı mı?” dedi Kaede.
Başımla onayladım.
Bir an duraksadı, sonra da kolunu indirip bizi sokağın karanlık köşelerine doğru götürdü. “Seni asla diğer Vatanseverlerin yanına götürmem,” dedi. “Bunu yapacak kadar güvenmiyorum sana, ikimizle konuşursun, ben de

diğerlerine anlatmak gerekip gerekmediğine karar veririm.”
Vatanseverler acaba ne büyüklükte bir topluluk diye merak ettim.
“Olur.”

Kaede ve Tesse keşfettiğim her şeyi anlattım. Sözlerime Metias ve onun ölümüyle başladım. Ona Day in izini nasıl sürüp onu nasıl teslim ettiğimde neler olduğunu anlattım. Ama annem ile babamın neden öldüğünden veya Metias’ın günlüklerinde vebayla ilgili yazılarında neleri ortaya çıkardığından bahsetmedim. Bunu yoksul bölgelerde yaşayan iki kişinin yüzüne söyleyemeyecek kadar utanıyordum.
“Yani ağabeyini arkadaşı öldürdü, ha?” Kaede alçak bir ıslık çaldı. “Cumhuriyetin annen ve babanı öldürdüğünü anladığı için demek? Ve Day’i günah keçisi yaptılar, öyle mi?”
Kaede’nin kayıtsız ses tonu sinirlerimi bozdu ama bunu umursamamaya çalıştım. “Evet.”
“Evet, üzücü bir hikâye. Peki bunun Vatanseverlerle ne ilgisi var demiştin?”
“Day’in idam gününden önce kaçmasına yardım etmek istiyorum. Siz Vatanseverlerin de Day'i uzun süredir aranıza almaya çalıştığınızı duymuştum. Ölmesini sizler de istemiyorsunuzdur herhalde. Belki Vatanseverler ve ben bir tür anlaşma yapabiliriz.”
Kaede’nin gözlerindeki öfke kuşkuya döndü. “Yani şimdi sen ağabeyinin ölümü için intikam almak falan mı istiyorsun? Day için Cumhuriyet’e sırtını mı döneceksin?
“Adalet istiyorum. Ve ağabeyimi öldürmekle suçlanan çocuğun özgür kalmasını.”
Kaede inanmayarak homurdandı. “Hayat sana güzel yani... Zengin bölgelerden birindeki sıcak bir apartmanda yetiştirilmişsin. Eğer Cumhuriyet senin benimle iletişime geçtiğini öğrenirse idam mangasının önüne seni koyar, tıpkı Day gibi.”

Day’in kurşuna dizildiğini gözümün önüne getirince tüylerim diken diken oldu. Gözümün uzuyla Tess’in de irkildiğini gördüm. “Biliyorum,” diye cevap verdim. “Bana yardım edecek misin?” “Day’den hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordu Kaede. Karanlığın yanaklarımın kızarmasını sakladığını umdum. “Bunun konuyla alakası yok.”

Kahkaha attı. “Şaka gibi! Zavallı, küçük, zengin kız, Cumhuriyet’in en ünlü suçlusuna âşık olmuş. Orada bulunmasının sebebi olduğun için işler daha da kötüleşmiş durumda. Haksız mıyım?”
Sakin ol. Tekrar sordum: “Bana yardım edecek misin?”
Kaede omuz silkti. “Day’in bize katılmasını hep istemiştik. Bizim için harika bir koşucu olabilirdi. Ama biz iyilik yapma peşinde değiliz. Profesyoneliz, yapmamız gereken şey çok ve bunların arasında da hayırseverlik bulunmuyor.” Tess itiraz etmek için ağzını açtı ama Kaede eliyle sessiz olmasını söyledi. “Day buradaki sokaklarda popüler bir figür olabilir ama sonuçta tek kişi. Bunun bize ne faydası olacak? Sadece onu aramıza katmış olmanın mutluluğu mu? Vatanseverler sadece tek bir suçluyu kurtarmak için onlarca kişinin hayatını riske atmayacaklardır.”
Tess iç çekti. Göz göze gelince onun Day yakalandığından beri Kaedeyi bu konuda boşu boşuna ikna etmeye çalıştığını anladım. Tess’in Vatanseverlere katılmasının esas sebebi bu bile olabilirdi. Day’i kurtarmaları için onlara yalvarmak...
“Biliyorum.” Sırt çantamı çıkartıp Kaedeye fırlattım. Açmadı. “İşte bu yüzden bunu getirdim. İçinde biraz önce sana verdiğim parayla birlikte 200,000 Not var. Bu bir servet sayılır. Day’i yakaladığım için bana verilen ödül ve yardımınız için yeterli olacağına inanıyorum.” Sesimi alçalttım. “İçine bir de elektro-bomba koydum. Üçüncü seviye. 6,000 Not değerinde. Sekiz yüz metre içindeki bütün silahları iki dakika boyunca etkisiz hale getirebilir. Karaborsada bunlardan bir tane bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsundur.”

Kaede çantanın fermuarım açıp içindekilere baktı. Hiçbir şey söylemiyordu ancak beden dilinden, banknotların üzerine açgözlü bir şekilde eğilişinden ve sağlam elini onların yepyeni yüzeylerinde gezdirmekten ne kadar zevk aldığını anlayabiliyordum. Elektro-bombaya uzandığında zevkten inildedi ve incelemek için metal küreyi kaldırdığında gözbebekleri büyüdü. Tess ona umutlu gözlerle bakıyordu.

Bitirdikten sonra, “Bu para Vatanseverler için ancak cep harçlığı olur,” dedi. “Ama haklısın, sana yardım etmem için patronumu ikna etmeye yetebilir. Ama bunun bir tuzak olmadığından nasıl emin olacağız? Day’i Cumhuriyete sattın. Ya bana da yalan söylüyorsan?”

Cep harçlığı mı? Vatanseverlerin cepleri çok derin olmalıydı. Sadece başımı salladım. “Benden şüphelenmekte haklısınız,” dedim “Ama şöyle düşün. Şu anda 200,000 Notu ve kullanışlı bir silahı alıp buradan gidebilir ve bana hiç yardım etmeyebilirsin. Sana ve Vatanseverle’re güveniyorum. Sizin de bana güvenmeniz için yalvarıyorum.”
Kaede derin bir nefes aldı. Hâlâ ikna olmadığını görebiliyordum. “Planın ne?”
Kalbim duracak gibi oldu. Ona içten bir şekilde gülümsedim. “Her şey sırayla. Day’in ağabeyi John. Ona yarın gece kaçması için yardım etmeyi planlıyorum. Tam olarak gece on bir ve on bir otuz arasında.” Kaede bana şaşkın gözlerle bakıyordu ama bunu görmezden geldim. “Sahte bir ölüm; John'a veba bulaştığı iddiası. Eğer onun yarın gece Batalla Binası’ndan kaçmasına yardım etmeyi başarabilirsem, senin ve birkaç Vatansever’in onu bölgeden götürmesi gerekecek. Onu güvenli bir yere götürün.”
“Eğer başarabilirsen biz orada olacağız.”
“İyi. Şimdi, Day’i kurtarmak tabii ki daha da zor olacak, idam iki gün sonra, akşam saat altıda gerçekleşecek. Ondan on dakika önce, onu kurşuna dizileceği yere götüren ilk kişi ben olacağım. Güvenli erişim kimliğim var. Day’i doğu binasının arkasındaki altı tane çıkışın birinden kaçırabilirim. Birkaç Vatansever bizi orada bekler. İdam için en az iki bin kişilik bir kalabalığın gelmesini bekliyorum, bu da en az seksen tane güvenlik görevlisinin bulunduğu bir ekip demek. Arka çıkışların olabildiğince az kişi tarafından korunması gerekecek. Askerlerin çoğunun oraya gidip yardım etmesini sağlamak için bir şeyler yapın, aklınıza ne gelirse. Eğer Batalla Binası’ndan bir sonraki blokta çok fazla güvenlik olmazsa, kaçabilmek için yeterince zamanınız olacaktır.”
Kaede tek kaşını kaldırdı. “Bu intihar demek. Dediklerinin kulağa ne kadar imkânsız geldiğinin farkında mısın?”
“Evet.” Duraksadım. “Ama başka seçeneğimiz yok.”
“Peki, devam et. Meydan ne olacak?”
“Dikkat dağıtılacak.” Gözlerimi Kaede’nin gözlerine kilitledim. “Batalla Meydanında elinizden geldiğince kaos yaratın. Arka çıkışları koruyan askerlerin gelip meydandakileri tutabilmek için yardıma gelmeye zorlayacak kadar kaos olmalı... birkaç dakika için bile olsa. Elektro-bomba bu konuda işinize yarayabilir. Havada patlatırsan Batalla Binası’nda ve çevresindeki zemini sarsacaktır. Kimseye zarar vermez ama kesinlikle

paniğe neden olacaktır. Bir de eğer yakın mesafedeki silahlar etkisiz hale gelirse Day'i çatının tepesinden kaçarken görseler bile ateş edemezler. Ya onu takip etmek ya da hedefi daha zor vuran şok tabancalarını kullanmak zorunda kalacaklar."

"Peki, dâhi kız." Kaede, biraz alaycı bir şekilde kahkaha attı. "Ama sana şunu sormama izin ver. Day'i binadan nasıl çıkarmayı düşünüyorsun? Kurşuna dizileceği yere giderken ona eşlik edecek tek askerin sen olacağını mı samyorsun? Büyük ihtimalle iki koldan askerler sana eşlik edecektir. Kahretsin, tam bir ekip bile sana eşlik edecek olabilir."

Ona gülümsedim. "Başka askerler tabii ki olacak. Ama onların kılık değiştirmiş Vatanseverler olamayacağını kim söyledi?"

Bana cevap vermedi, sözlü olarak değil. Ancak yüzündeki sırıtışı görebiliyordum ve benim deli olduğumu düşünüyorsa bile, aynı zamanda yardım etmeyi de kabul etmişti.

DAY

İDAM TARİHİNDEN İKİ GECE ÖNCE, HÜCREMİN DUVARINA yaslanmış uyumaya çalışırken bir yığın rüya gördüm. İlk birkaç tanesini hatırlayamıyordum. Tanıdık ve yabancı yüzler, kulağıma Tess'in gülüşü gibi, June'un sesi gibi gelen sesler, kafa karıştırıcı bir bataklıkta birbirine girmişti. Hepsi benimle konuşmaya çalışıyordu ama hiçbirini anlayamıyordum. Ancak uyanmadan önce en son gördüğüm rüyayı hatırlıyordum. Lake bölgesinde ışıl ışıl bir akşam üstüydü. Dokuz yaşındaydım. John on üç yaşında, büyüme çağına yeni girmişti. Eden daha dört yaşındaydı ve ön kapımızın basamaklarında oturmuş, John ve ben sokak hokeyi oynarken önündekine bakıyordu. O yaşta bile üçümüz arasında en zeki oydu ve bize katılmak yerine, orada oturup eski bir türbin motorunun parçalarını kurcalıyordu.

John bana buruşturulmuş kâğıttan yaptığımız topu bana fırlattı. Süpürgemin sapıyla yakalayabildim. "Çok uzağa attın," diye itiraz ettim.
John sadece sırıttı. "Deneme'nin fiziksel kısmını geçebilmek istiyorsan bundan daha iyi reflekslerin olmalı."
Kâğıttan topa olabildiğince sert bir şekilde vurdum. John'un yanından vızıldayarak geçip arkasındaki duvara çarptı. "Sen kendi Deneme'ni geçtin," dedim. "Reflekslerine rağmen."
"O topu bilerek kaçırdım." John gülüp arkasını döndü ve topa koştu. Rüzgâr onu uçurmadan yakalamayı başardı. Yandan geçen birkaç kişi neredeyse üzerine basacaktı. "Egonu tamamen ayaklar altına almak istemedim."

Güzel bir gündü. John yerel termik santralde çalışmak üzere atanmıştı. Kutlamak için annem iki elbisesinden birini ve eski birkaç tencereyi satıp önceki haftanın tamamında birlikte çalıştığı iş arkadaşlarının ekstra mesailerini almıştı. Biriktirdiği para bütün bir tavuk almaya yetmişti. Et suyunun kokusu o kadar güzeldi ki kokusunu dışarıdayken de içimize çekebilelim diye kapıyı araladık. John genellikle bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmazdı. Bundan elimden geldiğince yararlanacaktım.
John topu bana attı, süpürgemle yakalayıp geri attım. Birkaç dakika

boyunca hızlı ve kendimizi kaptırmış bir şekilde oynadık, ikimiz de kaçırmıyorduk, bazen topu yakalayabilmek için öyle zıplıyorduk ki Eden gülmekten yıkılıyordu. Tavuk kokusu burnumuza geliyordu. Hava sıcak değildi, aslında mükemmeldi. John topu getirmek için koşarken bir saniye durdum. Bu günü unutmak istemiyordum.
Topa yine vurduk. Sonra bir hata yaptım.
Topu John'a fırlatmaya hazırlanırken sokağımızdan bir polis geçti. Gözümün ucuyla Eden'ın basamaklarda ayağa kalktığını gördüm. John bile benden önce onun geldiğini gördü ve beni durdurmak için bir elini uzattı. Ama artık çok geçti. Çoktan savurmaya başlamıştım ve topu polisin suratının ortasına yapıştırdım.
Geri sekti; sonuçta zararsız, kâğıttan bir toptu ama polisi durdurmaya yetti. Gözlerini bana doğrulttu. Olduğum yerde donakaldım.
İkimiz de hareket edemeden, polis botundan bir bıçak çıkarıp yanıma yürüdü. "Yaptığın şeyin yanına kâr kalacağını mı sandın, piç kurusu?" diye bağırdı. Bıçağı kaldırıp sapıyla suratıma vurmaya hazırlandı. Korkudan sinmek yerine, olduğum yerde durup ona doğru pis pis baktım.
John, polis bana vuramadan yanımıza geldi. "Efendim! Efendim!" John önüme geçip elini polise uzattı. "Bunun için çok üzgünüm," dedi. "Bu Daniel, benim küçük kardeşim. Bilerek yapmadı."
Polis, John'u kenara savurdu. Bıçağın sapıyla yüzüme vurdu. Yere yığıldım. Eden çığlık atıp içeri kaçtı. Öksürüp ağzıma dolan toz toprağı tükürmeye çalıştım. Konuşamadım. Polis yakınlaşıp yan tarafıma tekmeyi geçirdi. Acıdan gözlerim yerinden fırladı. Cenin pozisyonunda kıvrıldım.
"Durun, lütfen!" John hemen polise yaklaşıp aramızda kararlı bir şekilde durdu. Annem girişe koşmuştu, arkasında Eden vardı. Umutsuzca polise sesleniyordu. John hâlâ ona yalvarıyordu. "Size... size para veririm. Çok paramız yok ama ne isterseniz alabilirsiniz, lütfen." John kolumu tutup beni ayağa kaldırdı.
Polis, John'un teklifini değerlendirmek için duraksadı. Sonra da anneme baktı. "Sen, oradaki," diye seslendi. "Neyiniz varsa getir. Bir dahaki sefere de çocuğunu daha iyi yetiştir."
John beni arkasına aldı. "Bilerek yapmadı, efendim," diye tekrarladı. "Annem onu bu davranışından dolayı cezalandıracak. Daha çok küçük, bu yüzden ne yapacağını bilemedi."
Annem birkaç saniye sonra elinde kumaştan bir bohçayla dışarı çıktı. Polis

içini açıp her bir notu kontrol etti. Onun neredeyse bütün paramız olduğunu fark ettim. Bir süre sonra polis parayı tekrar sarıp yeleğinin içine koydu. Tekrar anneme bakıp, "İçeride tavuk mu pişiyor?" diye sordu. "Aileniz sanki biraz lüks içinde yaşıyor. Sık sık para saçar mısınız böyle?”

"Hayır, efendim.”

"O zaman tavuğu da getir,” dedi polis.

Annem hemen içeriye koştu. Dışarı çıktığında, elinde sıkıca bağlı bir kumaş parçası içinde tavuk eti vardı. Polis onu aldı, omzuna astı ve bana tiksintiyle son bir bakış daha attı. "Sokak piçleri," diye mırıldandı. Sonra da çekip gitti. Sokak yine sessizleşti.

John dönüp annemi teselli edecek bir şeyler söylemek istedi ama o başından savurup yemeğimiz gittiği için John'dan özür diledi. Bana bakmıyordu. Bir süre sonra ağlamaya başlayan Eden’la ilgilenmeye gitti.

Annem gidince John bana döndü. Omuzlarımdan tutup beni delicesine sarstı. "Bir daha asla yapma bunu, anladın mı? Sakın ha!" "Ona atmak istememiştim!” diye bağırdım.

John öfkeyle homurdandı. "Bu değil mesele. Ona bakışından bahsediyorum. Beynin çalışmıyor mu hiç senin? Polislere asla öyle bakılmaz, anladın mı? Hepimizin ölmesini mi istiyorsun?”

Yanağım bıçağın sapından dolayı hâlâ acıyordu, karnım da polisin tekmesi yüzünden yanıyordu. John’un elinden kurtuldum. "Beni korumak zorunda değildin,” diye patladım. "Dayanabilirdim. Karşılık verebilirdim.”

John tekrar beni tuttu. “Sen kafayı tamamen yemişsin. Beni dinle, kulaklarını da iyi aç. Tamam mı? Asla karşılık vermeyeceksin. Asla. Polisler sana ne söylerse yapacaksın ve onlarla tartışmayacaksın.” Gözlerinden sinirinin bir kısmı geçmişti. “Onların seni incittiğini görmektense ölürüm daha iyi. Anlıyor musun?”

Zekice bir şeyler söyleyebilmek için çabaladım fakat utanç içinde gözlerimin dolduğunu hissettim. Birden ağzımdan, "Tavuğunu kaybettiğin için üzgünüm," dedim.

Sözlerim John’u biraz olsun gülümsetebilmişti. "Gel buraya, çocuk.” İç çekti, sonra da beni sarıp sarmaladı. Yanaklarımdan gözyaşları dökülüyordu. Utandığım için sessizce ağlamaya çabaladım.

Batıl inançlarım yoktur ama bu rüyadan, John’la ilgili bu acı verecek kadar net anıdan uyandığımda, göğsümde korkunç bir his oluştu.

Onların seni incittiğini görmektense ölürüm daha iyi.

Ve ansızın bu dediğinin bir şekilde, bir yolunu bulup gerçekleşeceği korkusuna kapıldım.

JUNE

SAAT: 08:00
RUBY BÖLGESİ
DIŞARIDA SICAKLIK: 18 °C

DAY YARIN İDAM EDİLECEKTİ. Thomas geldi ve Batalla Binasına rapor vermeden önce bir filmin gündüz seansına beni davet etti. *Bayrağın İhtişamı*, dedi. *Hakkında iyi şeyler duydum.* Film, Cumhuriyet'teki bir kızın, Koloniler'den bir casusu yakalaması hakkındaydı.

Kabul ettim. Eğer bu gece John'un kaçmasına yardım edeceksem Thomas'm ilişkimiz hakkında kendini iyi hissetmeyi sürdürmesini sağlamalıydım. Şüphelenmesine gerek yoktu.

Yaklaşmakta olan kasırga (bu seneki beşinci) Thomas'la birlikte sokağa adımımızı atar atmaz ilk sinyallerini verdi; insanın keyfini kaçıran bir bora, normalde nemli olan havada insanı irkilten buz gibi bir rüzgâr. Kuşlar huzursuzdu. Sokak köpekleri ortalıkta gezmek yerine, sığınacak bir yer bulmuştu. Sokaklardan daha az sayıda motosiklet ve araba geçiyordu. Kamyonlar apartmanlarda yaşayanlara ekstra içme suyu ve konserve yiyecek götürüyordu. Kum torbaları, lambalar ve taşınabilir radyolar da karneyle verilmişti. Deneme stadyumları bile fırtınanın geleceği gün için Deneme'leri ertelemişti.
"Bütün bu olanlar karışışında sanıyorum oldukça heyecanlısındır," dedi Thomas sinemaya girerken. "Az kaldı."
Başımı sallayıp gülümsedim. Sinema salonu bugün tıklım tıklım doluydu, hem de rüzgârlı havaya ve beklenen elektrik kesintilerine rağmen. Önümüzde sinema salonunun devasa "küp'u göründü; her bir kenarı bir koltuk bloğuna dönük dört kenarlı bir projektör. Film başlamadan önce bir dizi reklam ve güncel haberler gösteriliyordu.
"Hissettiğim şeyi tarif etmek için 'heyecanlı' kelimesi yetersiz kalır," diye cevap verdim. "Ama dört gözle beklediğimi itiraf ediyorum. Nasıl gerçekleşeceği hakkındaki detayları biliyor musun?"
"Meydandaki askerleri denetleyeceğimi biliyorum." Thomas'ın dikkati

dönmekte olan reklamlardaydı. Bizim tarafımızda şu anda parlak ve şatafatlı “Çocuğunuzun Denemesi yaklaşıyor mu? Ace Denemelerine gelip ücretsiz eğitim danışmanlığımızdan yararlanabilirsiniz!” gösteriliyordu.
“Kalabalığın ne yapacağını kimbilebilir. Belki de şimdiden toplanıyorlardır. Sana gelecek olursak; sen büyük ihtimalle içeride olacaksın. Day’i dışarıya götüreceksin. Komutan Jameson zamanı gelince bize daha çok bilgi verecektir.”
“Çok iyi.”Tekrardan planlarımın, dün gece Kaede’yle karşılaştığım zamandan beri aklımdan geçen detayların üzerinden geçiyorum. İdam öncesinde ona üniformaları ulaştırmam gerekiyor; birkaç Vatansever’in içeri sızabilmesi için zaman lazım. Day'e dışarı çıkarken eşlik etmem konusunda Komutan Jameson’ı ikna etmek için çok uğraşmam gerekmeyecekti ve Thomas bile bunu istediğimi anlamış görünüyordu.
“June.” Thomas’ın sesi beni düşüncelerimden ayırdı.
“Evet?”
Bana tuhaf bir bakış atıp sanki bir şey hatırlamış gibi hafifçe kaşlarını çattı. “Dün gece evde değildin.”
Sakin ol. Biraz gülümsedim, sonra da rahat bir şekilde tekrar ekrana döndüm. “Neden sordun?”
“Şey, dün geceyarısı dairene geldim. Uzun süre kapıyı çaldım, ama cevap vermedin. Ollie’nin sesi geliyordu, bu yüzden parkura gitmediğini anladım. Neredeydin?”
Sakin bir yüzle Thomas’a baktım. “Uyuyamadım. Bir süreliğine çatıya çıkıp sokakları izledim.”
“Kulaklığını almadın. Seni aramaya çalıştım ama sadece statik vardı.”
“Gerçekten mi?” Başımı salladım. “İyi çekmiyordu sanırım çünkü kulaklığımı takmıştım. Dün gece oldukça rüzgârlıydı.”
Başıyla onayladı. “Bugün çok yorgun olmalısın. Seni fazla çalıştırmamasını istiyorsan Komutan Jameson’a bunu söylemelisin.”
Bu sefer de ben kaşlarımı çattım. Soruları döndür. “Geceyarısı evimde ne işin vardı? Acil bir şey mi olmuştu? Komutan Jameson’ın söylediği bir şeyi kaçırmadım, değil mi?”
“Hayır, hayır. Öyle bir şey yok.”Thomas mahcup bir şekilde sırıtıp elini saçlarından geçirdi. Elleri kanlı birinin nasıl böyle umursamaz görünebildiğine aklım ermiyordu. “Dürüst olmak gerekirse ben de uyuyamadım. Senin ne kadar kaygılı olabileceğini düşünüp durdum. Sana

sürpriz yapayım dedim."
Koluna hafifçe vurdum. "Teşekkürler. Ama ben iyiyim. Yarın Day idam edilecek, ben de sonrasında çok daha iyi olacağım. Dediğin gibi. Az kaldı."
Thomas parmaklarını şaklattı. "Ah, işte dün gece seni görmek istememin diğer bir sebebi de şuydu. Sana söylememem gerekiyordu, senin için sürpriz olacaktı."
Şu anda sürprizler pek de eğlenceli gelmiyordu kulağa. Ama heyecanlanmış numarası yaptım. "Hımm... Neymiş o?"
"Komutan Jameson önerdi, mahkemelere de onaylattı. Sanırım hâlâ Day elini o kadar sert ısırdığı için çok kızgın."
"Neyi onaylattı?"
"Ah, işte ilan ediliyor şimdi."Thomas tekrar ekrana döndü ve gelen reklamı işaret etti. "Day'in idamını daha erken bir tarihe çekiyoruz." Çıkan reklam sadece dijital bir broşürden ibaret, hareketsiz tek bir görüntü. Bayram havası var, beyaz ve yeşil desenli bir arka planın üzerine koyu mavi yazılar ve fotoğraflar. BATALLA BİNASI'NIN ÖNÜNDE SADECE AYAKTA, 26 ARALIK, SAAT 17.00'DA. DANIEL ALTAN WING'İN İDAM EDİLİŞİNİ İZLEMEK İÇİN. ALAN SINIRLIDIR. SADECE JUMBOTRON'LARDAN İZLENEBİLİR.

Ciğerlerimdeki bütün havayı bıraktım. Thomas'a döndüm. "Bugün mü?"
Thomas sırıttı. "Bu akşam. Harika değil mi? Bütün bir gün daha bekleyerek eziyet çekmeyeceksin."
Neşeliymiş gibi konuştum. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Ama düşüncelerim git gide artan bir panik içinde çalkalanıyordu. Bu birçok anlama gelebilirdi. Komutan Jameson'ın mahkemeyi idamı tam bir gün erkene almaya ikna edebilmesi zaten başlı başına sıradışıydı. Artık sadece sekiz saat içinde kurşuna dizilecekti, güneş batmaya başlarken. Artık John'un kaçmasına yardım edemezdim; bütün gün Day'in idamına hazırlanarak geçecekti. Saati bile değişmişti. Vatanseverler benimle bugün buluşamayabilirlerdi. Onlara üniformaları vermek için hiç zamanım olmayacaktı.

Day'in kaçmasına yardım edemeyecektim.

Hepsi bu da değildi. Komutan Jameson bana bunu söylememeyi seçmişti. Eğer Thomas bunu dün gece biliyorduysa, bu da komutanın onu eve

göndermeden önce en geç dün akşam söylediği anlamına geliyordu. Bunu bana neden söylememişti? Day’in yirmi beş saat daha erken öleceğini bilmeme sevineceğimi düşünmesi gerekiyordu. Bir şeylerden şüphelenmiyorsa tabii. Belki de sadece tepkimi ölçmek için başından atmıştı beni. Thomas benden bir şey mi saklıyordu? Plandan haberi varmış gibi yaparak gerçeği mi saklamaya çalışıyordu, yoksa Komutan Jameson ona da mı bir şey söylememişti?

Film başladı. Artık Thomas’la konuşmak zorunda olmadığım ve düşünebilecek firsatı yakaladığım için şükrettim.

Planı değiştirmeliydim. Yoksa ağabeyimi öldürmekle suçlanan masum çocuk bu akşam ölecekti.

İDAM GÜNÜ GELDİĞİNDE BİNANIN DIŞINDAN GELEN şimşek sesinin dışında herhangi bir tantana yoktu. Tabii hücrenin bomboş duvarlarından, güvenlik kameralarından ve tedirgin askerlerden dolayı gökyüzünü görebildiğim falan da yoktu; gökyüzünün nasıl olduğunu tahmin ediyordum sadece.

Sabah saat altıda, askerler kelepçelerimi açıp zincirlerimi çıkardılar. Bu bir gelenekti. Reklamı yapılan bir suçlu idam mangasının karşısına çıkmadan önce Batalla Binası meydandaki bütün JumboTron'lardan suçlunun görüntülerini yayınlardı. Önce zincirlerinizi çıkarırlardı, böylece onları eğlendirecek bir şey yapma şansınız olurdu. Geçmişte bunu görmüştüm, meydandaki izleyiciler buna bayılmıştı. Genellikle suçlu dayanamaz ve nöbetçilere yalvarmaya başlardı ya da onlarla anlaşma yapmaya veya süresini uzatmalarını sağlamaya çalışırdı, hatta kaçmaya kalkışanlar bile olmuştu. Şu ana kadar hiçbiri başaramadı. İdam saatiniz gelene kadar görüntünüzü canlı olarak meydana yayınlayıp sonra da kameraları Batalla Binası'ndaki idam mangasına çevirirlerdi, ardından da suçlunun infazcılarla karşı karşıya gelmek için dışarı yürüyüşünü gösterirlerdi. Kurşuna dizilme sırasında meydandaki seyirciler nefeslerini tutup çığlıklar atarlardı. Cumhuriyet başka bir suçluyu daha ibret olsun diye cezalandırdığı için mutlu olurdu.
Görüntüleri birkaç gün sonra tekrar yayınlarlardı.

Hücremde dolaşmakta özgürdüm ama sadece arkama yaslanmış oturuyordum, kollarımı dizlerime koymuştum. İçimden kimseyi eğlendirmek gelmiyordu. Başım heyecan, korku, merak ve endişeyle zonkluyordu. Kolyem cebimde duruyordu. John bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ona ne yapacaklardı? June bana yardım etmeye söz vermişti. Umarım John için de bir planı vardı.

Eğer June kaçmama yardım etmeyi planlıyorsa şansını sonuna kadar zorlaması gerekecekti. Eminim idam saatimdeki değişikliğin de ona hiç faydası olmamıştı. Karşı karşıya olduğu tehlikeyi düşündükçe kalbim

acıyordu. Keşke ne öğrendiğini bilebilseydim. Sahip olduğu bütün ayrıcalıklara rağmen Cumhuriyet'e sırtını döndürecek kadar canını inciten şey neydi? Ve eğer yalan söylediyse... neden beni kurtaracağı söylesindi ki? Belki beni umursuyordu. Kendime biraz güldüm. Böyle bir anda düşündüğüm şeye bak... Belki kurşuna dizileceğim yere gitmeden önce ondan bir veda öpücüğü alabilirdim.

Ama bir şeyden emindim. June'un planı başarısız olsa bile, idam mangasının karşısına çıktığımda herkesten ayrı ve tek başıma olsam bile... dövüşecektim. Olduğum yerde durmam için içimi kurşunlarla doldurmaları gerekecekti. İçimi titreten bir nefes çektim. Cesur düşüncelerdi bunlar ama onları gerçekleştirebilecek miydim?

Hücremdeki askerlerin, gaz maskeleri ve koruyucu yelekleriyle birlikte normalden daha fazla silahları vardı. Kimse gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Gerçekten de çılgınca bir harekette bulunmamı bekliyorlardı. Güvenlik kameralarına bakıp meydandaki kalabalığın neye benzediğini hayal ettim.
Bir süre geçince, "Buna bayılıyor olmalısınız,” dedim. Askerler kıpırdandı, birkaçı silahlarını kaldırdı. "Hayatınızdan bir günü beni izleyerek ziyan etmeniz. Pek eğlenceli olmalı.”
Sessizlik. Askerler yanıt veremeyecek kadar korkuyordu.

Dışarıdaki kalabalığı hayal ettim. Ne yapıyorlardı? Belki içlerinden bazıları hâlâ bana acıyordu, hâlâ benim için protesto etmeye istekliydiler. Belki bazıları gerçekten de protesto ediyordu ama geçen seferki kadar ciddi bir şey olamazdı, yoksa koridordan bir kısmını duyardım. Çoğu benden nefret ediyor olmalıydı. Şu anda tezahürat yapıyor olmalıydılar. Bazıları da sadece hastalıklı bir meraktan dolayı gelmişlerdi.
Saatler yavaşça ilerliyordu. İdamı sabırsızlıkla bekliyordum. En azından kısa bir süreliğine de olsa bu gri duvarlardan başka bir şey görecektim. Bu beynimi uyuşturan bekleyiş sona erecekti. Ayrıca June planladığı şeyde başarısız olursa, artık John'u, annemi, Tess'i ve Eden’ı ve geriye kalan herkesi zihnimde canlandırmam gerekmeyecekti.

Askerler değişip duruyordu. Saatin beşe yaklaştığından emindim. Meydan şimdiye muhtemelen hınca hınç dolmuştu. Tess. Belki oradaydı; hem

izlemekten hem de olacakları kaçırmaktan korkuyordu.
Koridordan ayak sesleri geldi. Sonra da tanıdık bir ses, June'un sesi. Başımı kaldırıp kapıya baktım. Buraya kadar mıydı? Kaçma zamanı mı, yoksa ölme zamanı mı gelmişti?
Kapı savrulup açıldı. June hücreye Komutan Jameson ve birkaç askerle birlikte girerken nöbetçiler yoldan çekildi. Onu görünce nefesimi içime çektim. June'u daha önce hiç bu tarz kıyafetler içinde görmemiştim. Omuzlarından parıldayan, lüks apoletler dökülüyordu. Pahalı bir kadifeden yapılmış, kalın, boy uzunluğunda bir pelerin giymişti. Kızıl bir yelek ve özenle yapılmış, kemerli çizmeler. Standart ordu kasketi. Yüzündeki sade makyaj güzelliğine güzellik katmıştı, saçı da yukarıdan toplanmış kusursuz bir atkuyruğuydu. Demek ajanlar özel günlerde böyle giyinmek zorundaydı.

Ben ayağa kalkmak için çabalarken June biraz ötede durup saatine baktı. "Dört kırk beş," dedi. Başını kaldırıp bana baktı. Planını anlayabilmek için gözlerini okumaya çalıştım. "Son bir isteğin var mı? Eğer son bir kez ağabeyini görmek ya da dua etmek istersen şimdi söylemelisin. Ölmeden önce sana tanınan son ayrıcalık olacak bu."
Tabii ki. Son arzum. Ona bakıp dikkatle boş bir ifadeyle durmaya çalıştım. Ne dememi istiyordu? Gözleri alev alevdi.
"Ben..." diye söze başladım. Herkes bana bakıyordu.
June neredeyse fark edilmeyecek bir mimikle, "John," dedi. Komutan Jameson'a baktım.
"Ağabeyim John'u görmek istiyorum." dedim. "Son bir kez. Lütfen."
Komutan sabırsızca başını sallayıp parmaklarını şaklattı, sonra da ona yaklaşan askere bir şeyler fısıldadı. Selam verip çıktı. Sonra tekrar bana döndü. "İsteğin gerçekleşecek." Kalbim daha da hızla atmaya başladı. June kısa bir bakış attı ama daha ona odaklanamadan, dönüp Komutan Jameson'a bir şey sormaya döndü.
Komutan, "Hey şey yerinde, Iparis," diye yanıtladı. "Başımın etini yemeyi kes artık."

Koridordan tekrar ayak sesleri duymaya başlayana kadar birkaç dakika sessizce bekledik. Bu sefer askerlerin sıralı adımlarına bir çekiştirme sesi de karışmıştı. John olmalıydı bu. Yutkundum. June bir daha bana bakmadı. Sonra John yanında iki askerle birlikte hücreye girdi. Önceden de zayıf ve

solgun görünüyordu. Uzun, altın sarısı saçları kirlenmişti ve birazının suratına yapışmış olduğunun bile farkında değil gibiydi. Benim saçım da böyle görünüyor olmalıydı. Beni görünce gülümsemeye çalıştı fakat içinde çok az mutluluk vardı. Ben de gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım.
"Selam,” dedim.
"Selam," diye cevap verdi.
June kollarını kavuşturdu. "Beş dakika. Ne diyeceksen söyle de bitsin.”
Konuşmadan onayladım.
Komutan Jameson, June’a baktı ama ayrılmaya yönelik bir harekette bulunmadı. "Tam beş dakika olduğundan emin ol, bir saniye bile geçmesin." Sonra da bir elini kulağına bastırıp bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Gözleri benim üzerimdeydi.

Birkaç saniye sadece John'la birbirimize baktık. Konuşmaya çalıştım ama boğazım düğümlenmişti ve kelimeler ağzımdan dökülmedi. John’un kaderi bu olmamalıydı. Benimki böyle olabilirdi ama onun olmamalıydı. Ben toplumdan dışlanmıştım. Bir suçluydum, kaçaktım. Kanunları tekrar tekrar çiğnedim. Fakat John yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Denemesini adil bir şekilde geçmişti. İnsanları umursayan, sorumluluk sahibi biriydi. Benden tamamen farklıydı.
John sonunda sessizliği bozdu: "Eden’ın nerede olduğunu biliyor musun? Hayatta mı?"
Başımı salladım. "Bilmiyorum ama sanırım hayatta."
Boğuk bir sesle, "Oraya çıktığında," diye devam etti, "çeneni dik tut, tamam mı? Sinirlerini bozmalarına izin verme.”
"Vermeyeceğim."
"Uğraştır onları. Eğer gerekirse birini yumrukla.” John hüzünlü, çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sen korkutucu bir çocuksun. Bu yüzden onları korkut. Oldu mu? Sonuna kadar."
Uzun zamandır ilk kez için kendimi birinin küçük kardeşi gibi hissediyordum. Gözlerimin dolmaması için zorlukla yutkundum. "Tamam," diye fısıldadım.

Zaman çok çabuk geçmişti. Vedalaştık, John’un iki nöbetçisi onu kollarından tuttu, hücremden çıkartıp kendi hücresine götürdüler. Komutan Jameson biraz rahatlamış görünüyordu, isteğimin gerçekleştirilmesi olayı

sona erdiği için rahat bir nefes almıştı. Diğer askerlere işaret verdi. “Sıraya girin," dedi. “Iparis, bu çocuğu hücresine geri götürürlerken nöbetçilere eşlik et. Birazdan döneceğim." June selam verdi, sonra da askerler bana yaklaşıp ellerimi arkamdan kelepçelerken John’un arkasında hücreden çıktı. Komutan Jameson kapıdan kayboldu.
Derin bir nefes aldım. Şimdi bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika sonra, beni dışarı çıkardılar. John’un dediğini yapıp çenemi dik tuttum, gözlerim boş bakıyordu. Şimdi kalabalığın sesini duyabiliyordum. Sesleri yükselip alçalıyordu, insan sesinden oluşan bir dalga gibi gelip gidiyordu. Yürürken gözlerim koridora dizilmiş ekran panellerini taradı, meydandaki insanlar huzursuz görünüyordu, rüzgârlı bir günde denizde çıkan dalgalar gibiydiler, onları kafes gibi çevreleyen askerleri seçebiliyordum. Aralarda saçlarının bir tutamını kızıla boyamış birkaç kişi gördüm. Askerler kalabalığın içine girip onları tutuklamak için topluyorlardı ama onlar bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Bir noktada, June bize katılıp askerlerin arkasında uygun adım yürümeye başladı. Arkama baktım ama yüzünü göremiyordum. Saniyeler uzadıkça uzuyordu. Alana çıktığımızda neler olacaktı? Sonunda kurşuna dizileceğim yere açılan salona vardık. O anda genç yüzbaşı Thomas’ın, "Bayan Iparis," dediğini duydum.
"Ne oldu?” diye yanıtladı.
Sonra da kalbimi durduran sözleri duydum. June’un bunu planladığını zannetmiyordum.
"Bayan Iparis," dedi. “Soruşturma altındasın. Beni takip et."

JUNE

İLK İÇGÜDÜM THOMAS'A SALDIRMAK OLDU. EĞER BENİ ETRAFIMIZDA bu kadar asker yokken yakalamış olsaydı, bunu yapardım. Ona bütün gücümle hücum eder, onu bayıltır, sonra da Day'i alıp çıkışa koşardım. John'u zaten kurtarmıştım. Eski hücresine giden koridorlarda bir yerde, iki asker baygın halde yatıyordu. John'a havalandırma boşluğunu gösterdim. Orada bir sonraki hamlemi yapmamı bekliyordu. Day'i kurtarıp sinyali verince John da bir hayalet gibi duvardan çıkıp bizimle kaçacaktı. Ama Thomas ve bunca askere karşı büyük bir mucize olmadan dövüşemezdim.
Bu yüzden dediğini yapmaya karar verdim. Kaşlarımı çatıp, "Soruşturma mı?" diye sordum. Özür dilermiş gibi kibarca şapkasına dokundu ve kollarımdan birini tutup beni Day'in yanındaki nöbetçilerden uzaklaştırdı.
"Komutan Jameson seni gözaltına almamı söyledi," dedi. Köşeyi dönüp merdivenlere yöneldik. İki asker daha katıldı. "Sana birkaç sorum olacak."
Sinir olmuş gibi davranıyordum. "Saçmalık. Komutan bu saçma sapan şey için daha az dramatik bir zaman seçemez miydi?"
Thomas cevap vermedi.

Koridorunda infaz odaları, elektrik şebekeleri ve depo odalarının sıralandığı bodrum kata inene kadar beni merdivenlerden iki kat aşağı indirdi. (Neden buraya indiğimizi şimdi anlamıştım. Kaede'ye verdiğim elektro-bombanın kaybolduğunu keşfetmişlerdi. Normalde envanter kontrolü ayın sonuna kadar yapılmazdı. Ama Thomas bu sabah yaptırmış olmalıydı.) Artan paniğimi yüzümden gizlemeye çalıştım. Odaklan diye kendime kızgınca telkinde bulundum. Paniklersen ölürsün.

Thomas bizi merdivenlerin dibinde durdurdu. Ellerinden birini kemerine götürdü, silahının kabzasının parıltısını gördüm. "Bir adet elektro-bomba kayboldu." Üstümüzde sallanan ışıklar Thomas'ın yüzüne korkutucu gölgeler düşürüyordu. "Dairene geldiğim günün ertesi sabahı kaybolduğunu gördüm. O gece çatıya çıktığını söylemiştin, değil mi? Bu konuda bir bilgin var mı?"

Gözlerimi suratına kilitleyip kollarımı kavuşturdum. “Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?”
“Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum, June.” ifadesi trajik, hatta yalvarır gibi bir hal aldı. Fakat elini silahından çekmedi. “Ama çok ilginç bir rastlantı. Buraya erişim izni olan çok az kişi var ve geriye kalanların hepsi dün gece için aşağı yukarı hesap verdi.”
Onu kızartacak kadar alaycı bir şekilde, “Aşağı yukarı hesap verdi mi?” dedim. “Biraz belirsiz geldi bana. Güvenlik kameralarında mı görüldüm? Bunun için seni Komutan Jameson mı görevlendirdi?”
“Soruma cevap ver, June.”
Ona öfkeli gözlerle baktım. İrkildi ama ses tonundaki değişim için özür dilemedi. Sonum gelmiş olabilirdi.
“Ben yapmadım,” dedim.
Thomas ikna olmamış gibi görünüyordu. “Sen yapmadın,” diye tekrar etti.
“Daha ne söyleyebilirim? Envanteri bir daha kontrol etmişler mi? Bir şeyin kaybolduğundan emin misin?”
Thomas boğazını temizledi. “Biri buradaki güvenlik kameralarıyla oynamış, bu yüzden elimizde kayıt yok.” Silahına dokundu. “Temiz bir iş çıkarmışlar. Temiz iş deyince de aklıma bir kişi geliyor. Sen.”
Kalp atışlarım hızlanıyordu.
“Bunu yapmak istemiyorum.” Thomas’ın sesi daha da yumuşadı. “Ama Day’i sorgulamanın bu kadar uzun sürmesini garipsedim. Şimdi de onun için üzülüyor musun? Bir şey mi düzen...”
Cümlesini hiç bitiremeyecekti.

Ansızın bütün koridor bir patlamayla sarsıldı, hepimizi duvara savurdu. Tavandan toz yağıyor, havada kıvılcımlar uçuşuyordu. (Vatanseverler. Elektro-bomba. Bombayı meydanda patlatmışlardı. Day’in kurşuna dizileceği yere girmeden hemen önce, tam zamanında gelmişlerdi. Bu da binadaki bütün silahların tam olarak iki dakika boyunca çalışmayacağı anlamına geliyordu. Sağ ol, Kaede.)

Dengesini yeniden bulamadan Thomas’ı sertçe duvara çarptım. Sonra kemerinden bıçağını çıkarıp elektrik şebekesine uzandım ve kapağını açtım. Thomas arkamdan yavaş çekimdeymiş gibi silahına uzandı.
“Durdurun onu!”

Bıçağı alıp şebekenin altındaki bütün kabloları kestim.
Bir patırtı. Kıvılcım yağmuru. Bodrum tamamen karanlığa gömüldü.
Thomas’ın küfrettiğini duydum. (Silahının çalışmadığını keşfetmişti.)
Askerler tökezleyip düştü. Ellerimle hızlıca yoklayarak merdivenleri buldum.
Thomas arkamda bir yerlerden, “June!” diye bağırdı. “Anlamıyorsun; bu senin iyiliğin için!”
Kelimeler ağzımdan öfkeyle döküldü. “Öyle mi, Metias’a da böyle mi demiştin"
Çok geçmeden jeneratörler devreye girdi. Thomas’m cevabını dinlemek için beklemedim. Merdivenleri üçer üçer çıktım, elektro-bombanın patlamasından bu yana geçen süreyi sayıyordum. (Şu ana kadar on bir saniye. Silahlar yeniden çalışır duruma gelene kadar yüz on bir saniye var.)

Zemin katın kapısından dalıp bir kargaşa denizine düştüm. Askerler meydana koşuyorlardı. Her yerden ayak sesleri geliyordu. Doğruca kurşuna dizme yerine geri döndüm. Ayrıntılar etrafımda bir tür düşünce otobanındaymışım gibi fırlıyorlardı. (Doksan yedi saniye kaldı. Otuz üç asker benimle zıt yönde, on iki asker benimle aynı yönde ilerliyordu, ekranlardan bazıları kararmıştı; güç kesintisinden olmalıydı, diğerleri dışarıdaki kıyameti gösteriyordu, gökten meydana bir şey yağıyordu; para! Vatanseverler çatılardan para saçıyordu. Kalabalığın yarısı meydandan çıkmaya çalışırken diğer yansı da dağıtılanları kapışmaya çalışıyordu.)

Yetmiş iki saniye, idam salonuna vardım ve o an manzarayı aklıma kazıdım: bilinçsiz üç asker vardı. John ve Day (boynunda askerlerin bomba patlamadan hemen önce gözlerine bağlamış olması gereken gevşemiş bir gözbağı) dördüncü askerle dövüşüyorlardı. Diğer askerler meydanı bastırabilmek için çağırılmış olmalıydı ama çok zaman kalmamıştı. Hemen geri geleceklerdi. Arkalarından koşup askerin ayaklarına çelme taktım. Yere kapaklandı. John çenesini yumrukladı. Asker hareketsizdi.

Altmış saniye. Day bayılacakmış gibi görünüyordu. Askerlerden biri kafasına darbe indirmiş olmalıydı veya yaralı bacağı canını yakıyordu. John’la birükte onu aramıza aldık, idam mangası koridorlarından uzaklaştıran daha dar bir koridora daldık ve çıkışa doğru ilerlemeye başladık. Komutan Jamesonın sesi bir saniye sonra megafonlardan duyuldu.

Öfkeden köpürmüştü.
“İdam edin! Onu hemen öldürün! Bunun meydanda yayınlandığından emin olun"
Day kısık bir sesle, “Kahretsin,” dedi. Başı yana kaydı; parlak mavi gözleri boş ve odağını yitirmiş bakıyordu. John’la birbirimize bakıp ilerlemeyi sürdürdük. Askerler geri dönüyordu şimdi. Day’i tekrar alana götüreceklerdi.

Yirmi yedi saniye.

Çıkışlardan en az 75 metre uzaktaydık. (Saniyede 1.5 metre kadar ilerliyorduk; 27 kere 1.5, 40 metre ederdi. Bitişiğimizdeki koridorda koşan askerlerin botlarının yere çarpma sesini duyabiliyordum. Bizi arıyorlardı. Bu salonda yakalanmadan önce çıkabilmemiz için en az 23 saniyeye daha ihtiyacımız vardı. Çıkmayı başaramadan bizi öldüreceklerdi.)
Hesaplamalarımdan nefret ediyordum.
John bana baktı. “Başaramayacağız.” Day bilincini kaybetmek üzereydi. Eğer kardeşler devam eder de geri dönüp askerlerle dövüşürsem, yenilmeden önce ancak birkaçını devirebilirdim. Sonra John ve Day’e yine ulaşırlardı.
John durdu, Day’in ağırlığının bana kaydığını hissettim. “Ne?..” diye söze başladım ama o anda John un gözbağını Day’in boynundan çıkardığım gördüm. Sonra arkasına döndü. Gözlerim büyüdü. Ne yapacağını anlamıştım. “Hayır, bizden ayrılma!”
John, “Zaman kazanmanız lazım,” dedi. “İdam mı istiyorlar? Alın size idam.” Bizden koşarak uzaklaşmaya başladı. Salona doğru.
İdam mangasının olduğu yere.
Hayır. Hayır, hayır, John. Nereye gidiyorsun. Bir saniyemi ona bakmak için boşa harcadım, o anda acaba peşinden mi gitsem diye kararsız kaldım. John bunu yapacaktı.

Sonra Day’in kafası omzuma düştü. Altı saniye. Başka seçeneğim yoktu. Arkamızda, idam mangasına çıkan salonda askerlerin bağırdığını duymama rağmen kendimi dönüp ilerlemeye zorladım.
Sıfır saniye.

Silahlar yeniden çakşır durumdaydı. İlerlemeye devam ettik. Saniyeler ilerliyordu. Arkamızdaki salonlardan kargaşa sesleri geliyordu. Kendime arkama bakmamı tembihledim.
Sonra çıkışa varıp sokağa fırladık ve üstümüze iki asker çullandı. Dövüşecek gücüm kalmamıştı ama denedim. Sonra biri benimle güreşti, askerler düştü ve Kaede'yi gördüm. "Buradalar!" diye bağırdı. "Açılın!" Arka çıkışlarda dolaşıyorlardı. Tıpkı anlaştığımız gibi. Vatanseverler bizim için geldi. Onlara John'u beklemelerini söylemek istedim ama işe yaramayacağını biliyordum. Bizi yakalayıp motosiklederine götürdüler. Silahımı alıp yere fırlattım. İçindeki iz sürücünün yerimizi göstermesine izin veremezdim. Day'le farklı motosikletlerle yola çıktık. Johnu bekleyin, demek istedim.

Ancak uzaklaşmıştık bile. Batalla Binası'nı geride bırakmıştık.

DAY

GÖK GÜRLEMESİ, ŞİMŞEKLER, BARDAKTAN BOŞANIRCASINA yağan yağmur. Uzaklarda bir yerlerden gelen siren sesleri.

Gözlerimi açtım, yağmur damlalarından dolayı tekrar kıstım. Bir an için hiçbir şey hatırlayamadım, adımı bile. Neredeydim? Ne olmuştu? Sırılsıklam halde bir bacanın yanında oturuyordum. Bir apartmanın çatısındaydım. Yağmur etrafımdaki dünyayı bir battaniye gibi kaplıyor, rüzgâr sırılsıklam gömleğime esiyordu, neredeyse uçacaktım. Bacaya doğru sokuldum. Gökyüzüne bakınca kapkara, öfkeli ve şimşeklerin aydınlattığı sonsuz bulutların çarpıştığını gördüm.

Birden hatırladım. İdam mangası, koridor, ekranlar. John. Patlama. Her yerde askerler. June. Ölmüş, kurşuna dizilmiş olmam gerekiyordu.
“Uyanıksın.”
June yanımda, siyah giysileriyle gece vakti neredeyse görünmez bir halde duruyordu. Bacanın duvarına garip bir şekilde yaslanarak oturuyordu, yüzüne yağan yağmurun farkında değil gibiydi. Ona dönmek için kıpırdadım. Yaralı bacağım acı içinde kasıldı. Kelimeler dilimin ucunda, dışarı çıkmayı reddediyorlardı.
“Valencia’dayız. Civar mahallelerinden birinde. Vatanseverler istedikleri kadar uzağa bıraktılar bizi. Sonra onlar Vegas’a devam etti.” June gözlerine gelen sular yüzünden gözlerini kırpıştırdı. “Özgürsün. Şansın varken Kaliforniya’dan kaç. Peşimizi bırakmayacaklar."
Dudaklarımı aralayıp kapadım. Rüya mı görüyordum? Yanına kaydım. Elim yüzüne dokunmak için uzandı. "Ne... ne oldu? İyi misin? Beni Batalla Binası’ndan nasıl kaçırdın. Bana yardım ettiğini biliyorlar mı?"
June sorularıma cevap vermek ile vermemek arasında bir seçim yapıyormuş gibi bana bakıyordu sadece. Sonunda çatının kenarından aşağı baktı. "Kendin öğrenebilirsin."
Ayağa kalkmaya çalıştım. Şimdi çatıdan bakıp duvarlarda sıralanmış JumboTron'ları görebilirdim. Çatının kenarına doğru topallayarak gidip korkuluklardan aşağı baktım. Kesinlikle civar mahallelerden birindeydik.

Buradan bakınca üzerine tünediğimiz binanın terk edilmiş ve kapatılmış olduğunu anladım, bu bloktaki JumboTron'lardan yalnızca ikisi çalışıyordu. Ekranlara baktım.
Gördüğüm manşet nefesimi kesti.

DANIEL ALTAN WING BUGÜN KURŞUNA DİZİLEREK İDAM EDİLDİ

Manşetin arkasında bir video vardı. Hücremde oturduğum görüntüleri gördüm. Kameraya baktım. Sonra kamera idam mangasının dizildiği alana döndü. Birkaç asker alanın ortasına debelenmekte olan bir çocuğu sürüklüyordu. Bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Çocuğun gözleri bağlıydı, elleri arkasında sıkıca kelepçelenmişti. Tıpkı bana benziyordu. Sadece benim anlayabileceğim birkaç fark hariç. Sahte bir şekilde topallıyordu, ağzı da anneminkinden çok babamın ağzına benziyordu. Yağmur yüzünden gözlerimi kıstım. *Olamaz...*

Çocuk alanın ortasında durdu. Nöbetçiler arkalarını dönüp hemen geldikleri yere geri döndüler. Sıralanmış bir dizi asker silahlarını kaldırıp namlularını çocuğa çevirdiler. Korkunç bir sessizlik oldu. Sonra silahlardan duman ve kıvılcımlar fışkırdı. Çocuğun her atışta kıvrandığını görüyordum. Yüzüstü yere kapaklandı. Birkaç el daha ateş edildi. Tekrar sessizlik oldu.
İdam mangası hızla, tek sıra halinde çıktı. İki asker çocuğun cesedini alıp krematoryuma götürdü.
Ellerim titremeye başladı.
O çocuk John 'du.

Hızla June'a döndüm. Sessizce beni izliyordu. Yağmurun altında, "O John!" diye bağırdım. "O çocuk John! Orada, o yerde ne yapıyordu?"
June hiçbir şey söylemiyordu.
Nefes alamıyordum. Ne yaptığını şimdi anlamıştım. "Onu kurtarmadın," demeyi başarıyorum. "Onun yerine yerlerimizi değiştirdin."
"Ben yapmadım," diye cevap verdi. "O yaptı."
Topallayarak yanına gittim. Omuzlarından tutup onu bacaya yapıştırdım. "Bana neler olduğunu anlat. Neden yaptı bunu?" diye bağırdım. "Ölen ben olmalıydım!"
June acıyla bağırdı ve yaralı olduğunu fark ettim. Omzunda derin bir yarık

vardı, giysisi kana bulanmıştı. Neden ona bağırıyordum ki? Gömleğimin ucundan bir kumaş parçası yırtıp Tess'in yapacağı gibi yarayı sarmaya çalıştım. Kumaşı sıkıca çekip bağladım. June acıyla yüzünü buruşturdu.
"O kadar da kötü değil," diye yalan söyledi. "Omzumu kurşun sıyırdı."
"Başka bir yerinden yaralandın mı?" Elimi diğer kolunda gezdirdim, sonra da yavaşça beline ve bacaklarına dokundum. Donuyordu.
"Sanmıyorum," diye cevap verdi. "İyiyim." Islak saçlarını kulaklarının arkasına atıp bana baktı. "Day... planladığım gibi gitmedi. İkinizi de kurtarmak istemiştim. Yapabilirdim. Ama..."

John'un JumboTron'larda gördüğüm hali gözlerimin önüne gelince başım döndü. Derin bir nefes aldım. "Neler oldu?"
"Yeterince zamanımız yoktu." Durdu. "Bu yüzden John geri gitti. Bize zaman kazandırdı ve salona geri döndü. Onu sen sandılar. Gözbağını bile taktı. Onu yakalayıp kurşuna dizileceği yere geri götürdüler." Yeniden başını salladı. "Ama Cumhuriyet şu an kadar bir hata yapmış olduğunu fark etmiştir. Kaçman gerekiyor, Day. Henüz vakit varken."

Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu ama umurumda değildi, June'un önünde dizlerimin üstüne düşüp başımı ellerime aldım ve yere çöktüm. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Büyük ihtimalle ben hücremde bencil bir bebe gibi üzülüp dururken ağabeyim benim için endişeleniyordu. John her zaman önce beni düşünmüştü. "Bunu yapmamalıydı," diye fısıldadım
"Bunu hak etmiyorum." June'un eli basımdaydı. "Ne yaptığını biliyordu, Day." Onun gözleri de dolmuştu. "Birinin Eden'ı kurtarması gerekiyor. Bu yüzden John seni kurtardı. Her ağabeyin yapacağı gibi."

Gözleri alev alev benimkilere bakıyordu. Hareket etmeden, yağmurun altında donarak durduk. Sonsuza kadar sürecek gibiydi. Bütün bunları başlatan geceyi hatırladım, askerlerin evimizin kapısını işaretlediği geceyi. Eğer o hastaneye gitmemiş olsaydım, June'un ağabeyiyle yollarımız kesişmemiş olsaydı ve başka bir yerde veba ilacı bulabilmiş olsaydım... olaylar farklı gelişir miydi? Annem ve John hâlâ hayatta olurlar mıydı? Eden güvende olur muydu?
Bilmiyordum. Bun düşüncenin üzerinde duramayacak kadar korkuyordum.
"Her şeyini çöpe altın." Uzanıp yüzüne dokundum, kirpiklerindeki yağmuru sildim. "Bütün hayatını, inançlarını... Neden benim için böyle bir şey

yaptın?”
June daha önce hiç şimdiki kadar güzel görünmemişti gözüme, sade ve dürüst, hassas ancak yenilmez. Gökyüzünde şimşek çaktığında, koyu gözleri altın gibi parladı. "Çünkü haklıydın," diye fısıldadı. “Hem de dediklerinin hepsinde.”

Sarılmak için onu kendime çekince yanağımdaki gözyaşını silip beni öptü. Sonra başını omzuma gömdü. Ve kendimi bırakıp ağlamaya başladım.

JUNE

ÜÇ GÜN SONRA.
BARSTOW, KALİFORNİYA
SAAT: 23:40
SICAKLIK: 11 °C

EVONİA KASIRGASI SONUNDA DİNMEYE BAŞLADI AMA SAĞANAK durmaksızın devam ediyordu. Gökyüzü hiddetle çalkalanıyordu. Bütün bunların altında, Barstow'daki tek JumboTron, Los Angeles'tan gelen haberleri yayınlıyordu.

GÖÇÜN ZORUNLU OLDUĞU BÖLGELER: ZEIN, GRIFFITH, WINTER, FOREST.

LOS ANGELES'TAKİ BÜTÜN SİVİLLERİN BEŞİNCİ KAT VE ÜSTÜNE SIĞINMALARI GEREKMEKTEDİR.

LAKE VE WINTER BÖLGELERİNDEKİ KARANTİNA KALDIRILDI.

CUMHURİYET, DAKOTA'NIN MADISON BÖLGESİNDE KESİN ZAFER KAZANDI.

LOS ANGELES VATANSEVER İSYANCILARI İÇİN RESMÎ ARAMA BAŞLATTI.

DANIEL ALTAN WING 26 ARALIK TARİHİNDE KURŞUNA DİZİLDİ.

Cumhuriyet tabii ki Day'in başarılı bir şekilde idam edildiğini ilan edecekti. Day ve ben aksini bilsek de. Sokaklarda Day'in ölümü bir kere daha atlattığı fısıldanmaya başlamıştı bile. Ve de ona genç bir Cumhuriyet askerinin yardım ettiği. Ama fısıltılar fısıltı olarak kalıyordu çünkü kimse Cumhuriyet'in dikkatini üzerine çekmek istemiyordu. Ama yine de insanlar konuşmaya devam ediyorlardı.

Los Angeles'ın iç kısımlarından daha sakin bir yer olan Barstow yine de insan kaynıyordu. Ancak buranın polisleri bizi metropoldeki polisler gibi aramıyordu. Demiryolları şehri. Köhne binalar. Day'le birlikte sığmak bulmamız için uygun bir yerdi. Keşke Ollie'yi de yanımızda götürebilseydim. Keşke Komutan Jameson infaz tarihini bir gün ileriye almamış olsaydı. Onu apartmandan çıkarıp başka bir yere saklayacaktım, sonra da geri gidip onu alacaktım. Ama artık çok geçti. Ona ne yapacaklardı? Ollie'nin daireye giren askerlere havladığını, tek başına ve korkmuş halde kaldığını düşünmek boğazıma bir yumru oturmasına sebep oldu. Metias'tan bana kalan tek şey oydu.

Şimdi Day ve ben, kamp kuracağımız tren bakım istasyonunda gitmeye çalışıyorduk. Bu fırtınalı gecede bile gölgelerde durmaya dikkat ediyordum. Day şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Ben saçımı gömleğimin boynundan içeri sokup yüzüme eski ve şimdi sırılsıklam olmuş bir şal sarmıştım. Şimdilik kılık değiştirme adına yapabileceklerimiz bundan ibaretti. Hurdalıkta rengi atmış ve paslanmış eski vagonlar başıboş bir halde duruyorlardı. Yarısı eksik olan personel vagonunu da sayarsak yirmi altı tane vardı, hepsi de Union Pasific'ti. Dengemi kaybetmemek için rüzgârın estiği yöne doğru zorlukla yürüdüm. Yağmur yaralı omzumu acıtıyordu, ikimiz de konuşmuyorduk.

Sonunda hurdalığın arka tarafında, üç tane vagonun arkasında güvenli bir şekilde duran boş bir vagon bulduğumuzda (kırk metrekare, üstü kapalı, biri paslanıp kalmış diğeri yarı açık iki sürgülü kapısı olan dipten kapaklı bir vagon; kuru dökme yük taşımacılığı için tasarlanmış olmalı) içine girip bir köşeye yerleştik. Şaşılacak derecede temizdi. Yeterince sıcaktı. En önemlisi de kuruydu.

Day şapkasını çıkarıp saçlarını sıkarak suyunu akıttı. Bacağının acıdığını görebiliyordum. "Sel baskını uyarılarının hâlâ devam ettiğini bilmek güzel." Başımı salladım. "Bu havada devriyelerin bizi takip etmesi zor." Durup onu izledim. Şimdi o kadar yorgun, dağınık ve sırılsıklamken bile, yabani bir tür zarafete sahipti.
"Ne?" Saçlarını sıkmayı bıraktı.
Omuz silktim. "Korkunç görünüyorsun."
Bu Day'i biraz güldürdü ama kısa sürdü. Yerini suçluluk duygusu aldı.

Sustum. Onu suçlayamazdım.
“Yağmur diner dinmez,” dedi, “Vegas’a yol almak istiyorum. Edeni bulmak için cepheye doğru yola çıkmadan önce Tess’i bulup Vatanseverlerin arasında güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Onu Öylece arkamda bırakamam. Onlarla takılmasının bizimle birlikte olmasından daha iyi olduğunu bilmem gerek.” Sanki beni yapılması gereken doğru şeyin bu olduğuna inandırmak ister gibiydi. “Gelmek zorunda değilsin. Cepheye başka bir yoldan gidersin, orada buluşuruz. Bir buluşma noktası belirleyebiliriz. İkimizi de riske atmaktansa sadece birimiz gider.”

Day’e, Vegas gibi askeri bir şehre gitmenin delilik olduğunu söylemek istiyordum. Ama söylemedim. Gözümün önüne sadece Tess’in kambur duran ince omuzlan ve büyük gözleri geliyordu. Annesini kaybetmişti zaten. Ağabeyini de. Tess’i de kaybedemezdi. “Onu gidip bulmalısın,” dedim. “Beni ikna etmek zorunda değilsin. Ama seninle geliyorum.”
Day kaşlarını çattı. “Hayır, gelmiyorsun.”
“Desteğe ihtiyacın var. Mantıklı düşün. Yolda sana bir şey olursa başının belaya girdiğini nereden anlayacağım?”
Day bana baktı. Bu karanlıkta bile gözlerimi ondan alamıyordum. Yağmur yüzünü temizlemişti. Saçındaki kan kırmızısı şerit gitmişti. Sadece birkaç beresi vardı. Biraz boynu bükük de olsa bir meleğe benziyordu.
Utanıp başka bir yere doğru baktım. “Tek başına gitmeni istemiyorum, o kadar.”
Day iç geçirdi. “Pekâlâ. Cepheye gidip Eden'in nerede olduğunu bulacağız, sonra da sınırı geçeceğiz. Koloniler büyük ihtimalle bize kucak açacaktır, hatta belki yardım ederler.”

Koloniler. Daha kısa bir süre öncesine kadar dünyadaki en büyük düşmanlar gibi geliyorlardı. “Tamam.”

Day bana doğru eğildi. Uzanıp yüzüme dokundu. Parmaklarının hâlâ acıdığını anlayabiliyordum ve tırnakları kurumuş kan yüzünden kararmıştı. “Muhteşemsin,” dedi. “Ama benim gibi birinin yanında kaldığın için ahmaksın.”
Elini tutarken gözlerimi kapadım. “O zaman ikimiz de ahmağız.”
Day beni kendine doğru çekti. Başka bir şey söyleyemeden beni öptü. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, daha sert bir şekilde öpünce kollarımı

boynuna dolayıp ben de onu öpmeye başladım. O an omzumdaki acı umurumda değildi. Askerler bizi bu vagonda bulup götürecek olsalar bile... Başka hiçbir yerde olmak istemiyordum. Sadece burada, Day'in kolları arasında, güvende olmak istiyordum.

Daha sonra yerde kıvrılırken Day'e, "Garip," dedim. Dışarıda kasırga tüm şiddetiyle sürüyordu. Birkaç saat içinde yola çıkmamız gerekecekti. "Seninle burada olmak çok garip. Seni çok az tanıyorum. Ama... sanki aynı kişiymişiz de iki farklı dünyada doğmuşuz gibi hissediyorum."

Bir an sessizce durdu, bir eli farkında olmadan saçımla oynuyordu. "Acaba ben seninki gibi bir dünyada doğsaydım, sen de benimki gibi bir dünyada doğsaydın nasıl olurdu? Şimdiki gibi olur muyduk? Cumhuriyet'in en iyi askerlerinden biri olur muydum? Sen de ünlü bir suçlu?"

Başımı omzundan kaldırıp ona baktım. "Sana sokakta kullandığın ismi hiç sormamıştım. Neden Day? "
"Her gün yeni bir yirmi dört saat demek. Her yeni gün her şeyin tekrar mümkün olması demek. Anın içinde yaşıyorsun, anın içinde ölüyorsun, geçmişi ya da geleceği düşünmeden." Vagonun açık kapısından karanlık su şeritlerinin dünyayı örttüğü yere doğru baktı. "Işıkta yürümeye çalışıyorsun."

Gözlerimi kapayıp Metias'ı düşündüm, en sevdiğim hatıralardan unutmak istediğim anılara kadar. Onu ışık içinde hayal ettim. Zihnimde ona dönüp son bir kez veda ettim. Onunla bir gün tekrar buluşup birbirimize hikâyelerimizi anlatacaktık... ama şimdilik onu kilitleyip güvenli bir yere kaldırdım, ondan kuvvet alabileceğim bir yere. Gözlerimi açtığımda, Day beni izliyordu. Ne düşündüğümü bilmiyordu ancak yüzümdeki duyguyu tanıdığım biliyordum.

Yıldırımları izleyerek, gökgürültüsünü dinleyerek uzandık ve yağmurlu bir günün doğuşunu bekledik.

TEŞEKKÜRLER

Efsane'nin sayfalarını her karıştırdığımda, hafta içi her gece, gece yarılarına kadar yazan, basmaya giden yolun ne kadar uzun olduğundan keyifli bir şekilde habersiz olan on dört yaşındaki halim geliyor aklıma. Şimdi bir kitabın ortaya çıkması için kaç kişi gerektiğini ve onların sıkı çalışmasının ne kadar büyük farklılıklar yaratabileceğini anlıyorum. Hepinize derinden minnettarım.

Yayın temsilcim Kristin Nelsona, en başta beni çok satmayan bir müsvedde için işe kabul ettiği sonra da Efsaneyi yazarken bana güveni sarsılmadığı ve kitabımın bugün geldiği yere ulaşmasını sağlayan harika öngörüleri için teşekkürler. Sen olmadan bugün burada olamazdım. Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin oldukları için Nelson Literary Agency’nin muhteşem çalışanlarına; Lindsay Mergens, Anita Mumm, Angie Rasmussen ve Sara Mcgibow.

Efsaneyi koruması altına alıp onu parlatarak kendi başıma yapabileceğimden çok daha fazla ışık saçan bir hikâyeye dönüşmesini sağlayan olağanüstü editörüm Jen Besser’a. Yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Efsaneyi bu kadar tutkuyla benimseyip bana bir prensesmişim gibi davranan Putnam Children ve Penguin Yoıung Readers’daki takıma; Don Weisberg, Jen Loja, Shauna Fay, Ari Lewin, Cecilia Yung, Marikka Tamura, Cindy Howie, Rob Farrcn, Linda McCarthy, Theresa Evangelista, Emily Romero, lirin Dempsey, Shanta Newlin, Casey McIntyre, Erin Gallagher, Mia Garcia, lisa Kelly ve Courtney Wood ve Efsane'yi sahiplenen bütün uluslararası yayınevlerine.

Efsane için olabilecek en iyi film yapım şirketini bulan, inanılmaz temsilcim Kassie Evashevski’ye ve bahsettiğim en iyi film yapım şirketi Temple Hill Entertainment’a vc CBS Filmse. Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Grey Munford, Ally Mielnicki,Wolfgang Hammer, Amy Baer, Jonathan Levine, Andrew Barrer ve Gaby Ferrari, arkadaşlar

sizler harikasınız. Efsane'nin mükemmel kontrat uzmanlığından faydalanmasına izin veren Wayne Alexander'a özel olarak teşekkür etmek isterim.

Acayip meşgul ve yetenekli hayatlarından zaman ayırıp çaylak bir yazara iki muhteşem kapak yazısı öneren Kami Garcia ve Sarah Rees Brennana ve JJ, Cindy Pon, Malinda Lo ve Ellen Oh’a paha biçilemez tavsiyeleri, kibar sözleri ve Twitter eğlenceleri için.

Yazar fotoğrafımda prezantabl görünmem için sihrini konuşturan Paul Gregory ye. 2002’den beri destekleyici ve cesaret verici sözleriyle yaratıcılığımı artırmama yardımcı olan deviantArt’taki dostlarıma. Her zaman benim için orada olan *fam bam'e.* (ve bütün o lezzetli yiyecekler için).

Ve en önemlisi Efsaneyi ilk haliyle (abuk sabuk iki cümle) görüp Day için kişiliğini ve Cumhuriyetin kötü diktatörü için ismini ödünç almama izin veren, June’un kız olmasını önerip bütün korkularım, heyecanım, üzüntüm ve neşem sırasında beni gece gündüz dinleyen Primo Gallanosa’ya... Seni seviyorum.